

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz!

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ekim 2007 Sayı: 58

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

Yeni AKP hükümetiyle birlikte burjuvazinin işçi ve emekçilere saldırısı da yeni bir sayfaya çıkıyor. Öyle ki, TÜSİAD patronları, hükümetin açıkladığı "saldırı programı"nı bile az bulup daha fazlasını istedi. Hatta ilk altı ayda yapılması gerekenleri tek tek sıralayıp, direktiflerini verdi. Bunlar "AB'ye uyum" adı altında daha fazla sömürü ve soygun talepleri idi. Açıkça "daha fazla kadın ve çocuk-genç işgücü" istiyor, hükümetin de bir an evvel buna uygun düzenlemeler yapmasını buyuruyordu.

Aynı günlerde "Türkiye'nin en zenginleri" açıklanıyor; başta Sabancılar, Koçlar olmak üzere, işbirlikçi tekelci burjuvazinin son yıllarda karlarını iki katına çıkardığı ortaya dökülüyordu. Hatta dünyanın en zengin 500 kişinin içinde yer alan Türklerin sayısı artmıştı!

Bunun işçi-emekçi maaşlarının iyice eridiği, buna karşılık uzun saatler boyunca iliklerine dek sömürüldükleri bir dönemde gerçekleşmiş olması, tabii ki tesadüf değil. Burjuvazi, işçi ve emekçilerin kanını-canını emerek palazlandıkça palazlanıyor, ama bir türlü doymak bilmiyor. "Daha fazla kar, daha fazla ucuz işgücü" diye bağır-maya, işbaşındaki hükümetlere emirler vermeye devam ediyor.

TÜSİAD patronları karşısında hazırola geçen başbakan ve bakanları ise, onların çıkarları doğrultusunda gerekli yasal düzenlemeleri yapacaklarına güvenceler veriyorlar. Yeni anayasa da, ona bağlı olarak çıkacak tüm yasa ve düzenlemeler de patronların ihtiyaçları dikkate alınarak yapılacak. Bundan kimsenin şüphesi olmasın!

Burjuvazinin doymak bilmeyen sömürüsüne, bir noktada işçi ve emekçiler isyan eder de direnişe geçerse, yine bu yasalar devreye girecek, "devletin güvenliği" denilerek grevler ertelenecek, direnişlere polis-jandarma zoruyla müdahale edilecek, bastırmak için her yol denenecek... Her şey burjuvazinin azami karını korumak için...

Sayfa 2'de sürüyor

Örgütlüysek

HERŞEYİZ!

Örgütsüzsek

HİÇBİRŞEY!

İŞÇİYİZ
ÖRGÜTLÜYKEN
GÜÇLÜYÜZ
YERALTI MADENİ

Örgütlüysek HERŞEYİZ! Örgütsüzsek HİÇBİRŞEY!

En son THY grevini bastırmak için nasıl kol kola girdiklerine ve nasıl cansiperane çalıştıklarına tanıklık ettik. Şimdi de kapıda bekleyen direnişleri, grevleri bastırmak için bunu yapacaklar.

Ama her şeyi onlar belirleyemezler! Ne kadar güçlü görünseler de asıl güç, işçi ve emekçilerde! Onun örgütlülük ve kararlılık düzeyinde...

İşte bugünlerde grevlerinin birinci yılını kutlayan Novamed işçileri, bunun bir kanıtı... Kimin ne zaman doğum yapacağına, tuvalette ne kadar kalacağına kadar müdahale eden patronlara, Novamed'li kadın işçiler, kararlı direnişleriyle en güzel yanıtı veriyor. Vahşi kapitalizmi aratmayan koşullar içinde çalışan kadınlar, gizlice örgütlenip sendikalaşıyor ve patronların karşısına tek vücut olarak çıkıyor.

İşte iki hafta içinde 5 arkadaşlarını "iş kazası" adı altında cinayetlerde yitiren Tersane işçilerinin direnişi... Kar rekorları kıran patronlar, bu cinayetleri önleyebilecek tedbirleri dahi "maliyet kaybı" olarak görebiliyor, bir bareti bile işçilerin kendilerinin almasını isteyebiliyorlar. İşçilerin isyanı üzerine Tersane'ye koşan yeni Çalışma Bakanı ise, yaşanan cinayetleri, patronların kar hırsıyla değil, işçilerin cehaletiyle açıklıyor. Hem demagog, hem katil bunlar!

Sömürü ve zorba düzenlerine karşı gelen herkese düşmanlar. İş cinayetlerine karşı direnen Tersane işçisine, onurluca çalışmak isteyen Novamed'li kadınlara, toplu sözleşme hakkı isteyen emekçi memura, evinin başına yıkılmasına direnen emekçiye, parasız eğitim isteyen öğrenciye... Yani şairin dediği gibi; "sana düşman / bana düşman / düşünen insana düşman..."

İşte Hrant Dink cinayeti ve arkasından ortaya dökülen gerçekler... Her geçen gün yeni bir belge, yeni bir dokümanla, Hrant Dink cinayetinin devletin bilgisi dahilinde nasıl planlandığı tescilleniyor. Hal böyleyken, faşist Ozan Arif ve İsmail Türüt ikilisinin yazıp söylediği bir türkü ve ona çekilen bir klip, Hrant Dink'i katleden tetikçilerin nasıl kahramanlaştırıldığı bir kez daha gözler önüne seriliyor.

Daha yoğun sömürü ve soygun, daha azgın faşist-şoven baskı ve şiddetle at başı gidiyor. İşçi ve emekçileri vahşi kapitalizmin uygulamalarıyla sömürebilmek ve ezilen halkları sindirip asimile edebilmek için, devlet terörünün estirmeleri gerekiyor çünkü. Halkın arasında din, mezhep, ırk ayrımını körükleyerek, birbirlerine kırdırmaları, bölüp parçalamaları gerekiyor. Ancak bu şekilde yönetebiliyor, sömürebiliyor ve bu kanemici düzenlerini koruyabiliyor...

Bir yanda emperyalist savaş, bir yanda daha da yoğunlaşan sömürü... Onların kar rekorları kırmalarını sağlayan, beslendikleri kaynak bunlar. İşçi ve emekçilerin teri, ezilen halkların kanı üzerinden daha fazla semiriyor, obezleşiyorlar... En büyük silahları ise, kendilerinin dipten doruğa örgütlü, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların ise dağınık, parçalanmış ve örgütsüz olması...

İşte asıl mesele bu silahı işlemez kılmak. Hatta bir bumerang gibi onlara çevirmekte. Bunun da tek yolu, birleşmekten, örgütlenmekten geçiyor. En küçük bir örgütlenme çabamızdan kuduz köpeğin sudan korktuğu gibi korkmaları boşuna değil. Çünkü bizim her örgütlenme girişimimiz, onların sonunu hazırlayacak bir adım. O yüzden kabusları oluyor.

Irak ve Filistin halkının emperyalist işgale karşı direnişi nasıl korkutuyor ve planlarını altüst ediyorsa; THY'den sonra Haber-İş'in, Petkim'in grev kararı, Novamed'li kadınların direnişi, tersane işçilerinin isyanı, birleşik ve örgütlü her hareket, onları korkutuyor ve sömürü çarklarına çomak sokuyor.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin savaşı ve sömürüyü büyütmeye hazırlandığı bir dönemde, işçi ve emekçiler, ezilen halklar, güçlerini birleştirmek ve örgütlenmek zorundalar. Aksi halde tüm insanlığı bekleyen, ölüm ve yıkımdır. İşçi sınıfının kurtuluşu ile tüm insanlığın kurtuluşu, iç içe geçmiş durumdadır. Ve Marks'ın yüzyıl önce söylediği gibi, işçi sınıfı "ya örgütlüdür HERŞEYDİR, ya örgütsüzdür HİÇBİR ŞEY!"

Gücümüz örgütlülüğümüzdür! Devrimci bir önderlik altında harekete geçen işçi-emekçi ordusunun neler başardığına tarih tanıktır. Önümüzdeki ay, tüm dünyayı sarsan ilk proleter devrim olan Ekim devriminin 90. yılı kutlanacak. Yeni Ekim'ler hayal değil! Yeter ki bu bilinç ve ruhla görevlerimize sarılalım! Yeter ki, burjuvaziye ve onun devletine karşı birleşik, örgütlü devrimci duruşu gösterebilm!

Okurlara...

Merhaba,

Kitle hareketinin derinden kaynayışları, giderek daha belirgin bir biçimde su yüzüne vurmaya başladı. THY'nin arkasından, bugün Telekom da zorlu bir TİS sürecine girdi. Kamu emekçileri yüzde 2,5 gibi son derece yetersiz bir zam almanın tepkisini yaşıyorlar. Tersanelerde ölümler neredeyse olağan hale geldi. Kitleler tepki büyütüyor ve sorunlarına çözüm üretmeye çalışıyor. Ve yaşamın her alanında üzerlerine çöken kuşatma, onlara yaşam koşullarını iyileştirmenin tek yolunun örgütlenmekten, özgürlükler için dövüşmekten geçtiğini daha güçlü bir biçimde öğretiyor.

Devlet ise, "Malezya olur muyuz?" diye yapay bir tartışma başlatarak dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyor. İşçi ve emekçileri sınıfsal çelişkilerden uzaklaştırmak için, önlerine yapay laik-dinci çelişkisini koyuyor, öfkesinin burjuvaziye yönelmesini engellemek için, dinci-gericiliği öne sürüyor. Diğer taraftan burjuvazi, her geçen gün zenginliğini biraz daha artırıyor, kitleleri sömürerek kazandığı serveti safahat içinde harcıyor.

Seçimler ve cumhurbaşkanlığı tartışmalarını geride bıraktık. Ancak burjuvazinin iç çatışmalarının geride kalması mümkün değil. AKP, kimi kurumları eline geçirdi ama, asıl dengeler burjuvazinin iç çelişkilerine göre şekilleniyor. TÜSİAD ve Genelkurmay'ın çıkışları, AKP'nin 'hizay aşmama' çabaları, bu gerçeği çarpıcı biçimde göz önüne seriyor zaten.

Anayasa tartışmalarından, işçi eylemleri ve grevlere dönük değerlendirmelere, Irak'ta yaşamı tehdit eden sağlık sorunlarından,

yolsuzluklara ve özel güvenlik şirketlerinin gerçekleştirdiği katliamlara, Almanya'daki yeni 'güvenlik' yasasından Myanmar'daki direnişe kadar, geçen aya damgasını vuran önemli gelişmeleri dergimiz sayfalarında bulacaksınız.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

58. sayıda

3	AKP anayasası
4	Gözetiminde sokakta, işkenceler ölümler sürüyor
5	Yeni ders yılı, ağırlaşan sorunlar
6	Sınıf mücadelesinde etkili bir silah; Grev
8	Dünden bugüne çocuk işgücü sömürüsü
10	Tersaneler, Telekom, Novamed haberleri
11	F tiplerinde devrimci tutsaklara baskılar
12	Dünyada ve ülkemizde uçurum büyüyor
13	Irak'ta kolera salgını
14	Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz
16	Avrupa'da yeni 'güvenlik yasaları'
17	Fransa'da tren yollarında grev çağrısı
	Almanya tren yollarında anlaşma sağlanamadı
18	Irak'ta kayıp silahlar, yolsuzluklar
19	Blackwater: "Profesyonel Katiller"
20	İran'a sıra geldi mi?
21	Myanmar'da cuntaya karşı direniş
22	Geleceğimizin Köprüsü Tarihimiz
23	Che yaşıyor
24	12 Eylül idamları
25	Ataman İnce

Burjuva klikler arasında varolan çelişki ve çatlaklar, seçim sonrası da sürüyor. Cumhurbaşkanı seçiminin bitmesiyle bu çelişkilerin nispeten durulduğu izlenimi doğsa da, yeni anayasa hazırlıkları ile birlikte kendini yeniden ortaya koydu.

Kapalı kapılar ardında hazırlanan anayasaya ilk tepkiler, bu gizliliğe oldu. Daha fazla şeffaflık ve “toplumsal uzlaşma” arayışı istendi. Ardından bu meclisin anayasa hazırlama yetkisi olmadığı, anayasaların “kurucu meclis”ler tarafından yapılması gerektiği üzerinde duruldu. Öyle ki, TBMM Başkanı Köksal Toptan bile, “kurucu meclis” olabileceğini söyledi. Buna karşın hükümet, “kurucu meclis” fikrine sıcak bakmadığını, seçimle gelmiş bir meclisin anayasayı değiştirebileceğini söylemeye devam etti.

zip edercesine, “üniversitelerin ülkeyi ilgilendiren her konuda fikir ortaya koyacağını” söylemek zorunda kaldı.

AKP kurmayları, Sapanca’da toplanarak anayasa taslağına son halini vermeye çalıştılar. Anayasa taslağının ancak bu şekilde AKP hükümetinin taslağı haline geleceğini duyurdular. Buna karşın taslak, hala son halini almış değil. Oysa Eylül ayında kamuoyuna sunulacağı bildirilmişti, şimdi de Ekim’de sunulacağı söyleniyor. Fakat çeşitli kurumlardan yükselen itirazlar, sözkonusu taslağın daha uzunca bir süre tartışılacağını ve birçok değişikliğe uğrayacağını gösteriyor. Yöntemsel olarak bile konunun nasıl çözüleceğinde muğlaklık sürüyor. Yani bu pilav, daha çok su kaldıracığa benziyor.

dikkat çektikleri nokta burasıydı.

TÜSİAD, cumhurbaşkanlığı seçim kriziyle ayyuka çıkan iç çelişkilerin anayasa tartışmalarıyla devam etmesinden rahatsızdı. O yüzden de “toplumsal uzlaşma kanalları açık, geniş katılımı” bir anayasa olması gerektiğini söylüyor ve “kutuplaşmayı derinleştiren” tutumlardan kaçınmasını istiyordu. “Anayasanın geçmiş ile hesaplaşma anlayışıyla kaleme alınmaması, dönemsel politik beklentilerden ve tepkilerden arındırılması” uyarısını boşuna yapmadılar. Seçimlerden zaferle çıkan, sonrasında Cumhurbaşkanlığı mevzisini de kazanan AKP’nin baş dönmesi ile pervasız ve rövanşist hareket tarzını önlemekte TÜSİAD’ın amacı. Bir yerde AKP’nin zafer sarhoşluğu ile dolu-dizgin gidişini frenlemek, farklı kliklerden yükselen tepkileri nötralize etmekte.

Öyle ki Yalçındağ, daha önceki bir konuşmasında AKP’nin kadrolaşma hızından duyduğu rahatsızlığı belirtmiş, özellikle Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bir “transit geçiş merkezine dönüştüğü”nü söylemişti. (1999-2002 döneminde bu kurumdan diğer kamu kurum ve kuruluşlarına yalnızca 19 kişi geçmişken, AKP hükümeti döneminde 2003-2006 bu sayının 1850 olduğunu ortaya koyuyordu.)

Koç ve Yalçındağ’dan sonra kürsüye çıkan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek ise, “toplumun dikiş noktalarına jilet atmayız” diyerek TÜSİAD’ın mesajlarını aldığını ve kendilerini ona göre düzeltereklerini duyurdu. Anayasanın, “değişemez, değiştirilmesi dahi teklif edilemez” denilen ilk üç maddesine dokunmayacaklarına yemin billah etti. Anayasa taslağının tüm kesimlere açılacağını, herkesin görüşlerinin alınacağını bir kez daha yineledikten sonra, yöntemsel önerilerin de (kurucu meclis gibi) dikkate alınacağını söyledi.

Emperyalistlerin ve

işbirlikçilerin anayasası

TÜSİAD, yeni anayasanın, “Türkiye’de serbest piyasa ekonomisinin kalıcılığını sağlamak” için gerekli olduğunu söylerken, bu anayasanın esasında hangi ihtiyaçlar doğrultusunda hazırlandığını da ortaya koymuş oluyordu. Nitekim yeni anayasa taslağında, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin çıkarları esas alınırken, işçi ve emekçinin sosyal hakları varolanın da gerisine çekilmişti.

Örneğin yeni anayasa taslağının 6. maddesi “Türk milleti, egemenliğini anayasanın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Türkiye’nin imzaladığı uluslararası anlaşma ve sözleşmeler istisnadır” diyerek gerçekte egemenliğin

Burjuva kliklerin yeni çatışma konusu AKP ANAYASASI

Anayasanın yapılış tarzındaki yöntemsel farklılıklar bir yana, asıl fırtına içeriği-ne ilişkin koptu, kopuyor... Üniversitelerde türbanın serbest bırakılmasından, Türkçe dışında farklı dillerde eğitime olanak tanıyan maddelerine kadar, birçok noktadan itirazlar yükseliyor. Yine laiklik ve bölünmezlik, temel argüman olarak öne çıkarılıyor. Öte yandan Cumhurbaşkanlığının yetkilerinin kısıtlandığı, hükümet ve başbakanın ise yetkilerinin artırıldığı, “kuvvetler ayrılığı” yerine “kuvvetler birliği”nin esas alındığı, “süper başbakan” olduğu gibi eleştiriler de sürüyor.

Eylül ayının ortalarında AKP’nin yeni anayasa taslağını görüşmek üzere toplanan Rektörler Komitesi, yeni bir anayasanın tüm siyasi partilerin katılımıyla yapılmasını, üniversitelerde kılık/kıyafet serbestliğinin hukuken mümkün olmadığını belirtti. Bu açıklamanın üzerine Başbakan Erdoğan, “kendi işlerine baksınlar, anayasayı yapma görevi rektörlerin değil TBMM’nindir” dedi. Erdoğan’ın bu tavrı, seçimlerden sonra biraz durulan ortamı iyice kızıştırdı. Rektörler ile hükümet arasında süregelen sürtüşme daha da alevlendi. Öyle ki, üniversite açılışları, rektörlerin hükümet ve anayasa taslağı karşıtı söylevleriyle başladı. Bu açılışlara katılan yeni cumhurbaşkanı Gül bile, Erdoğan’ı tek-

TÜSİAD’tan uyarılar

TÜSİAD; yeni anayasa hazırlığı ile ilgili rahatsızlıklarını önce başkanı Arzuhan Yalçındağ’ın ağzından, sonrasında ise, bu ayın sonunda yapılan Yüksek İstişare Konseyi (YİK) toplantısında dile getirdi.

YİK toplantısında konuşan Mustafa Koç ve Arzuhan Yalçındağ, AKP’nin yeni anayasa hazırlığı sırasında gösterdiği performansa tepkilerini ortaya koydular. “Türkiye’de siyasal güçler rejim mücadelesine devam ediyor izleniminin sürmesine yol açacak bir anayasanın ülkeye yarar değil zarar getireceğine inanıyoruz” diyerek, anayasa etrafında bir kutuplaşmanın doğmasını “ciddi bir tehlike” olarak nitelediler.

“Türkiye’de serbest piyasa ekonomisinin kalıcılığının sağlanması için yeni anayasanın önemli bir fayda sağlayacağına” inançlarını bir kez daha yineleyen TÜSİAD, anayasanın aslolarak işbirlikçi tekeli burjuvazinin isteği doğrultusunda ve onların çıkarlarını korumak için hazırlandığını teyit etmiş oldu. Buna karşın itirazları, anayasanın hazırlanma biçimine, AKP kurmaylarının işi ellerine-yüzlerine bulaştıran tarzlarındaydı. “Yeni bir anayasanın hazırlanma sürecinin metnin kendisi kadar önemli olduğu” vurgusu ile de asıl

Bu anayasa, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin anayasası! İşçi ve emekçiler, kendi anayasalarını ancak devrimle, iktidarı ele geçirdikten sonra yapabilecekler. Buna karşın hak ve özgürlüklerini genişletmek, bunu yasalara geçirmek için bile, sınıfa karşı sınıf bilinciyle harekete geçmek, burjuvaziyle kıran kırana savaşmak zorundalar. Yeni anayasa tartışmaları dahil, doğrudan kendi geleceğini ilgilendiren her gelişmede söz söyleyebilmeleri, buradan geçiyor.

hiç de “kayıtsız şartsız milletin” olmadığını teyit ediyor. Esasında “istisna” dediği şey, genel kuralı, devletin işleyiş yasasını, bunun ruhunu oluşturuyor. Anayasalara da sinen bu ruh, emperyalist tekellerin çıkarıdır.

Bunun anlamı şu: Yerüstü ve yeraltı kaynaklarının (madenler, enerji, su vb.) yönetim ve denetimi tamamen emperyalist tekellere aittir ve onların çıkarları doğrultusunda kullanılır... Türkiye, MAI ve MIGA olarak bilinen çok taraflı yatırım anlaşmasını imzalayarak ve bu yatırımların devlet ve hükümet düzeyinde garantileme ajanslarına ortak olarak, zaten yaklaşık 5 yıl önce emperyalist tekellerin çıkarlarının yasaların üstünde olduğunu kabul etmişti. MIGA hükümlerine göre, her ülkenin hükümeti, emperyalist tekellere karşı ülkede yapılacak grev ve eylemlerden dolayı ortaya çıkacak zararı tazminle de yükümlüler. Türkiye, bunu yasalarına da geçirmişti. Şimdi anayasaya da ekleyerek tescillemiş oluyorlar. Keza “egemenliğin kayıtsız şartsız” emperyalist tekellerin elinde olduğu gerçeğini de.

Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin çıkarları doğrultusunda yeni maddeler koyulurken veya varolan maddeler yeniden düzenlenirken, işçi ve emekçileri ilgilendiren “sosyal ve ekonomik haklar ve ödevler” bölümü, iyice tırpanlanıyor.

’82 Anayasasında 41. ve 65. maddeler arasında yer alan bu bölüm, yeni taslakta 43. ve 50. maddeler arasında yer buluyor, madde sayısı olarak bile azalmış durumda. Daha önce tanınan birçok hakkı da anayasal güvenceden mahrum bırakıp yasal düzenlemeye havale ediyor. Örneğin orman köylüsü ve kooperatifçiliğe ilişkin maddeler, esnaf ve zanaatkarın korunması anayasadan çıkarılmış. Tarım, hayvancılık ve bu alanda çalışanların korunması, konut hakkı, gençliğin ve sporun korunması, sanatın ve sanatçının korunması gibi haklar da anayasal güvenceden mahrum bırakılıyor. Lokavt, “işverenlerin hakları” şekline getirilerek yerinde duruyor. Keza çevrenin korunması, planlama, KİT’lerin TBMM tarafından denetimi gibi maddeler de anayasa taslağından çıkarılmış durumda.

Özcesi tekellerin çıkarları daha da arttırılarak anayasaya koyulurken, bir bütün olarak “sosyal haklar” anayasal güvenceden mahrum edilerek, parlamento çoğunluklarının iki dudağı arasına hapsediliyor.

* * *

Anayasanın yapılış tarzına dönük eleştirilerden “kurucu meclis” önerilerine, türban tartışmalarından üniter devlet hezeyanlarına kadar egemen klikler arasında kıran kırana geçen anayasa hazırlığı, işçi ve emekçilerin tamamen dışında yürütülüyor. Sarı sendikalar ise, patronlarla kolkola (Ekonomik Sosyal Konsey adıyla) bu kliklere yedekleniyor. Hiç biri işçi ve emekçi haklarını sorgulamıyor, bu yönde tabanı harekete geçirmiyor.

Bu anayasa, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin anayasası! İşçi ve emekçiler, kendi anayasalarını ancak devrimle, iktidarı ele geçirdikten sonra yapabilecekler. Buna karşın hak ve özgürlüklerini genişletmek, bunu yasalara geçirmek için bile, sınıfa karşı sınıf bilinciyle harekete geçmek, burjuvaziyle kıran kırana savaşmak zorundalar. Yeni anayasa tartışmaları dahil, doğrudan kendi geleceğini ilgilendiren her gelişmede söz söyleyebilmeleri, buradan geçiyor.

Gözaltında ve Sokakta Öldürmeler, İşkenceler Sürüyor...

Geçen ay gözaltında Nijeryalı Festus Okey'in Beyoğlu Emniyeti'nde öldürülmesinden sonra bu kez de Polonyalı Dariusz Witek, sınır dışı işlemleri için bekletildiği Kumkapı Misafirhanesi'nde kaldığı odada ölü bulundu. Kadıköy'de bıçaklı bir kavgaya karıştığı iddiasıyla gözaltına alınan ve Kadıköy'de karakolda tutulan Witek, sonrasında Kumkapı'ya götürülmüştü. Ölümün ardından yapılan açıklamaya ise her zamanki gibi pervasızdı: “Pantolonun astarıyla kendini asmış”! Festus Okey olayında ise silahla vuran polisler olduğu halde, suçu üstlerinden atmaya çalışmışlardı.

Son polis yasasıyla birlikte artan yetkilerini sınırsız kullanmakta tereddüt etmeyen polis artık çok daha pervasız davranıyor. Göz göre göre insan öldürüyor sonra da temize çıkıyor. Polis işkence yapmaya devam ederken, işkence yapanlar, adam öldürenler hakkında ya hiçbir işlem yapılmıyor, ya da mahkemeler uzun sürelerle yayılarak zaman aşımına uğrattılıyor, göstermelik cezalarla geçiştiriliyor.

Sokak ortasında keyfi şekilde işkence yapmalar, şüphelendikleri herkesi gözaltına almalar, böbrek dalak, kafa patlatmalar, artık rutin hale geliyor. Van'da Ejder Demir adlı köylü, evinin önünde askerler tarafından taranarak öldürüldü. Öldürülmeden önce bizzat askerler tarafından tehdit edilen Demir, çevresindekilere öldürüleceğini söyleyip duruyordu. Köylülerin anlatımına göre karakol komutanı bizzat Demir'i kendisinin öldüreceğini anlatarak tehditler savurmuştu.

İzmir'de 9 Eylül'de karakola müvekkillerini görmeyen giden avukat Mustafa Rollas, polislerin işkencesine uğradı. Güvenlik Şube Müdürü nezaretinde yürütülen işkenceye birçok avukat da tanık oldu. Saatlerce ayakta bekletilen Rollas, tekmelerle dövülürken, 11 Eylül'de İHD ve ÇHD ortak bir basın açıklaması yaparak işkence olayını kınadı. Yapılan açıklamada Rollas'ın işkence gördüğünü Adli Tıp'ta alınan raporun da kanıtladığına vurgu yapılırken, işkencenin sistemli bir şekilde hastanede de devam ettiğine değinildi. Ayrıca 2007 yılında işkence olaylarında son yıllara göre üç kat artış yaşandığı söylendi.

Gözaltında adam öldürme olayları ve işkenceleriyle nam salan Beyoğlu Emniyeti, bu ay da kendine düşeni yaptı. İstiklal Caddesi'nde içki alan üniversite öğrencisi Özkan Kuru'yu “Ramazan'da içki içilmeyeceğini bilmiyor musun” diyerek gözaltına alan ekip, İstiklal caddesinin arka sokaklarındaki bir otoparka götürerek dövdü. İşkenceci polisler, Kuru'nun 150 Euro'sunu da çaldı.

İşkence olaylarına, adam öldürmelere her gün yenileri eklenirken, sözde işkence yaptıkları gerekçesiyle haklarında dava açılan polisler ve jandarmalar ise, göstermelik olarak yargılandıkları mahkemelerce adeta ödüllendiriliyorlar. Son olarak Çorum'da M.S. adlı kişiye işkence yaptıkları için hak-

larında dava açılan jandarmalar beraat etti. M.S. 2003 yılında bir operasyonda “yardım ve yataklık suçlamasıyla” gözaltına alındıktan sonra, götürüldüğü karakolda jandarmaların işkencelerine maruz kalmıştı.

Geçen ay Beyoğlu emniyetinde silahla vurularak öldürülen Festus Okey ile ilgili yeni gelişmeler oluyor. Gözaltında ölümün delillerinden olan Festus Okey'in kanlı gömleği, emniyetle hastane arasında kaybedildi. Yine gözaltında ölümü kanıtlayacak, barut izleri de kısa sürede yok edilerek, katillerin aklanmasının yolu döşendi.

Festus Okey'in öldürülmesini protesto etmek için, 23 Eylül'de Taksim Tramvay durağında toplanan devrimci-demokrat kurumlar, Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyerek protesto gösterisi yaptı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca “Mülteci Olmak Suç Değildir”, “Hepimiz Beyazız Hepimiz Zenciyiz” sloganları atıldı.

Son olarak 27 Eylül günü Tunceli'de iki kişiye, askerin dur ihtarına uymadıkları için ateş açıldı. Ateş sonucu Bülent Karataş öldü, Rıza Çiçek yaralandı. Bu saldırı, Tunceli'de büyük bir kitle tepkisine yol açtı. Bülent Karataş'ın cenazesi Hozat'ta 5 bin kişinin katıldığı bir cenaze töreniyle kaldırıldı.

Devletin gerçekleştirdiği saldırı ve katliamlardan dolayı, kolluk güçlerine doğru düzgün dava açılmıyor, açılan davalarda ise, eğer ciddi bir kitle baskısı yoksa aklanarak kurtuluyorlar. Diğer taraftan, devletin kendisi dava açmak için hiçbir fırsatı kaçırıyor. Seçim gezisinde gittiği Erzurum'da elini sıkmayan öğrenciye, Sağlık Bakanı Recep Akdağ, 301. maddeden dava açılmasını istiyor. Yani her türlü protesto, hak arayışı yasak.

Yasak olmayan işkence, gözaltında öldürme, sokak ortasında tarama... Bir taraftan demokrasi-den bahsederek kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışıyorlar, bir taraftan da, katliam, işkence, sokak ortasında infazlar devam ediyor. Bu hakkı, kendileri için çıkartılan yasalardan buluyorlar. Yasalar, onların işkencelerini, katliamlarını koruma altına alıyor. Onların elinden bu hakkı alacak ve hesap soracak olan, kitlelerin sokaklara taşan öfkesi, örgütlülüğü ve mücadele gücüdür. Bu gücü ortaya koyalım!

Yeni ders yılı, ağırlaşan sorunlar...

Eylül ayının ortalarında ilköğretim ve liselerdeki öğrenciler, yeni öğretim yılına başladılar. Yıllardır birikmiş sorunların üzerine, yenilerinin eklendiği bu öğretim yılında da öğrencileri ve velilerini zorlu süreçler bekliyor.

Gerek eğitim-öğretimin niteliksizliği, gerek paralı hale getirilmesi, uzun yıllardır söz konusu olmasına rağmen, bu sorunlar çözülmesi bir yana gittikçe çoğalıyor. İşçi ve emekçi çocuklarıyla, zengin çocuklarının arasındaki uçurum giderek daha da büyüyor. Eğitimdeki fırsat eşitsizliği iyice derinleşiyor.

Okulların, sınıfların ve öğretmenlerin azlığı, devlet okullarındaki öğrencilerin, kalabalık sınıflara ya da boş geçen derslere mahkum olmasına neden oluyor. Yapılan tüm göstermelik açıklamalar bir yana, zorunlu para toplama devam ediyor; zaten devlet okullara yeterli ödenek ayırmayarak, ailelerden para toplanmasını zorunlu hale getirmiş oluyor. Gerici-yoz eğitimin baskısı, öğrencilerin bilinçlerini bulandırmayı amaçlıyor. Ezberci sistem ise, çocukların düşünmesini, tartışmasını, kavramasını, okuldaki daha ilk gününden itibaren kapatıyor.

Eğitim-Sen raporunda eğitimin sorunları

Eğitim-öğretimin başladığı günlerde Eğitim-Sen yayınladığı bir raporla sistemin çürümüşlüğüne ve eğitimi nasıl bir rant haline getirdiğini ortaya koydu. Artık işçi ve emekçi çocuklarına okumanın dahi çok görüldüğü bu raporla bir kez daha gözler önüne serildi. Gerek öğrencilerin eğitim gördüğü okul sayısının yetersizliği, gerek araç-gereçlerdeki eksiklikler, bütün açıklığıyla ortaya kondu. Keza yükseköğretime giden “şanslı” öğrencilerin sayısının gün geçtikçe azaldığı ve okula gitmenin sadece para anlamına geldiği de.

Eğitim Sen’in raporu özellikle son beş yıllık süreci kapsıyor. İstatistiklerin büyük çoğunluğu da Milli Eğitim Bakanlığı’nın verilerinden alınmış. Yani, doğrudan eğitim-öğretimle yetkili bir bakanlık sorunların ne olduğunu bilmesine rağmen, çözmek için hiç bir çaba sarf etmiyor. Eğitime, sosyal harcamalara, sağlığa ayrılması gereken bütçe, diyanete, savaşa, silahlanmaya aktarılıyor.

Rapor, Türkiye’deki okullaşma oranını vererek başlıyor. Anayasada ilköğretim zorunlu tutulmasına rağmen, okula gitmeme oranı oldukça yüksek.

2006-2007’deki verilere göre, okul çağına gelen çocukların ancak yüzde 90.25’i okula gidebiliyor. Bu oran, 1997-1998’de yüzde 84.74’tü. Göreceli olarak bir artış olmasına rağmen, hala çocukların yüzde 10’u okula başlayamıyor. Okula başlayanların bir kısmı, ortaöğretim ve liselere gidemiyor. Yükseköğretime ulaşan öğrencilerin sayısı ise sadece yüzde 10.5. Gerek eğitimin paralı hale gelmesi, gerek gün geçtikçe pahalılaşan hayat, ailelerin çocuklarını okula göndermesini engelliyor. Aileler çocuklarını artık daha fazla “geçim kaynağı” olarak görüyor. Okullu olma oranında kızların sayısı her zamanki gibi daha az. Feodal baskıların yoğun olduğu Kürt illerinde bu oran, çarpıcı bir biçimde düşüyor. Çocukların ezici bir çoğunluğu tarlada çalıştığı ya da mevsimlik işçi olan aileleriyle birlikte başta illere gittiği için, okulların açılma ve kapanma tarihleri onları pek ilgilendirmiyor. Zaten pek azı okuyan bu çocuklar, okullar açıldıktan en az bir ay sonra başlıyor, okullar kapanmadan haftalar önce okuldan ayrılmış oluyorlar.

Türkiye’de 10 milyon 845 930 öğrenci, 34 bin 656 okulda öğrenim görüyor. Öğretmen sayısı ise 402 bin

809. Rapor, son beş yılda okul sayısında artış olmamasına rağmen, öğrenci sayısındaki artışa dikkat çekiyor. Bu okul sayısının yetersizliğinde ise devletin YİBO’ları (Yatılı Bölge Okulları) yaygınlaştırması, özellikle köylerde birleştirilmiş eğitime geçmesi gibi etmenler devreye giriyor. 2002 yılından bu yana öğrenci sayısında 515 binlik bir artış var iken, 2002’de 35 bin 133 olan okul sayısı 2007’de 34 bin 656’ya düştü. Öğretmen sayısı 2002-2003’te 373 bin 303’iken, 2006-2007’de 402 bin 829’a çıktı.

Ancak öğretmen açığı, her geçen dönemde biraz daha arttı. Zor koşullarda işlerini yapmaya çalışan öğretmenlerin 86 bini bu süreç içinde emekli olurken, devlet 141 bin yeni öğretmen atadı. Yıllardır öğretmen açığından bahseden devlet, hala atanmayı bekleyen 200 bin öğretmeni işsiz bırakmaya devam ediyor. Yerine sözleşmeli ya da vekil öğretmenlik sistemini geçirecek, kendine ucuz işgücü yaratıyor ve ataması yapılmamış, kadrosu açılmamış bu geçici öğretmenleri çok ağır koşullarda çalıştırıyor. Bir yandan da işi öğretmenlik olmayan kişilerle niteliksiz bir eğitim veriliyor.

Türkiye’de üniversite öğrencileriyle birlikte 17 milyon civarında öğrenci var. Bu öğrencilerin 16 milyondan fazlası devlet okullarına devam ederken 417 bin öğrenci, özel ya da vakıf okullarına gidiyor. Yani parası olan bir avuç seçkinin çocuğu eğitim-öğretimi satın alabilirken, geriye kalanlara devlet okullarında sürünmek-çürümek düşüyor.

Raporda, 2002’den 2007’ye kadarki bütçeden eğitime ayrılan paylar da mevcut. 2002’den 2007’ye bir artış söz konusu olmasına rağmen, artışın aldatıcı olduğu ortada. Bütçenin GSMH’ya oranı sadece yüzde 3.39. Bu oranla Türkiye, Barbados Adaları, Brunei Sultanlığı, Fildişi Sahilleri, Kribati gibi çoğunun adı bile duyulmamış ülkelerin gerisinde yer alıyor. Bu ülkelerin birçoğu ekonomik olarak Türkiye’nin çok gerisinde yer almakta.

Burjuvazi, karını artırmak için eğitimden sağlığa tüm sosyal harcamaları kısıyor, bunları paralı hale getiriyor, kitlelerin sömürsünü büyütüyor. Örneğin, yurtdışı okul sayılarının düştüğünden bahsederken, dersane sayısında ve bu dersanelere devam eden öğrencilerin sayısında tam tersi bir durum söz konusu. 2002-2003 döneminde 2 bin 122 dershanede 606 bin 522 öğrenci “eğitim” görürken 2005-2007 döneminde 3 bin 986 dershaneye 1 milyon 71 bin 807 öğrenci gidiyor. Yani son iki yılda, üniversite sınavını kazanmada okuldaki eğitimi yeterli bulmadığı için dersaneye giden öğrenci sayısı yaklaşık iki katına çıkmış. Çocuğun üniversite diploması alarak iş bulma şansını artırmasını isteyen yoksul işçi ve emekçi aileleri, en temel ihtiyaçlarından bile kıskarak milyarları dersane kasalarına akıtıyor. Aynı dönemde 19 bin civarında olan dersane öğretmeni sayısı da 46 bini aşmış. Devlet memuru olarak öğretmenlik yapmaya hak kazanamayan, yıllarca atama bekleyen çaresiz öğretmen adayları, son derece ağır çalışma şartlarını göze alarak dersanelerde öğretmenlik yapıyorlar. Üstelik hiçbir sosyal hak ve güvencesi olmadan.

Hayatı sadece tek bir sınava indirgeyen sistem, hem öğretmenleri, hem de öğrencileri bu çarkın içinde öğütüyor; bu arada büyük karlar vuruyor. Öğrenciler sınavı kazanma uğruna ciddi psikolojik baskı altına giriyor, sağlıklarını yitiriyorlar; aileleri de maddi olanaklarını sonuna kadar zorluyor. Öğretmenler ise, işsiz ve

aç kalmamak için, dersanelerin ağır baskı ve sömürü koşullarına katlanmaya çalışıyorlar. Ve sonuçta, yine her yıl onbinlerce öğrenci, sınavdan sıfır puan alıyor, yüzbinlerce öğrenci, sınavı kazanamıyor. Çarkın bir parçasını da bu oluşturuyor çünkü.

Okulların fiziki yapısının yetersizliği de rapora yansımış. Okulların yüzde 46’sının bahçesi dar; yüzde 49’u kalabalık; yüzde 52’si derslik sıkıntısı çekiyor; yüzde 50’sinin sıra-tahta-masa gibi demirbaşları eksik; yüzde 65’i ders araç-gereci bulamıyor; yüzde 66’sının tuvaletleri bakımsız; yüzde 70’inin laboratuvar-atölyesi bulunmuyor; yüzde 72’si hijyen sorunları yaşıyor; Her okulun yüzde 74’ü ödenek sıkıntısı çekiyor. Bu da devletin “yasaklamasına” rağmen har(a)çların istenmesine yol açıyor.

Devlet okullarında bırakalım bilimsel bir eğitimi, öğrencilerin sağlığını koruması bile neredeyse imkansız. Bir sınıfta 53 ila 50 arası öğrenci eğitim görmeye çalışıyor. Tek bir tuvaleti ilköğretim okullarında 145, liselerde 117 öğrenci kullanıyor. Okulların çoğunda laboratuvar ve müzik odaları yok.

Çocuklarını okula gönderen ailelerin yükü de artmış durumda. Bir ailenin çocuğunun eğitim hayatı boyunca 50 bin YTL harcadığı tahmin ediliyor. İşçi ve emekçi ailelerinin bu parayı bulması imkansız. Her türlü fedakarlığa katlanarak çocuklarını bir noktaya kadar okutabiliyorlar.

Şatafatlı reklamlara konu olan özel okulların cazibesiyse işçi ve emekçilerin bir kısmını etkileyebiliyor burjuvazi. Örneğin, çocuklarını özel okullara göndermeye çalışan ailelerin sayısında artış yaşanıyor. Bu ailelerin ekonomik yapısının düzeldiğini değil, üniversite sınavı için tek çare olarak gördüklerini gösteriyor. Sınıfların az öğrencili olması, yiyeceklerin kaliteli olması, eğitimin niteliği gibi faktörler öne çıkıyor bu kararı alırken. Ve sınırlı bir gelire sahip pekçok aile, buralara öğrenci göndermek için bütün olanaklarını seferber ediyor.

Rapora göre, çocukların 24 kişilik sınıflarda okuyabilmesi için 145 bin yeni dersliğin yapılması gerekli. Ortalama eğitim süresi beş yıl ve okula devam edemeyen öğrencilerin yüzde 70’i kız çocuğu. Şu dönem itibarıyla 70 bin olan öğretmen açığı, 24 kişilik sınıflarda eğitime geçilmesi halinde 200 bine çıkacak. Ama atama bekleyen öğretmenlerin görevlendirilmesi, bu açığı kolayca kapatılmasını sağlayacak.

Eğitim Sen’in raporundan yansıyanlar, eğitimde sorunların her geçen gün biraz daha ağırlaştığını gösteriyor. Ancak bu sorunlar çözülmez, çare bulunmaz sorunlar değil. Devletin yeterli bütçeyi ayırması, eğitim müfredatını iyileştirmesi, yeni okul inşa edip tayin bekleyen öğretmenleri ataması gibi ilk elde atılabilecek adımlar bile, sistemin sorunlarını büyük ölçüde hafifletecek. Asıl çözüm ise, parasız, eşit, bilimsel eğitim talebinin hayata geçmesiyle gerçekleşecek.

Sınıf mücadelesinde etkili bir silah olarak GREV

Grev... İşçi sınıfı mücadelesinde devreye sürdüğü en etkileyici ve en önemli silahlardan biri...

İşçi sınıfı bu eylem biçimini her devreye soktuğunda, burjuvaziye telaşlandırmış, eteklerini tutuşturmuştur. Diğer yandan işçi sınıfı mücadelesine ivme katmış, en geri unsurlarını bile ileri fırlatmıştır.

Son aylarda grev, yine sınıfın gündeminde. Hava yolları işçileriyle başlayan grev süreci ardından, Tekstil işçileri ve Türk Telekom işçilerinin grev kararı almasıyla öne çıktı. Grev hakkı için mücadele eden savunma sektöründe örgütlü Harb-iş, Petkim'de örgütlü Petrol-iş üyesi işçilerin ve kamu emekçilerinin mücadelelerinin de grev kararı alan sektörlerle çakışması, burjuvazinin korkularını daha da büyüttü. Yıllardır lafı bile edilmeyen grevin tartışılması ve kimi sektörlerde grev kararlarının alınması, -hala uygulamaya geçilme- se de- işçi sınıfında bir canlanma, burjuvazide ise bir panik havası yaratmaya yetti. Karşılıklı kılıçlar çekildi.

Özellikle Hava-iş'in grev kararı alması, burjuvazinin bütün kesimlerini telaşlandırdı. Sektörle alakası olan-olmayan tüm burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları hep bir ağızdan, "turizm batar", "ekonomi geriye gider", "ihracat durur" şeklinde feryat figan ettiler. Grevin olmaması için her türlü baskı ve oyunu devreye soktular. Sonuçta hizmetinde olan AKP hükümetini de harekete geçirerek grevin fiilen hayata geçmesini önlediler. Ancak Hava-iş'te TİS imzalanmış olsa da grev, gündemdeki canlılığını koruyor. Telekom işçilerinin grev süreci devam ediyor...

Grevin sınıf mücadelesindeki yeri

"Grev, işçi sınıfının burjuvaziye karşı üretimden gelen gücünü kullanarak yürüttüğü kolektif bir eylemdir. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi kapitalizmin tarih sahnesine çıkmasıyla başlar. Ne var ki, işçi sınıfının üretimden gelen gücünün farkına varıp, grev silahına sarılması, modern sanayinin gelişmesine paralel olarak işçilerin fabrika ve işyerlerinde yoğunlaşmasıyla birlikte olmuştur. Nitekim ilk grev mücadeleleri İngiliz işçi sınıfının ücret artışları, çalışma koşullarının düzeltilmesi vb. ortaya çıkacaktır. O günden bugüne grevler, işçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından biri olarak kapitalist sömürünün hakim olduğu tüm ülkelere yayıldı ve çeşitli biçimlere bürünerek zenginleşti. Ekonomik grevler, örgütlü grevler, kendiliğinden grevler, siyasi grev-

Her mücadelenin bir amacı vardır. Grevin de amacı; burjuvazinin saldırılarını püskürtmek, kazanılmış mevzileri korumak, yeni mevziler elde etmek ve sınıf mücadelesini ileriye taşımaktır. Her grev, taleplerin öne sürülmesiyle başlar. Dolayısıyla grev, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelede en etkili ve caydırıcı silahlardan biridir. Yeter ki, bu silah, gerektiği gibi kullanılsın!

ler, dayanışma grevleri vb gibi..." (İşyeri Komite ve Meclisleri, sf.33, Devrimci Proletarya broşürü)

Her mücadelenin bir amacı vardır. Grevin de amacı; burjuvazinin saldırılarını püskürtmek, kazanılmış mevzileri korumak, yeni mevziler elde etmek ve sınıf mücadelesini ileriye taşımaktır. Her grev, taleplerin öne sürülmesiyle başlar; yani taleplerin kazanılması için greve çıkılır. Dolayısıyla grev, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelede en etkili ve caydırıcı silahlardan biridir. Yeter ki, bu silah, gerektiği gibi kullanılsın!

Grev tartışmalarının sürdüğü bu günlerde, sendikacıların "grev bizim tercihimiz değil", "biz de grev yapmak istemiyoruz", "grevden tüm ülke zarar görür", "bizi grev yapmak zorunda bırakmayın" türünden açıklamaları, bu silahı baştan zayıf düşürmektedir. Gerek Hava-iş sendikası yöneticileri, gerekse Haber-iş sendikasının yöneticilerinin açıklamalarında, grevin boş bir tehdit olarak öne sürüldüğü açıktır. "Biz de grev yapmak istemiyoruz", "grev bizim tercihimiz değil", "hiç arzu etme-

memize rağmen" vb türünden açıklamalar, en başta grevin bir hak olup olmaması, grevin meşru olup olmaması gibi muğlaklıklar yaratmakta, grev silahını daha baştan etkisizleştirmektedir.

Grev, sınıf mücadelesinde kazanılmış bir hak olarak görülmelidir. Eğer söze "grev anayasal hakkımız" diye başlarsanız, tüm hareket alanınızı bunun üzerine belirlerseniz, sınıfı yasal cendereye hapsetmiş olursunuz. Bu eylem biçiminin anayasada yasallaşması bile (ki karşılığında bunu boşa çıkartacak bir sürü yasa da vardır) yasadışı bir sürü grevle gerçekleşmiştir. Çünkü grev, burjuvazinin bahsettiği bir hak değildir. Aksine işçi sınıfının yıllarca süren kararlı mücadeleleri sonucu elde edilmiştir. İşgücü sömürsünün olduğu bir üretim sisteminde, işçi sınıfının buna karşı üretimden gelen gücünü kullanması meşrudur. Bu yüzden grev bir haktır.

Öncelikle grevin bir hak olduğunu meşru bir eylem biçimi olduğunu tabana yaymak gerekir. Fakat "grev yapmayı arzu etmiyoruz", "grev tercihimiz değil", "grevde bütün ülke zarar görür" açıklamaları, baştan grev silahını zayıf düşürdüğü gibi, tabanın tepkilerini de eritmeye dönüktür. Grevi işçi ve emekçilerin elinden güçlü bir silah olmaksızın çıkarmakta, sanki yanlış bir şey yapıyorlarmış gibi göstermektedir.

"Ülke çıkarları" söylemi, farkında olarak veya olmadan, burjuvaziyle aynı dili konuşmaktır. Patronlar "ülkenin çıkarları" adı altında, işgücü sömürsünü artırır, sermayelerine sermaye katarlar. Hükümet de "ülke çıkarları" adı altında burjuvazinin çıkarlarını savunur. Oysa işçi emekçiler bilir ki, "ülkenin çıkarları"ndan kendilerine pay düşmez, bütün ganimet tekellere gider. Yine işçi emekçiler bilir ki, ürettiği, imal ettiği ürünlerin hiçbirisi kendisinin olmaz.

Hal böyle iken kimi sendikacıların "ülkenin çıkarları"ndan söz etmeleri, esasında işçi sınıfının değil, burjuvazinin çıkarlarını savundukları anlamına gelir. Ve bu açıklamalarla asıl amaçlanan, işçi ve emekçileri, "bir an önce sözleşme olsun da nasıl olursa olsun" havasına sokmaktır. Dolayısıyla daha baştan grevden kaçmaktır. Bugünkü sonuçları da bunu kanıtlamaktadır.

Grevi savaş olarak ele almak

Sınıf mücadelesinin tarihi göstermiştir ki, reformistler, her dönem grevi, pahalı, başvurulma-

ması gereken bir araç olarak görmüş ve öyle davranmışlardır. Grev yerine arabulucuların devreye girmesini isterler. Mevzileri daha mücadeleden etmeden, çatışmadan, terkederler.

Komünistler ve sınıf sendikacıları ise, greve sınıf mücadelesi içinde başvurulması gereken olmazsa olmaz araçlardan biri olarak bakar ve bu bakış doğrultusunda hareket ederler.

Elbette grev pahalı bir biçimdir. Ama kimin için pahalı? Tabi ki patronlar için! Grev, üretimi durdurmak ise (ki öyledir) üretim durduğunda burjuvazinin karları düşecektir. Azami kar peşinde koşan burjuvazi, grev gibi vurucu bir eylemin olmasını tabi ki istemez. Bu yüzden ki, THY'deki grev için "turizm felç olur, ihracat durur, ülke zarar görür" vb. diyerek çırpınıp durmuşlardır.

İşçiler, grev yaparak, patronların karına kar katmasına durderler. İşte grevin etki gücü, vurucu gücü de buradadır. Bu güç, patronları dize getirir, işçiler de bu etkili silah sayesinde öne sürdükleri talepleri elde ederler. Grevin niteliğini ve başarısını belirleyen, sınıfın örgütlülük düzeyi, bilinç ve hazırlık düzeyi, sınıflar mücadelesinin gelişimi gibi faktörlerdir.

Grev, iki sınıfın çarpıştığı iç savaşı ifade eder. Greve savaş bilinci ışığında hazırlanmalıdır. Savaş sanatının ana kuralı ise, verili durumda düşmanın o anki duyarlı noktasını seçip vurmaktır. Yapılacak grev, eğer burjuvaziye zarar vermiyorsa, o eylemin herhangi bir hükmü, caydırıcılığı, yaptırım gücü olmaz. Mesela stokların olduğu bir sektörde veya öyle bir dönemde grevi devreye sokmak, doğru bir taktik değildir. Hükmü de olmaz. Burada grev ordusunun istediği başarıyı elde etmesi oldukça zordur. Veya ülke ekonomisinde, dünya ekonomisinde kilit rolde olmayan bir sektördeki grevin de etki gücü fazla olmaz.

Mesela genel ekonomideki ağırlığı olan bir sektörde yapılacak grevin etki gücünü düşünün. Hele bir de işlerin en yoğun olduğu döneme denk getirilirse. THY'de yapılacak grev buna en iyi örnek olurdu. Stokluk bir durum söz konusu değil. İhracatın ithalatın nakliyesinin önemli bir kısmı havayollarıyla yapılmakta. Yaz sezonu, turizmin en canlı ayları. Büyük zarar veriliyor mu? Veriliyor. Ekonomide siyasette belirleyici nokta mı? Belirleyici. Dönem uygun mu? Uygun. O halde tayin edici sektör, tayin edici zaman. İşte politik taktiğin doğruluğu.

Keza Telekom'da yapılacak grev de son derece hayati önemdedir. Hükmü ve etki gücü oldukça yüksektir. Genel ekonomide kilit bir sektördür. Grev silahı devreye girdiğinde tüm telefon (sabit ve cep), internet, faks, basın-yayın vb faaliyetler durur. Dolayısıyla bütün burjuvaziye etkiler, ekonominin genelini sarsar. Her iki sektör de sadece sektörün, işletmelerin sahiplerini ilgilendirmez, bü-

Grev, iki sınıfın çarpıştığı iç savaşı ifade eder. Greve savaş bilinci ışığında hazırlanmalıdır. Savaş sanatının ana kuralı ise, verili durumda düşmanın o anki duyarlı noktasını seçip vurmaktır. Yapılacak grev, eğer burjuvaziye zarar vermiyorsa, o eylemin herhangi bir hükmü, caydırıcılığı, yaptırım gücü olmaz. Mesela stokların olduğu bir sektörde veya öyle bir dönemde grevi devreye sokmak, doğru bir taktik değildir. Burada grev ordusunun istediği başarıyı elde etmesi oldukça zordur.

tün burjuvaziye etkiler, zarar verir.

İşte savaşın ana kuralı: Burjuvazinin o kesitteki en duyarlı yerlerine vurmaktır!

Ekonomik-siyasi grevler

Grevlerde genellikle ekonomik taleplerle öne çıkarlar. Elbette siyasi taleplerle yapılan grevler de vardır. Kendiliğinden başlayıp siyasi niteliğe bürünen grevlere de. Fakat günümüzde tartışılan THY ve Telekom grevleri, ekonomik talepler içermektedir.

Gerçek yaşamda burjuvaziye etkilemeyen ve kapitalizmin temellerine dokunmayan ekonomik grev yoktur. Her ekonomik grev veya mücadelede, esasında politik mücadelenin unsurlarını içinde taşır.

THY ve Telekom grevleri ekonomik taleplidir. Fakat THY patronlarının grev oylamasını dayatmaları ve çeşitli oyunlara başvurmaları, mücadeleyi siyasi mecraya taşımıştır. Keza, bakanlar kurulu kararıyla grev ertelemesinin tartışılması, siyasi bir yaklaşımdır.

Telekom işçilerinin grevi de bakanlar kurulu kararıyla ertelenebilir. Bu durumda grev, siyasi mecraya girmiş olur. Yine uzlaşmazlıkla biten grevlerde, YHK gibi bir kurumun devreye girip karar vermesi de siyasidir. Buna benzer bir çok örnek verilebilir. Çok masumane gözüken, sadece ücret talebiyle başlayan grevler bile, siyasi atmosfere bürünebilirler. Diyelim ki, savaş dönemine denk gelen metal sektöründeki bir grev, savaşın seyrini bile değiştirebilir. Özcesi grev, tüm işçi sınıfını kapsıyor ve sınıfa karşı sınıf bilincini geliştiriyorsa, grevin talepleri ekonomik de olsa, siyasal bir karakter kazanır.

Mesela THY'de grev yapılmış olsaydı, burjuvazinin genelini nasıl etkilediyse, işçi sınıfının mücadelesine etkileyecek, ona ivme kazandıracaktı. Keza grev sürecinde olan Telekom işçilerinin ya-

pacağı bir grev, ekonomik talepleri aşır, tüm sınıfı kucaklayabilir ve siyasal bir niteliğe bürünebilir.

Burjuvazi grevin olmaması için her türlü silahı devreye sokmayı ihmal etmiyor. Her ne kadar yasalarda grev hakkı gözükyorsa da, burjuvazi grevi işlevsizleştirmek için "lokavt ilan etme" hükmünü yasalara koymuştur. Grev silahına karşı lokavt silahını kullanmaktan da geri durmamıştır. Nitekim tekstil işkolunda grev daha telafuz edilmeden tekstil patronları saldırıya geçip "sendi-

kalar grev kararı alırlarsa lokavt ilan ederiz" diyerek grev kararın karşı lokavt kararı almışlardır. Yine Hava-iş örneğinde gördüğümüz gibi, grev eylemini boşa çıkarmak için, grev oylaması istemişlerdir. Bu saldırı, grevi boşa çıkarmak olduğu kadar, sendikayı da devre dışı bırakmaya yöneliktir. Örgütsüzleştirmedir, sendikasızlaştırmadır. Keza grev çadı-

rını yasaklamaları, grev gözçülerini sınırlandırmaları, grev kırıcıların devreye sokulması, polis-jandarma saldırısı vb. ile grevi işlevsiz kılmak için ellerinden geleni yaparlar. Medyayı da devreye sokarak, kitleleri yanıltmaya, kendi yanına çekmeye çalışırlar.

Bütün bu siyasi baskı ve engellere karşı işçi sınıfı, "biz ekonomik mücadele veriyoruz", "bizim davamız ekmek davası" demekten çıkmalı, ekonomik mücadeleyle siyasi mücadelenin bağını kurmalıdır. Ekonomik mücadeleyi siyasi bakışla ele alıp, sınıfa karşı sınıf tavrıyla hareket etmelidir. Burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadeleyi, düzen sınırları içinde boğmaya çalışan reformistlere ve sendika ağalarına karşı da yürütmelidir. Taleplerini ancak bu şekilde elde edebilir ve bu savaşımdan ancak bu şekilde zaferle çıkabilir.

* * *

Gerek Hava-iş gerekse Haber-Sen'in grev kararları, grev ilan etmeleri olumlu bir gelişmedir. Burjuvaziye oldukça telaşlandırmış, yıllardır grev yapmayan işçi ve emekçilerde de bir heyecan, bir canlanma yaratmıştır. Ama diğer taraftan bu silahın, etkili bir tarzda gerektiği gibi kullanılmadığı da ortadadır.

Her iki sendika da bütün konuşmalarında "kapsam dışı işçiler"den bahsetmektedir. Oysa grev kararı sadece ilanla kalmayıp hayata geçmiş olsaydı, "kapsam dışılık" da ortadan kalkardı. Kapsam dışına neden olan özelleştirme, taşeronlaştırma saldırılarının önü kesilmiş olurdu. Hem kendi taleplerini kazanmış, hem de işçi sınıfının bütününe kazanımlar yaratılmış olurdu. Çünkü her iki sektör de ekonomide kilit noktadadır. Ve her iki sendika da, Türk-iş içinde farklı yerdedir. Bu durumu iyi değerlendirmek gerekirdi.

Telekom işçileri bütün bunlardan ders çıkarılmalı ve grev silahının tetiğine basmalıdır.

Dünden bugüne, İngiltere'den Türkiye'ye ÇOCUK İŞGÜCÜ SÖMÜRÜSÜ

Kapitalizmin ilk ortaya çıktığı günden bu yana, burjuvazinin kadın ve çocuk emeği üzerindeki pervasız sömürsü devam ediyor...

Geçtiğimiz günlerde toplanan TÜSİAD, ikinci AKP hükümetinden isteklerini sıraladı. Hükümetin hazırladığı yeni programı bile beğenmeyen, AKP'nin seçim beyannamesinin gerisinde bulan TÜSİAD, 6 ay içinde tamamlanmasını istedikleri "öncelikler listesi"ni ilan etti.

Dokuz maddeden oluşan bu listenin içinde iki madde var ki, burjuvazinin kadın ve çocuk işgücüne doymak bilmez açlığını bir kez daha ortaya koyuyor.

Bunlardan biri, "meslek eğitiminin imam-hatip sorunun gölgesinde kalmasına son verilmesi" ki, burjuvazi meslek liselerindeki bu çocuk-gençlerle hem ucuz, hem kalifiye ara eleman ihtiyacını karşılayabilsin! Diğeri, "kadınların işgücüne katılmalarının önünün daha fazla açılması" ki, burjuvazi daha düşük ücretle kadınları çalıştırabilsin ve bu sayede genel olarak ücretleri aşağıya çekebilsin!

Kısaca TÜSİAD, nam-ı diğer "patronlar kulübü", daha fazla çocuk ve kadını sömürecek düzenlemeleri, AKP hükümetinin bir an önce yapmasını buyuruyor. Daha fazla kar için daha çok çocuğun ve kadının kanına susadığını, onları iliklerine dek sömürmek istediğini ilan ediyor. Çocuk ve kadın işçiler, yetişkin erkek işçilere göre çok daha ucuza geliyor çünkü. Sigortasız, sendikasız, düşük ücretle çalıştırdıkları gibi, her tür haktan da mahrum bırakılıyorlar. Ayrıca grev ve direniş dönemlerinde onları "eylem kırıcısı" olarak da kullanabiliyorlar. Boş yere değil" daha fazla çocuk ve kadın işçi" diye çılgılık atmaları...

İki yüzyıl öncesine dayanan çocuk ve kadın işgücü sömürsü, bugün de tüm hızıyla sürüyor. TÜSİAD patronlarının, son toplantılarında ortaya koydukları istekleri, bu gerçeği bir kez daha gözler önüne seriyor sadece...

İşte kapitalizmin şafağında ve anayurdu İngiltere'de çocuk işçi sömürsü... İşte 21. yüzyılın Türkiye'si... Yer ve zaman çok farklı ama kapitalizmin aşırı kar hırsı ve bunun için daha fazla çocuk-kadın işgücü talebi aynı...

Kapitalizm daha ilk geliştiği yıllarda, başta İngiliz ardından Fransız, Amerika, Alman kapitalistleri, sıkıştıkları ilk anda "Çocukları alınız!" diye buyurdular.

"Çocukları alınız!.." O günden itibaren bütün fabrikalar, çalışan çocuklarla doldu. "Tutsak gençliğin cezaevleri" halini aldı. Daha 4-5 yaşlarında iplik çilesi yapan ve yorgunluktan tezgahın üstüne yığılan çocuklar vardı.

Yoksulluk içinde kıvranan aileler, çocukları küçük yaşta fabrikalara vermek zorunda kalıyordu. Çocuk emeği kapitalist için en ucuz işgücüyü. Kandırılmaya en müsait, en uysal kesimdi. Greve gidemeyen, hiçbir pazarlık gücü olmayan çocuk işçiler, aynı zamanda ücret sınırını sürekli aşağıya çekmeye çalışan kapitalistlerin en büyük dayanağı durumundaydılar. O yüzden kapitalistler makineyi ele geçirdikleri zaman ilk çılgınlıkları şu oldu: "Kadın emeği, çocuk emeği!"

Değişen Bir Şey Yok!

Çocuğun ucuz işgücü olarak sömürsü iki yüzyıl öncesine dayanıyor. Fakat o günden bu yana öz olarak değişen bir şey yok. Çocuk sömürsü hem daha yaygın, hem daha pervasız bir şekilde sürüyor. Bugün dünyada 250 milyondan fazla çocuk, insanlık dışı çalışma koşullarına maruz kalıyor. Her geçen gün daha fazla çocuk işgücü, kapitalist pazara sunuluyor.

Daha çok gizli çalışma ortamları, ev işi ve tekstil sektöründe yoğunlaşan çocuk sömürsü, sadece yarı-sömürge ülkelere özgü de değil. Buralarda çok yoğun bir artış göstermekle birlikte, gelişmiş kapitalist-empyralist ülkelerde de bütün hızıyla devam ediyor. Çocuk sömürsünün de "beşiği" olan İngiltere'de çalışan çocukların yüzde 45'i kaçak işçi durumunda. İspanya'da özellikle tarım çiftliklerinde artan bir çocuk sömürsü söz konusu. Asya ve Afrika ülkelerinde bu oranlar çok daha yüksek. Afrika'da çalışan nüfusun yüzde 20'si çocuk. Asya'da ise çalışan çocuklar, dünyadaki toplam işgücünün yüzde 10'u gibi büyük bir rakama ulaşıyor.

İnsanlığın eli 21. yüzyıla uzanmışken, Pakistan'da bir çocuk daha 4 yaşındayken halı fabrikasına köle olarak satılabilir. Tayland'da "çocuk fahişeler" turizm sektörünü canlandırmanın bir aracı olarak kullanılıyor ve sayıları çığ gibi artıyor. Brezilya'da "so-kak çocukları" tıpkı köpekler gibi so-kak ortasında kurşunla avlanıyor.

Türkiye Çocuk İşçi Cenneti

Türkiye, genç nüfusa sahip bir ülke. 12-19 yaş grubunu oluşturan çocukların sayısı 11 milyon civarında. Bu çocukların yüzde 37'lik bölümü, yani 4 milyon kadarı Türkiye'nin 22 milyonu aşan işgücü ordusu içinde yer alıyor.

Yeni bir öğretim yılı daha başladı. Ve çocukların neredeyse yarısı okula gidemiyor. Bunların önemli bir kesimi ailelerini geçindirmek için çalışan çocuklar. Ağırlıklı olarak tarım kesiminde çalışmakla birlikte, kentlerdeki gecekondu da, çocuk işgücünün kaynağı durumunda.

Kentlerde "çocuk pazarı"nın en büyük müşterisi ise, küçük ve orta büyüklüklerdeki işletmeler. Buralarda çocuklar, ağır çalışma koşulları altında uzun işgünü boyunca ve çok düşük ücretle çalışıyor. İşe ilk girdiklerinde hemen hepsinin ellerine süpürge tutuşturuluyor. Aslında bu bir simge. Yüzyıllardan beri de böyle gelmiş. Süpürge; işe en başından başlamak gerektiğinin, ustaya ve patrona itaatin, boyun eğdirmenin ilk aracı. Bugün de çocukların yüzde 74'ü temizlik ve getir-götür işlerinde kullanılır.

Çocuklar işe ilk girdikleri zamanki duygularını şöyle ifade ediyorlar. "Çok heyecanlandım", "Ustam gibi olmayı hayal ettim", "Harçlığımı çıkartacağım için çok sevindim"... Ama bu güzel duygular çalışmanın ağırlığı karşısında kısa sürede pişmanlığa dönüşüyor. Çocuk işçiler üzerine yapılan bir alan çalışması-na göre; "önce çok sevindim sonra pişman oldum" diyenler büyük bir çoğunluk. Çıracılık, erkek çocuklar için askerliğe kadar katlanılması gereken bir yük. Daha çok konfeksiyonda çalışan kız çocukları içinse, evden kurtuluş, "özgürlük" anlamına gelen çalışma, zamanla evlendiğinde kurtulacağını düşündüğü ve o

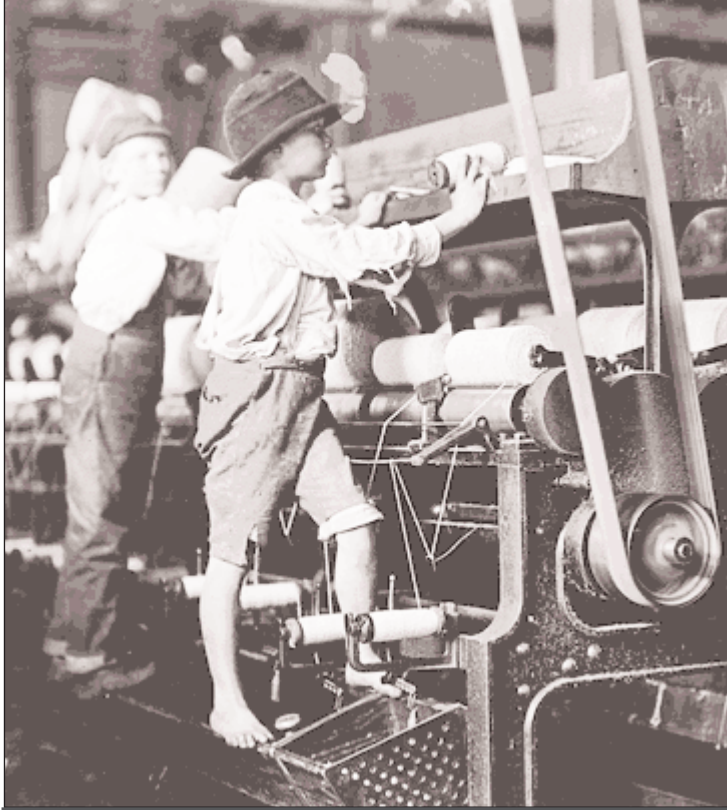
Onlar bizim geleceğimizdir. Açlığı, yoksulluğu, işsizliği birlikte paylaşıyoruz. Küçücük bedenlerine düzenin tüm pisliği, ağırlığı çöküyor. Onlara verebileceğimiz en önemli şey, onurlu, mücadeleci bir miras bırakmaktır.

güne kadar çekilmesi gereken bir çile...

"Aileye yük olmamak", "bir katkıda bulunmak", "meslek öğrenmek" vb. için daha çocuk

yaşta başlayan "ücretli kölelik", bir ömür boyu yakalarını bırakmayacak oysa.

1800'ler İngilteresi'nden...

"John, 4 yaşını doldurduğu gün toprak ürün vermedi. Anne ve babası domuzları, koyunları ve kazları sattılar... Domuzlardan sonra satılma sırası ona geldi. Annesi şehre gitti. İşçi kiralama bürosunda, adamın önünde diz çöktü. Adam John'u satın almayı reddetti.

- Öksüz ve yurttan çocukları almak bizim için daha hesaplı, dedi adam sert bir şekilde.

Köylü kadın ağlayıp inledi...

- Acıyın bize efendim... Çocuk iki erkek kadar çalışabilir. Eğer bu yükü üzerimizden alırsanız tanrı gönlümüze göre verecek. En sonunda beyefendi tiksiniyor ayağını çekti ve kabul etti."

* * *

"Adı Pegi'ydi... Henüz daha 10 yaşında bile olmayan bu öksüz çocuk, bir nine kadar sinirli ve yorgundu. Rengi yeşile çalan buruşuk bir yüzü vardı. Bu yüzde çocuksu hiçbir şey kalmamıştı. Düz saçlarının küle benzeyen rengi beyaza çalıyordu.

... 8 yaşındayken çocuk esirgeme yurdundan dayanamayıp kaçtı. 1.5 yıl polisten saklanmayı başardı. Meyhane ve kilise kapılarında dileniyordu. Bir toprak ağasının mutfak erzakı için şehire gelen sarhoş uşağı, Pegi'yi sokaktan aldı ve Kardigan yakınlarındaki bir ormanda ona tecavüz etti. Çok dindar biri olan uşak, kaçak çocuğu hemen polise teslim etti. Pegi'yi dövüp tekrar yurda gönderdiler ve kısa bir süre sonra da fabrikaya sattılar.

...Pegi çok yoruluyordu. Eğirme makinasının kolunu çevirmek hiç de kolay bir şey değildi. ...Toprak zemin öyle soğuktu ki, kız ısınmaya çalışarak saman yığını alıp kazanın altına daldı ve oradaki odunların arasına gömüldü. Isınma sorunu ile ilgilenen işçi, sabah geldiğinde hazırlanmış olan ocağa hiç bakmadan yaktı. Yanan bir çocuğun benzeri olmayan korkunç çığlığı her tarafa yayıldı... Pegi öldü."

Ateşi Çalmak, Ounyana Srebryakova

Çıracılık: Ağır İşçilik

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Avrupa Sosyal Güvenlik Şartı, UNICEF, Birleşmiş Milletler gibi tüm uluslararası örgüt ve anlaşmalar çocukların çalıştırılması için 15 yaş sınırı koymuştur. Fakat diğer ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de bu sınır işlemez.

1986 yılında çıkarılan Çıracılık ve Meslek Eğitim Kanunu (ÇMEK), çıracılık alt yaş sınırını "aday çıracılık" adı altında yasal olarak da 11 yaşına kadar çekmiştir. Üst yaş sınırını ise, 25'e kadar uzatmıştır. Bununla birlikte "18 yaşını doldurduktan sonra sözleşmesi devam eden çıracılar hakkında 1475 sayılı iş kanunu hükümleri uygulanamaz" denilmektedir. Çünkü 1475 sayılı iş kanununda, asgari ücret, sendika, grev, kıdem tazminatı gibi haklar vardır. Oysa çocuk işçiler için "asgari ücretin yüzde 30'u" belirlenmiştir ÇMEK'e göre.

Yine bu yasayla çıracılar, "öğrenci" sayılarak iş yerinde çalışan işçi sayısına dahil edilmezler. Grev kesinlikle yasaktır. Dahası çocuklar "grev kırıcısı" olarak kullanılır. Çalışma saatleri, yetişkinlerden farksız, hatta daha kötüdür. Haftalık mesaipleri ortalama 45-50 saat kadardır. Günde 10-12 saat çalışırlar. Hafta sonu tatilleri bile gasp edilir. Çocuk işçilerin yüzde 78'i yıllık izinlerini kullanamazlar.

Sigortasız, sendikasız ve hiçbir güvenceleri olmadan çalıştırılan çocuklar deri iş kolu ya da ayakkabı yapımı gibi, kimyasal zehirlerin kullanıldığı iş yerlerinde yoğun olarak istihdam edilirler. Sözüm ona Anayasa'nın 50. maddesinde ve İş Kanunu'nda, çocuklara yasaklanmıştır bu "tehlikeli" işler. 10-12 saat alkol, tiner kokuları arasındaki çocukların uyuşturucu bağımlılığı haline gelmesi hiç de şaşırtıcı değildir. (Türk-İş'in bir araştırmasına göre, çalışan çocukların yüzde 32'si sigara, yüzde 7'si sürekli içki kullanmaktadır.)

Çalışma koşullarında olduğu kadar iş kazaları ve meslek hastalıklarında da yetişkin işçilerden farklı durumda değildir çocuk iş-

çiler. İş kazası ve meslek hastalıklarının yüzde 11'ini 12-19 yaş grubundaki çocuklar oluşturmaktadır.

Bütün bu rakamlar buzdağının sadece görünen kısmıdır. Çünkü veriler, 12-19 yaş grubunu kapsamaktadır. Oysa 12 yaşın altında milyonlarca çocuk çalışmaktadır. Ayrıca çocuk işçilerin önemli bir kısmının kaçak çalıştırıldığı göz önüne alınırsa, bu yaş grubunu bile tam olarak yansıttığı söylenemez. Öte yandan çocuk sömürüsü amacını taşıyan ve sayıları giderek artan meslek ve teknik lise öğrencileri, tatil dönemlerinde ya da okul dışındaki zamanlarda çalışan çocuklar, bu rakamlara dahil değildir. 12 yaşın altında bulunan 17 milyon çocuk içinde ne kadarının iş gücüne dahil olduğu ve hangi alanda çalıştığı konusunda ise hiçbir veri yoktur.

Gelecek Onların Elinde

Tüm ağır ve çekilmez koşullara rağmen çocuk işçiler, geleceğe hiç de kötümser bakmıyorlar. Yaşadıklarını "kader" ve "kurtulunmaz" olarak gören sadece yüzde 11.5'tir. "Kader değil" diyen yüzde 53.9 ve "kader ama kurtulunur" gören yüzde 30.8'dir. Toplam yüzde 84.7 gibi büyük çoğunluk, gelecekte umutludur. (...)

Haklarını savunacak her tür örgütlülüğün yoksun olmalarına karşın, çocuklar gelecekte umutlular. Yetişkinlerle birlikte yürüttükleri mücadeleye, kendilerine güvenmektedirler.

Çocuk işçilerin sorunu, esas olarak işçi sınıfının yetişkinler kısmının sorunudur. Gerek ücretlerin düşürülmesinde, gerek "grev kırıcısı" olarak kullanılmasında çocuk emeği, başından itibaren yetişkinlerin karşısına rekabet amacıyla çıkartılmıştır. Kapitalistlerin bu hevesini kursağında bırakmak, çocukların ağır sömürü koşullarını iyileştirme mücadelesine en büyük desteği sunmak, ilk başta sınıfın öncülerine düşmektedir.

16 yaşından küçük çocukların çalıştırılmaması, çalışan çocukların sigortalı ve sendikalı olma hakkı, sınıfın, grev, TİS, tazminat gibi tüm haklarına sahip olması, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmaması, çalışma saatlerinin 18 yaşın altında olanlar için en fazla 6 saatle sınırlandırılması, fazla mesainin yasaklanması, iki gün hafta sonu ve yılda bir ay tatil gibi temel hakları için yürüttüğü mücadelede sınıfın birleşik gücü harekete geçmelidir.

* * *

Onlar bizim geleceğimizdir. Açlığı, yoksulluğu, işsizliği birlikte paylaşıyoruz. Küçük bedenlerine düzenin tüm pisliği, ağırlığı çöküyor. Onlara verebileceğimiz en önemli şey, onurlu, mücadeleci bir miras bırakmaktır.

Ücretli kölelik düzeni yıkılmadıkça, çocuk sömürüsü son bulmayacak. Onlara bu düzeni yıkacak silahı verelim! Onu hakkıyla kullanacaklarından kimsenin şüphesi olmasın!

16 Şubat 1995 tarihli Alınteri gazetesinden alınmıştır.

Tersanelerde İş Cinayetleri Durmak Bilmiyor

Tuzla tersanesinde iki hafta içinde beş işçi, yaşamını yitirdi. 21 Ağustos'ta Torgem tersanesine taşeron iş yapan Gamsa adlı firmaya bağlı çalışan Cabbar Ongun, elektrik çarpması sonucu öldü. Onun üzerinden 2 gün geçmeden bu kez Selah Tersanesi için çalışan Bora Denizcilik'in taşeron işçisi 28 yaşındaki Günay Akarsu elektrik çarpması sonucu öldü. Elektrigin üçüncü kurbanı ise 1 hafta sonra Umut Gemi adlı taşeron firmada çalışan Bayram Tatlı (36) oldu. Bir gün sonra da 30 yaşındaki Kenan Kara... Ancak Kara'yı elektrik çarpması değil, "aşırı sıcakta çalışma nedeniyle geçirdiği kalp krizi" öldürdü. 12 gün içinde ölen beşinci kişi 40 yaşındaki Bekir Özmen'di. Özmen elektrik çarpmasının son kurbanı oldu.

Kuşkusuz tersanede yaşanan iş cinayetleri ve bunlara karşı yapılan protestolar yeni değil. Daha önceleri de iş cinayetleriyle gündeme geldi tersane havzası. Ama bu kez iki haftada beş ölüm yaşanınca, buna karşı tepki de daha yüksek oldu. Bakanı ve milletvekillerini ayağına getirdi. Sözde incelemelerde bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın bu cinayetlere "normal bir şey" demesi, tepkileri daha da arttırdı.

Kapitalist sistemde, üretim, toplumun refahı için yapılmaz, azami kar sağlamak için yapılır. Amaç azmi kar kazanmak olunca, iş kazalarına karşı tedbir almak patronlar için fuzuli maliyet ve zaman kaybı sayılır. Dahası işçinin sağlığı, yaşamı, patronlar için hiç önemli değildir. Yaşanan iş kazalarını da işçinin dikkatsizliğine bağlayarak, yoğun işgücü sömürsünü gizlemeye çalışır. Oysa işçilerin dikkatsiz davranmasına yol açan da patronların bitmeyen kar hırsı ve onu sağlamak için dayattıkları ağır çalışma koşulları, uzun iş saatleridir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yayınlanan tersanelerde iş kazaları raporu bile tersanelerin nasıl bir cehennem olduğunu gösteriyor. Rapora göre geçen yıl tersanelerde 276 iş kazası gerçekleşmiş ve 12 işçi yaşamını yitirmiş, 258 işçi yaralanırken 6 işçi de sakat kalmış. Bakanlığın yayınladığı "Tersanelerde İş Sağlığı ve Güvenliği Teftiş Projesi" raporuna göre, iş kazası sonucu ölüm ve yaralanmalar, en fazla yüksekte düşme nedeniyle gerçekleşiyor. Diğer nedenler ise, cisim çarpması ve elektrik çarpması olarak sıralanıyor. 99 başlık altında 1061 eksik tespit edilmiş. Bu eksikliklerin başında "patlamadan korunma dökümanı olmaması, acil du-

rumlarla ilgili düzenlemenin yapılmaması, kişisel koruyucu dökümanın kullanılmaması, elektrik tesisatının kontrolünün yapılmaması" geliyor. Rapor, iş kazalarının en büyük nedenini, işçilerin eğitimsizliğine bağlıyor. Tespit ettikleri 1061 eksikğin tümünün patronlardan kaynaklandığı ortadayken, patronlara dönük herhangi bir cezai yaptırım söz konusu değil. Suçlu işçilerin eğitimsizliği oluyor.

Rapor, sorunları sıraladıktan sonra çeşitli önerilerde de bulunmuş. GİS-BİR bünyesinde faaliyet gösteren sağlık birimi gibi uygulamaların paylaşımını sağlayarak ortak platform ve organizasyonların oluşturulması, tersanelerde iş sağlığı ve güvenliği konusunda sektör kılavuzu hazırlanması, işyerlerinde makinelerin araçların basım ve kontrollerinin yapılması ve makinelerin kullanılması için eğitimler yapılması, yapılacak işe uygun kişisel koruyucu malzemelerin temin edilmesi, tersanede iş sağlığı ve iş güvenliği iç denetimlerinin birlik bünyesinde oluşturulacak ekip tarafından yapılması gibi...

Bakanlık işin çözümünü, iş kazalarını yaratan ve hiçbir önlem almayan patronlara havale ediyor. Zaten patronların hizmetinde olan hükümet ve onun bakanlığından efendilerine dönük bir cezai yaptırım beklemek de hayalcilik. Milyonlarca liralık yat ve gemilerin yapıldığı İstanbul Tuzla'daki tersanelerde, patronlara, bir baretin parasını karşılamak bile çok geliyor. Tuzla'daki işçilerin çoğunun sigorta ve iş güvenliği yok.

İş cinayetlerini ancak işçilerin örgütlü mücadelesi geriletilir. İşçiler tersane cehenneminde iş cinayetlerinde ölmek istemiyorlarsa, kapitalizme karşı örgütlenmek, oraları burjuvazi için cehenneme çevirmek zorundalar.

Telekom İşçisi Grev Silahını Tetiklemeli

Telekom'da örgütlü Haber-İş Sendikası ilan ettikleri grevi bayram sonrasında uygulamaya geçeceklerini açıkladı. TİS görüşmeleri tıkanma noktasına gelince grev sürecine girildi. Arabulucuların devreye girmesi de çözüm olmadı. İlan edilen grev, uygulama aşamasında.

İşçi sınıfının grev ilanı dahi burjuvaziye fazlasıyla korkutmaya yetiyor. Hava-İş'in grev ilanı hatırlardadır. Burjuvazinin havayollarında yaşadığı korkuyu daha atlatmadan Telekom işçilerinin grev ilanı, onları terletmeye devam ediyor. Bununla birlikte, tıpkı Hava-İş de olduğu gibi Haber-İş üyesi işçilerin üzerinde de baskılar artıyor. Grev tarihi açıklanır açıklanmaz patronlar yine hükümeti devreye soktular. AKP hükümeti de Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ı görevlendirdi.

Telekom işçilerinin grev hazırlık toplantıları devam ederken, Ulaştırma Bakanı da turlarına devam ediyor. Binali Yıldırım, bir arabulucudan çok sergilediği pratiğiyle patronların temsilcisi gibi davranarak gerçek konumunu bir kez daha gösterdi. Haber-İş'le yaptığı ilk görüşmede "ikramiye talebinizden vazgeçin, üret talebinizi revize edin" diyerek patronların istemlerini dayattı.

Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, işçilerle yaptığı toplantıda, "bizim asla vazgeçemeyeceğimiz maddeler var. İkramiye kapsam, haftalık çalışma süreleri ve ücret konusudur. Bu dört madde de anlaşma sağlanamazsa sözleşme imzalanmaz... Sadece birisi üzerinde anlaşma olmaz ise de sözleşme olmaz" dedi.

Özelleştirme ile birlikte kapsamdışı işçiler de arttı. Telekom patronları işçileri sendikasıylaştırmak, örgütsüzleştirmek için, sendikası dışı çalışanlara sendikali işçilerden daha fazla ücret veriyorlar.

Telekom işçisi önemli bir sınavla karşı karşıya. Grev ilanı ve iddialı konuşmak yetmez. Patronların ve devletin saldırılarını püskürtecek olan ve öne sürülen talepleri kazandıracak olan, grev silahının hayata geçirilmesidir. Telekom herhangi bir sektör değildir. Telekomda yapılacak grev, yaşamı önemli ölçüde etkileyecek, hatta durduracaktır. Patronlara çok büyük zararlar verecektir. Sadece Telekom patronlarının değil, tüm burjuvazinin can damarını tıkayacaktır.

Dolayısıyla burjuvazinin tümünü etkileyecek konumdadır Telekom grevi. Bu yüzden ki grev yapılmaması için devletin bütün kurumlarını seferber etmiştir. "7 aydır bekliyoruz. Sabır artık yeter. Grev uygulamansa daha fazla beklemekten başlamalıyız. Patronlara Telekom işçisinin taleplerinin arkasında nasıl durduğunu göstermeliyiz" diyor bir Telekom işçisi. İşçilerin greve istekli ve hazır olduklarını ifade ediyor.

Telekom işçileri kendi güçlerine güvenmeli. Bu güç, örgütlü duruşlarından, örgütlü mücadele edişlerinden. Tarihi belirlenmiş greve iyi hazırlanmalı, elinde çok etkili bir silah olduğunu unutmamalıdır. Eller grev tetiğine beyinler kapitalizme ve onun devletine kilitlenmelidir.

Novamed Grevi 1. Yılını Devirdi

Antalya Serbest Bölgesi'nde başladıkları grevlerinde birinci yılı geride bırakan Novamed'li kadın işçilerle dayanışma eylemleri yapıldı. Örgütlenmenin yasak olduğu, her türlü emek hakkının gasp edildiği serbest bölgelerdeki saldırıların bir halkası olan Novamed işçileri, üç yıl boyunca gösterdikleri örgütlenme faaliyetinin ardından sendikali oldular. Ama serbest bölgede yeralan işyerinin patronu sendikayı kabul etmeyince greve çıktılar.

25 Eylül'de İstiklal Caddesi'nde toplanan Novamed Greviyle Kadın Dayanışma Platformu'nun organize ettiği eylem saat 19 civarında başladı. Odakule'ye kadar sloganlarla ve marşlarla yürüyen kitle, "Erkek egemen kapitalizme kadınlar direnmiyor" pankartını taşıdı. 400 kişilik kitle "Novamedli Kadınlar Yalnız Değildir", "Sendika Hakkımız Grev Silahımız", "Eşit İşe Eşit Ücret" sloganları attı. Odakule'ye kadar yürüyen kitle, Kürtçe, Türkçe, Arapça, Lazca türküler eşliğinde bir kısmını Antalya'ya uğurladı.

Ankara'da Çalışma Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirilirken, İzmirli kadınlar da Sümerbank önünden Antalya'ya doğru hareket ettiler.

Antalya'ya hareket eden kadınlar, Liman Caddesi'nden Antalya Serbest Bölgesi'ne yürüyüşe geçti. Serbest bölgeye bırakılmayan kadınlar, bu durumu protesto ettikten sonra, Serbest Bölge yanındaki parkta eylemlerine devam ettiler.

500 kişinin çeşitli şehirlerden gelerek yaptığı eylem, Almanya, Romanya, Belçika ve İspanya'dan gelen sendikacılar destek verdi. Eylemde konuşan Novamed işçileri, grevlerinin uzun zaman geçse de başarıya ulaşacağına inandıklarını söylediler.

F Tiplerinde Baskı ve işkence sürüyor

F Tipi hücrelerde keyfi uygulamalar devam ediyor.

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgeler, ya hiç uygulanmıyor, ya da kırılarak uygulanmaya devam ediyor. Tutsakların hakları keyfi bir şekilde kısıtlanırken, fiziki ve psikolojik işkencenin her türüsü uygulanıyor. Görüş yasasından hücre cezasına, mektup yasasından sürgünlere kadar her türlü "disiplin" cezası eksik olmazken, yeni F tipi hücrelerin inşaatları birer birer bitirilip sevkler yapılıyor. Anayasa, demokrasi tartışmalarının ortalığı toz-dumana boğduğu bir ortamda, gözaltında işkence ve ölüm olaylarında artışlar söz konusuysa, cezaevine dönük baskılar da büyüyor.

İzmir Cezaevi İzleme Komisyonu son iki ayda cezaevindeki baskılara dönük raporunu 19 Eylül'de açıkladı. Rapora göre;

* Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde kalan Cengiz Pilav ve arkadaşları, dayatılan soyarak aramaya karşı çıktıkları için, saldırıya uğradılar. Saldırı sonucu tutsakların elbiseleri yırtıldı.

* Sami Özdil ve tutsak arkadaşları mahkemenin hak ihlallerine itiraz ettikleri için askerlerin saldırısına uğradılar.

* Gökhan Oruç adlı tutsağın kantinden aldığı albümdeki ayı figürü sakıncalı olduğu gerekçesiyle koparıldı.

* Aydın Burgucu ve Cengiz Bal tahliyeleri geldiği halde, aldıkları disiplin cezaları bahane edilerek bırakılmadılar.

* Tutsakların hesaplarında para yatırılmasına rağmen, cezaevi idaresi hesapta "para yok" diyerek kantin ihtiyaçlarını engelliyor.

* Agos gazetesinin Ermenice sayfaları Eğitim Kurulu tarafından yırtılırken, Partizan, Odak ve Doğru Seçenek dergilerine toplatması olduğu gerekçesiyle el konuldu. Tiroj, Azadiya Welat ve iki Kürtçe gramer kitabı çevirisi yapılmadığı gerekçesiyle tutsaklara verilmedi.

* Hasan Şahingöz adlı tutsağın cezaevinde yazdığı şiirleri, bilgisayara çekilmesi için yakınlarına verildi, sonrasında cezaevine gönderilen bu bilgisayar çıktıları, sakıncalı olduğu gerekçesiyle içeriye alınmadı.

* Tutsakların yazdıkları mektuplar sakıncalı olduğu için gönderilmedi.

* Ağırlaştırılmış müebbet cezası alan tutsakların havalandırma saatleri 6 ay önce 3 saatten 2 saate düşürüldü.

24 Eylül'de TUYAB da F tiplerinde tutsaklar üzerinde uygulanan baskıları protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı. Taksim tramvay durağında yapılan açıklamada, tutsaklar üzerindeki baskılara, disiplin cezalarına değinildi. Ayrıca Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgeyle 10 saat olması gereken tutsakların bir arada bulunma hakkı, eksik uygulanırken, Tekirdağ'da bu sürenin 5 saate düşürüldüğü belirtildi. Yeni açılan Kırıkkale F Tipi'ne de Sincan F Tipi'nden 28 PKK'li tutsağın dövülerek sevk edildiğine de vurgu yapılan açıklamada TUYAB imzalı "Hapishanelerdeki İnsanlık Dışı Uygulamalara Son" pankartı açıldı.

Kırıkkale F Tipi'ne yaklaşık 70 kişi sevk edilirken, bunu protesto eden Sincan F Tipi'ndeki tutsakların hücrelerine de saldırılar düzenlenerek, tutsaklar dövüldü. İHD Ankara Şubesi'nin yaptığı açıklamada, sevk için seçilen özel askeri birliğin, tutsakları sevke götürmeden önce dayaktan geçirdiği bildirildi.

Ulucanlar Şehitleri Anıldı...

26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da katledilen 10 devrimci 8. yılda çeşitli eylemlerle anıldı.

Ulucanlar'da kaldıkları koşulların kabalık olmasından dolayı kendilerine koşu verilmesini talep eden tutsaklar, bu talepleri kabul edilmeyince boş olan bir koşu işgal etmişlerdi. Devlet devrimci tutsakların direnişini ilk önce kapıları üstlerine kitleyerek, yiyeceklerini vermeyerek, görüş yasakları ve disiplin cezalarıyla kırmaya çalıştı. Ancak başarılı olamayınca, F tipi hücrelerin yeni yeni dillendirmeye başladığı bir dönemde, tutsakların hücreye nasıl geçirileceğinin bir provasını yaparak, saldırıya geçti. Silahlar, gaz bombaları, kasaturalarla koşullara daldılar. Direniş saatlerce sürdü, devrimci tutsaklar, ölümü sloganlar ve halaylarla karşıladılar, son ana kadar büyük bir moral üstünlükle saldırıları göğüslediler. Devlet 10 tutsağı kurşunlarla ve işkencelerle katletti. Sağ kollarını ise yoğun işkencelerle başka cezaevlerine sürgüne gönderdi.

Katliamın yıldönümünde Ankara, İzmir, Bursa ve Adana ve İstanbul'da gerçekleşen eylemlerde katliama olan öfke bir kez daha haykırıldı. Ankara'daki eylem 26 Eylül'de Ulucanlar Cezaevi'ne yürüyüş şeklinde gerçekleşti. "Yaşasın Ulucanlar Direnişinimiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Devlet Hesap Verecek"

sloganları atıldı. Cezaevi önünde yapılan açıklamalarda katliamın hesabının sorulacağı vurgulandı. Cezaevi kapısına karanfillerin bırakılmasının ardından, Karşıyaka mezarlığında İsmet Kavaklıoğlu, Halil Türker ve Önder Gençaslan'ın mezarları başında anma yapıldı.

İzmir'de Kemeraltı'nda toplanan kurumlar da bir eylem gerçekleştirdi. Buradaki eylemde de sorumluların yargılanması istendi.

Adana'da ise, "Ulucanları Unutmadık, Hesap Soracağız" pankartının açıldığı basın açıklaması İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi.

Bursa'da Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu önünde bir eylem gerçekleşti. Katliam sorumlularının yargılanmasının istendiği açıklamada "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", sloganları atıldı.

İstanbul'da ise Karacaahmet mezarlığında yapılan eylemle katliam protesto edildi.

Gülsuyu'nda, Ulucanlar katliamını protesto için ortak eylem gerçekleştirildi.

Gülsuyu'nda Halk Festivali

Festival 7 eylül cuma akşamı, yürüyüş ile başladı. 200 kişilik kitle "Yıkımlara, Yoksulluğa ve Yozlaşmaya Karşı Gülsuyu Festivalinde Buluşuyoruz" pankartı ile festival alanına doğru coşkulu sloganlarla yürüyüşe geçti. Okul ve heykel durağında birer konuşma yapıldıktan sonra devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu.

Festival alanında kendi standımızı açtık ve yayınlarımızı, kitaplarımızı bu standı yerleştirdik. Standımızın arkasına PDD imzalı pankartımızı astık. Yanına da Fatih, Osman, İsmail ve Sezai yoldaşların resimlerinin bulunduğu büyük bir pankart astık.

Festival öncesinde standlarla ilgili tartışmalar yapılırken, Troçkistlerin stand açmasına karşı çıkmıştık. Ancak Festivali örgütleyen kurumlar içinde yapılan oylamada, Troçkistlerin de stand açmasına izin verilmişti. Biz de buna karşılık, karşı-devrimci gördüğümüz Troçkistlerin standının karşısına "Stalin Savunulmadan Komünist Olunmaz" yazılı bir döviz astık.

Festivali, PDD, HÖC, Partizan, BDSP, DHP, Pir Sultan, Güzelleştirme Demeği, DPM.DK, ESP ve HKM ile birlikte örgütlemek üzere hazırlıklara başlamıştık. Sonrasında yaşanan tartışmalarda, ESP festival örgütlenmesinin dışına düştü. Hazırlık çalışmaları sırasında afişler bastırdık ve Gülsuyu'nun her yerine astık, finansmanı sağlamak için kartlar bastırdık ve dağıttık.

Gülsuyu Gülsuyu emekçileri gerçekleştirdiğimiz bu ilk festivali sahiplendiler. Buradan edindiğimiz tecrübeyle seneye daha güzel bir festival örgütleyeceğiz.

Gülsuyu-Gülsuyu PDD okurları

Rakamların dili... Rakamların dili... Rakamların dili...

Dünyada ve ülkemizde zengin-fakir arasındaki uçurum giderek daha da derinleşiyor.

Her yıl FORBES Dergisi tarafından yapılan "Dünyanın En Zenginleri" listesi, bu yıl da açıklandı. Listeye serveti 1 Milyar Doları aşanlar dahil ediliyor. Bu yıl toplam 538 dolar milyarderinin adları sıralandı. Bu kişilerin servetlerinin toplamının 1,7 trilyon dolar olduğu belirtiliyor. Bu rakamın Fransa'nın toplam yıllık milli üretiminin üzerinde olduğuna da dikkat çekiliyor.

2005 yılında 102 olan dolar milyarderlerinin sayısı 1 yılda 793'e çıkarken, bu kişilerin toplam mal varlığı aynı dönemde yüzde 18 artarak 2.6 trilyon dolara ulaştı.

Elbette bu artış; halkların akıtılan kanı üzerinden, vahşi kapitalizm koşullarında iliklerine dek sömürülen işçi ve emekçiler üzerinden elde ediliyor.

Türkiye'de de burjuvazi rekor kırıyor

Sadece dünyada değil, ülkemizde de durum aynı. Forbes dergisinin açıkladığı listede, Türkiye'den de 5 kişi bulunuyor. Çukurova Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Emin Karamehmet'in 109. olduğu listede, Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Sakıp Sabancı 116, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç 182, Doğuş Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ferit Şahenk 234. ve Kemal Uzan 312. sırada yer almış.

Ekonomist dergisinin geçtiğimiz günlerde açıkladığı "en zengin 100 Türk" araştırmasına göre de, Türkiye'nin en zengin ailelerinin malvarlığı 150 milyar dolardan 170 milyar dolara ulaşmış. En zenginlerin servetlerini geçen yıla göre yüzde 30-35 oranında arttırdığı tahmin ediliyor. Zirvenin ilk sırasını yine Koç ve Sabancı alıyor. Onları Doğan, Şahenk, Ülker, Dinçkök, Karamehmet, Eczacıbaşı vb izliyor. Sabancı Holding'in net karı, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 93 artmış. Yani karının neredeyse ikiye katlamış. Sabancı, birakalım Türkiye'yi dünyanın en zengin 100 ailesi içine giriyor. Dünya sıralamasında Sabancı 75. Koç, 113. sırada...

Araştırma başka ilginç sonuçlara da dikkat çekiyor. Örneğin geçen yıl 1 milyar doların üzerinde serveti olanlar 41 kişi iken, bu yıl 44'e yükselmiş. Yani en zengin 100 ailenin yaklaşık yarısı milyar dolarlık zenginliğe sahip. Bu zenginlerin "İstanbul trafiğinden kaçmak için" özel uçaklar veya helikopter aldıkları gözlemlenmiş. Ve genellikle fiyatları 3 milyon dolar

Dünyada ve ülkemizde UÇURUM BÜYÜYOR

ile 90 milyon dolar arasında olan yalılarda oturdukları, yorgunluklarını atmak içinse yılda iki kez detoks merkezlerine gittikleri belirlenmiş. Bu merkezler içinde Tayland'ın gözde olduğu söyleniyor.

TÜİK'ün (Türkiye İstatistik Kurumu) rakamları da yukarıdaki araştırmayı doğruluyor. Buna göre Türkiye'deki en zengin ailelerin aylık geliri, Türkiye ortalamasının 50 katı! Kaldı ki bu, Türkiye ortalamasının üzerinden hesaplanıyor. Asgari ücretle yaşamak zorunda kalan bir işçi ve emekçiyle kıyaslandığında 100 katın üzerine çıkıyor. Yapılan hesaba göre 2005 yılı itibarıyla en zenginlerin evine en az 60 bin 697 YTL giriyor. Asgari ücret 419 YTL!

Ya işçi ve emekçilerin durumu

Aynı günlerde Türk-İş tarafından yapılan açıklamada; yoksulluk sınırı 2.044 YTL, açlık sınırı ise, 628 YTL olarak açıklandı. 26 milyon insanımızın açlık sınırında yaşadığı da tespit edildi.

Yine aynı günlerde hükümetle memurlar arasında süren toplu görüşmelerde, hükümet memurlara yüzde 2'lik zam teklif ediyordu. KESK'in hesabıyla bu zam, 1.7 YTL artışa denk geliyor ki, "bu parayla günde 3 simit alınabilir ancak" diyorlardı.

TÜBİTAK'ın yaptığı bir araştırma ise, ülke nüfusun yüzde 75'inin düşük gelirle yaşamak zorunda olduğunu tespit ediyor. Yine resmi kayıtlara göre, çocuklarımızın yüzde 36'sı çalışıyor.

İşsizler oranını da geçtiğimiz ay açıklayan TÜİK, işsizliğin geçen yıla göre 40 bin dolayında arttığını yaklaşık 3 milyon işsiz olduğunu ortaya koydu.

Elbette gerçek işsiz sayısı TÜİK'in rakamlarının çok üzerinde. Sadece Haziran ayı içinde 371 bin kişinin işten atıldığı saptanmış durumda. Genç nüfusta işsizlik ise daha yüksek. Yüzde 18.4

Sabancılar, Koçlar, kar oranlarını neredeyse yüzde 100 artırırken, en fazla vergi ödeyenlerin işçi ve emekçiler olduğu bir kez daha tescil edildi. Bu yılın 7 ayında (Ocak-Temmuz) gelir vergisi tevkiyatının neredeyse yarısını

çalışanların karşıladığı saptandı.

Çalışan, üreten, en fazla vergi ödeyen işçi ve emekçiler, açlık sınırında yaşarken; elini soğuk sudan sıcak suya koymayan, hiçbir değer yaratmayan asalaklar, karlarına kar katıyor. Özel uçaklarıyla doluyor, yalılarda oturuyor, Tayland'a geceliği 1000 dolara detoks yaptırıyor!

AKP döneminde

burjuvazi rekora doymuyor

İşçi ve emekçiye üç kuruşluk zammı çok gören AKP hükümeti, işbirlikçi tekelleri burjuvazinin karlarına kar katması için elinden geleni yapıyor. Yasaları, anayasaları onlara göre yeniden düzenliyor. Boşuna değil bu burjuvaların "bir parti kurmamız gerekseydi, ancak AKP kadar çıkarlarımızı koruyabilirdi" demeleri. AKP hükümeti dönemi, emperyalist ve işbirlikçi tekeller açısından en rahat vurgun vurdukları dönem oldu çünkü.

Yeni hükümetin de bir öncekini aratmayacağı, ortaya koyduğu programdan bellidir. Bu bile burjuvaziye memnun etmemiş, daha fazlasını istediklerini belirtip önlerine 6 aylık süre koymuşlardır. Açıkça daha fazla kadın ve çocuk işgücü istediklerini belirtip, yeni kar rekorları kırmaya soyunmuşlardır.

Bir yanda sefahat, bir yanda sefalet.... Bir yanda karını iki katına çıkaran burjuvalar, kahvaltı masasında 40 çeşit yiyecek bulunan Başbakan, diğer yanda bir kap yemek için uzayan kuyruklar, ölen işçiler, artan yoksulluk, işsizlik...

Marks'ın yüz yıl öncesinde söylediği gibi "bir yanda servet birikirken bir yanda sefalet birikiyor" İşte gerçek kutup bu! Ne dinci-laik, ne alevi-sünni, ne Türk-Kürt! Asıl kutup emek ve sermaye arasında. Ve bu kutup, bu uçurum her geçen gün daha da büyüyor.

Hangi hükümet gelirse gelsin, (dinci, faşist, liberal...) iktidarda burjuvazi olduğu sürece, ona hizmet edecek, onun çıkarlarını gözetecektir. İşçi ve emekçiler ise ancak kendi güçlerine dayanarak haklarını söke söke alabilirler. Ve ancak bir devrimle kendi iktidarlarını kurabilir ve insan gibi yaşayabilirler... "Geceleri aç yatılmayan/gündüzleri sömürülen/ekmek, gül ve hürriyet" ancak o zaman gerçekleşir.

Irak'ta kolera salgını

Sorumlusu emperyalist savaş!

Irak'ta yediden yetmişe insanlar koleradan kırılıyor. Kolera, önce Kürt Yönetimi altındaki Süleymaniye ve Kerkük'te başladı. Salgın, başlangıçta her zaman olduğu gibi saklanmaya çalışıldı. Ancak, Temmuz ve özellikle de Ağustos ayında bütün bölgeye hızla yayılınca ve ardından ölümler başlayınca, açıklanmak zorunda kalındı.

Süleymaniye ve Kerkük'ten başlayan salgın, hızla Erbil, Halepçe, Musul ve bütün Kürt bölgesine yayıldı. Ağustos ayında Bağdat'a ulaştı. Eylül ayı içinde ise, Tikrit'a ve nihayet Irak'ı boydan boya geçerek Basra'ya kadar ulaştı.

Eylül ayı sonu itibariyle, Dünya Sağlık Örgütü ve Irak Yönetimi tarafından yapılan resmi açıklamalarda bile kolera hastalığına yakalananların sayısı 30 bini, ölenlerin sayısı ise 20'yi geçti. Savaş koşullarında hastaneye başvurmayan hastaların ve ölenlerin olduğu düşünüldüğünde, bu rakamın çok daha fazla olduğu tahmin ediliyor.

Kolera salgını bu kadar kısa bir sürede nasıl yayıldı? Tedavisi basit olan bu hastalıktan bu kadar insan nasıl ölüyor? Bütün bunların yanıtı, Irak halkının yaşadığı emperyalist işgal ve savaş koşullarında saklıdır.

Kolera salgınıyla bu koşulların nasıl bir ilişkisi olduğuna geçmeden önce, kolera hastalığı hakkında kısa bir bilgi vermek gerekli olacak.

Kolera hastalığı

Kolera, Vibrio Kolera denilen bir bakteri tarafından oluşturulan ve bol sulu ishale seyreden bir hastalıktır. Kolera olan bir kişi, günde 10-15 litre su kaybeder ve tedavi edilmezse hızla ilerler, ölüme neden olur. Bu kadar hızlı seyreden ve ölüme kadar götüren bir hastalık olmasına rağmen, aslında tedavisi basit olan ve uygun tedavi yapıldığı zaman, ölümcül olmayan bir hastalıktır. Tedavisinde, bol sıvı ve gerekli ise antibiyotik kullanılır. Genellikle kişilerde kusma da olduğu için, damar yolundan serumla bol miktarda sıvı-elektrolit, tuz ve şeker verilmesi gerekir. Tedavisi ucuz ve basit olan koleradan insanlar ölüyorsa, bu, o ülkenin genel sağlık düzeyinin ve sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeyinin çok kötü olduğunu gösterir.

Vibrio kolera, dışkı ve idrarla atılır, kanalizasyon sistemi ile yaşam alanlarından uzaklaştırılır. Kanalizasyon sistemi bozuk veya yetersizse, fosseptik çukur kullanımı yaygınsa, kolera mikrobu toprağa karışır. Su şebekesi de bizim ülkemizde olduğu gibi çok eski ise, zaman zaman su kesintileri de oluyorsa, ya da şebeke suyu olmadığı için su kuyulardan sağlanıyorsa, toprağa karışan mikrop lu kanalizasyon suyu ile içme suyu karışır. İçme suyu ile kolera mikrobu geniş bir alana, bir şehre, hatta bir ülkeye yayılıp büyük salgınlar oluşturabilir. Bir ülkede kolera salgını görülüyorsa bu, o ülkenin alt yapısının, dolayısıyla da sosyo-ekonomik düzeyinin kötü olduğunu gösterir.

Hele de geniş bir alana yayılıyorsa, altyapının tamamen çöktüğünün göstergesidir. Bir de koleradan ölümler oluyorsa, o ülkenin sağlık sistemi de çökmüş demektir.

Kolera Irak'ta neden bu kadar

hızlı yayıldı ve ölümcül oldu

Kolera salgınının özelliklerini ve altyapı koşullarıyla ilişkisini böylece ortaya koyduktan sonra, Irak'ta neden bu kadar hızlı ve geniş bir alana yayıldığı ve neden bu kadar ölümcül olduğu rahatlıkla anlaşılabilir.

Irak halkı yıllarca süren ambargo ablukası altında salgın hastalıklardan kırıldıktan sonra, bir de Amerikan bombalarıyla altüst edildi. İşgalinden bu yana Amerika'nın öldürdüğü Iraklıların sayısının bir milyona ulaştığı söyleniyor.

Zaten eksik olan altyapı, kanalizasyon ve su şebekesi, Amerikan bombalarının hedefi oldu. Sağlık sistemi çöktürüldü.

Amerika, Irak'ı yeniden imar ettiğini açıklarken, hala şehirleri havadan bombalayarak altyapısını tahrip ediyor. Onun yeniden imardan anladığı, petrol tesislerinin tamiri ve kendi güvenliği. Irak halkının sağlığı zerre kadar umurunda değil. Zaten her gün onlarca Iraklıyı kurşuna dizip bombalayarak öldürmüyorlar mı? Onlarcası da koleradan ölsün umurlarında mı!

Kanalizasyon ve su şebeke sistemi bozuk olan Irak'ta bir bölgeden başlayan kolera salgını, iki ayda bir baştan bir başa, kuzeyden güneye bütün Irak'a yayıldı. Kerkük'te tahrip olan kanalizasyon sisteminin, tahrip olan su şebeke sistemine lağım karışması sonucu, salgının başladığı biliniyor. Süleymaniye'de de içme suyu şebekesinden bulaştığı tespit edildi. Irak'ta su şebeke sistemi büyük oranda tahrip edildiği için, kuyulardan sağlanan suyun kullanılması yaygınlaşmış durumda. Bütün bunların sonucu olarak salgın hızla yayıldı.

Amerika sadece alt yapıyı tahrip ederek değil, ülkeye klor sokulmasını yasaklayarak da bu salgının doğrudan sorumlusu olmuştur. Patlayıcı yapımında kullanıldığı gerekçesiyle bir süredir, Irak'a klor sokulmasını engelleyen Amerika, salgının hızla yayıldığı Ağustos ve Eylül aylarında bile, Ürdün sınırında beklettiği 100 bin ton klorun ülkeye girmesine engel oldu. Binlerce Iraklı kolera hastalığı ile boğuşurken klor hala Ürdün sınırında bekletiliyor.

Sağlık sistemi ve koruyucu sağlık hizmetleri çök-

tüğü ve ilaç bulunamadığı için, kolera gibi tedavisi basit olan bir hastalık, tedavi edilemeyen kişiler üzerinden hızla yayılıyor ve basit ilaçların ve serumun olmaması nedeniyle ölümlere neden oluyor.

Salgının ilk ortaya çıktığı sırada Irak yönetimi bütün dünyaya yardım çağrısında bulundu. Emperyalist savaşta ve işgalde Amerika'ya destek vererek bir milyon Iraklının katledilmesine ortak olan ülkelerin hiç birinden ciddi bir destek gelmedi.

Yaralanan Türkmenlere ambulans uçak gönderen Türkiye ise, binlerce Iraklı koleradan kırılırken, yardım göndermek yerine, "terörle mücadele anlaşması" adı altında yeni katliamların önünü açmanın peşinde

koşuyor. Irak halkı, savaş ve yıkım içinde Ortaçağ koşullarına götürürken ve ortaçağ hastalıkları içinde bütün dünyanın gözleri önünde kıvranırken yine yalnız bırakıldı.

Emperyalist savaşların milyonlarca emekçinin sadece silahlarla ve bombalarla değil, yoksulluk, açlık ve salgın hastalıklarla da kırıma uğratıldığı, Irak gerçekliğinde bir kez daha bütün dünyanın gözleri önüne serildi.

Kolera Türkiye'nin de sorunu değil midir?

Irak'ta kolera salgını haberleri duyulduktan sonra, yetkililer, Türkiye için bir tehlike olmadığını ve sınırlarda önlem alındığını açıklıyorlar. Ama gerçek hiç de öyle değil! Üstelik kolera salgınının Irak'tan gelmesi de gerekmiyor. Çünkü kolera salgınlarına biz de yabancı değiliz. Diyarbakır'da sık sık rastlanır ve her defasında yetkililer tarafından yalanlanarak üstü kapatılmaya çalışılır.

Köy yakmalar ve sürgünlerle Diyarbakır başta olmak üzere şehirlere sürülen Kürt köylüsü, alt yapı hizmetlerinin olmadığı çadırlarda yaşamaya zorlanınca, kolera salgınlarında da patlama yaşandı. Bu yıl su kesintileri yüzünden suların kirlenmesi nedeniyle Ankara'nın göbeğinde bile kolera vakaları görüldü, ama yine örtbas edildi. İstanbul'da emekçi semtlerde zaman zaman daha dar alanları kaplayan kolera salgınları görülüyor. Ama bütün bunlar gizleniyor.

Aslında kolera bildirimi zorunlu hastalıklar listesindedir. Hastayı gören sağlık personeli hemen ilgili kurumlara bildirmek zorundadır ve genellikle de bildirir. Ancak, yetkili mercilerden yapılan müdahalelerle resmi kayıtlara başka teşhis yazılarak kolera gizlenir.

Sonuçta, ülke olarak kolera salgınları bizim de yabancımız değildir. Yetkililerin açıklamalarının aksine, hele de su kesintilerinin kapıda olduğu bir dönemde en önemli tehlikelerden biri olarak ülkemizin gündeminde olan bir hastalıktır ve her an bir yerlerde bir salgının patlaması beklenmektedir.

Sizler!

Dünya savaşının şehitleri!

Bizim mutluluğumuz için toprağa karışanlar!

Yaşayanlar kadar sizin için de

Söylüyorum türkülerimi...

Sizinim ben dostlar, sorumluyum size

Canlılara karşı nasıl sorumluyşam.

Ve bir gün, alçalırsam yalan söyleyecek kadar,

Sapmamam gereken bir yola saparsam;

Ve eğer inanmadığım sözler söylersem bir gün,

Onları gereğince yayamadan daha

Ve henüz tepki gelmeden yaşayanlardan

Sizin sessiz siteminiz ulaşacak bana...

Ve ölenlerin vereceği yargı

Sarsar, en az canlılarınki kadar ruhu.

Yaşasın içinde son nefesime dek

Zaferin ve o büyük vedalaşmanın salvosu...

29 Eylül 1980’de faşist cuntaya sıktığı “ilk kurşun”la ölümsüzleşen **Osman Yaşar Yoldaşcan**; 25 Ekim 1981’de işkencede katledilen **Ataman İnce**; 23 Ekim 1992’de bir kamulaştırma sonrası çıkan çatışmada şehit düşen **Şaban Budak**, aynı eylemde yakalanan ve teşhir masasını tekmesiyle yıkan, bu yüzden de faşist cellatların kudurmuşçasına saldırısına uğrayan **Remzi Basalak**; bu yoldaşların katledilişinden bir hafta sonra 30 Ekim 1992’de trafik kazasında yitirdiğimiz **Sezai Ekinci**; ve bir yıl sonra 14 Ekim 1993’t e yine bir kamulaştırma eyleminde vurulan “yeni çağın çocuğu” Genç Komünar **Nilgün Gök**... Ekim ayında şehit düşen ve o yüzden de “Ekim şehitleri” olarak anılan ihtilalci komünistlerdir bunlar...

Her biri bir cihan parçasıdır. Namluya sürülmüş kurşun, yayından fırlayan oktur... Komutan, eylem adamı, örgütçüdür... Kendi şahıslarında devrimi ve sosyalizmi, geleceğin insanını temsil eden birer semboldür...

Ekim ayı, tüm dünyayı yerinden sarsan 1917 devriminin, tarihe “Ekim devrimi” olarak geçen ilk proleter devrimin gerçekleştiği aydır. Aynı zamanda binlerce devrim ve sosyalizm şehidinin toprağa düştüğü ay... İhtilalci komünistler de en fazla şehidi bu ayda verdiler. Onun içindir ki, “Ekim şehitleri”ni tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı ilan ettiler. Ekim ayında yitirdikleri yoldaşları şahsında tüm şehitleri bir kez daha yad ettiler.

Ekim şehitleri, enternasyonaldır. Onlar sadece bu ülkenin işçi ve emekçileri için değil, tüm insanlık için, tüm dünya proleterleri ve ezilen halklar için şehit düştüler. O yüzden de şairin dediği gibi “dünya savaşının şehitleri”dirler.

Bu toprakların yetiştirdiği en büyük şair Nazım Hikmet, TKP’nin kurucusu Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilişi üzerine yazdığı şiire “Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz” dizeleriyle başlar. “Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını” diye bitirir. Devrim ve sosyalizm şehitlerine nasıl yaklaşmak gerektiğini en iyi anlatan sözlerdir bunlar.

* * *

Şehitlerimiz deriz hep... Bunun ne demek olduğunu, onları anmanın, onları yaşatmanın ne anlama geldiğini çok fazla düşünmeden... Onları anmak ve yaşatmak, uğrunda şehit düştükleri davayı sahiplenmek ve ileriye taşımaktır oysa. Onların özelliklerini öğrenmek ve bu özellikleri edinmek için ça-

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz!

balamaktır. Onların şahsında “yeni insana”, “sosyalist insana” ulaşmak, her geçen gün biraz daha mükemmelleşmektir.

Ne zaman onlarda olan bizde yoksa, o özellikler aşınmış, unutulmuşsa, o zaman ne şehitlerimize, ne de onların kanları ile yazdığı tarihimize sahip çıkabiliriz. Şehitlerimiz gerçek anlamda işte o zaman ölürl er. Halkımızın deyi miyle “kemikleri sızlar, yattıkları yerde rahat uyumazlar”

Şehitlerimiz, düşmanın üzerine büyük bir feda ruhuyla, sakınmasız ve başları dik yürüdülerse, geleceğe ve geleceği örece k olan örgütlerine, yoldaşlarına duydukları güvendir. Kavr anması gereken budur, bu iç içe geçiştir...

Tarihimizde edindiğimiz savaşçı karakterimizi, şehitlerimiz şahsında yattığımız değer ve normlarımızı korumak ve geliştirmek tir görevimiz... İşte bu yüzdendir, onları her yönüyle tanımamız, temel niteliklerini bilmemiz ve bunları kendi şahsımızda yaşatma zorunluluğumuz...

Yakalanması gereken temel halka, şehitlerimizle buluşmaktır. Bir alanda bir eksikliği gidermişsek, aşmamız gereken bir eşiği aşmışsak, kazanmamız gereken bir özelliği edinmişsek, bütün potansiyelimizi kolektif üretime katmak için zorluyorsak, şehitlerimizin savaş çağrısına cevap veriyor, onlarla buluşuyoruz demektir. İşçi ve emekçilerin yakıcılaşan önderlik sorununu yüreğimizin derinliklerinde hissediyor, onların sorunlarını içten öğreniyor, grev ve direnişlerine koşuyorsak, şehitlerimizle buluşuyoruz demektir. Hiç bir sorumluluktan kaçmıyor, eksikliklerimizin üzerine gidiyor, yaşanan her boşluğu doldurmaya aday oluyorsak, şehitlerimizle buluşuyoruz demektir...

Onları iyi tanımalı, yaşamlarını yaşamlarımız yapmalıyız. Silahlarıyla kızılaştırdıkları gökyüzünü ancak böyle fethedeceğiz! Kendilerini tereddütsüzce feda ettikleri o görkemli güne ancak böyle kavuşacağız! Onlara o büyük günü ancak bu şekilde armağan edeceğiz...

O zaman öldüklerini sananlar görecekler ki, şehitlerimiz arkalarında bıraktıkları dünyayı saracak kızıl isyanımızın alevlerinde, milyonlar olarak yeniden dirilmişler... Milyonlar olarak...

* * *

Tıpkı şehitlerimiz gibi gözümüzü kırpmadan yangınlara bakıyoruz. Onlarla birlikte daha da harlanan aleve... Ve baktıkça, gözlerimizdeki yaşlar bebeklerimizde donuyor. Hıncımız ve öfkemiz ise daha da kabarıyor... Ama biliyoruz ki, “dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını” Yas tutmuyoruz, hayır! Onları büyük bir özlemle, coşkuyla ve gururla anıyoruz...

Her eksikliğimizde, her zorlanışımızda “sessiz sitemlerini” duymalı, denetleyen gözlerini üzerimizde hissetmeliyiz. Her ileri adımımızda, her başarı mızda ise, onlarla kucaklaşmanın, onlarla bütünleşmenin mutluluğunu duyumsamalıyız. Onları herhangi bir ölüden farklı kılan, her zaman yaşayan bir varlık haline dönüştüren de budur.

Onlar, büyük insanlığın savaşı sız, sömürsüz, sınıfsız bir dünya kurma kavgasında her zaman yaşayacaklar! Hep mağrur, başı dik, onurlu...

“Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz

Alnı kızıl yıldızlı baş, secdeye varmaz.

Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını.

Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,

Sağır göğün koynundaki çanı haykırtsa,

Anıyoruz göğsünüzün son sayfasını.

Eski cihan yeni cihan önünde eğil!

Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,

Her ne yapsan varacağız emelimize!”

Avrupa'da "güvenlik yasaları"na karşı yükselen talep

"Korku yerine Özgürlük!"

"Güvenliği gerekçe göstererek özgürlüğünden vazgeçen, sonunda her ikisini de kaybedecektir" sloganıyla, 22 Eylül'de 15 bin kişi eylemdeydi. Eyleme her yaştan ve her kesimden insanlar gelmişti. Sloganlar, döviz ve pankartlar çeşitliydi. Bunlardan birinde, Hristiyan Demokrat Parti'den İç İşleri Bakanı'nın fotoğrafı maske haline getirilmiş ve üzerine "Terör sensin" yazılmıştı.

Miting, Almanya'da ateşli süren tartışmaların tam ortasına düştü. Alman Savunma Bakanı "Teröristler uçak kaçırırsa, uçağı içindeki yolcularla birlikte havaya uçurmak lazım" deyip, yıllardır süren tartışmayı tekrar alevlendirdi. Bu konu, Sosyal Demokrat Parti döneminde de gündeme gelmiş, ancak Anayasa Mahkemesi tarafından reddedilmişti. Savunma Bakanı'nın Anayasa'da değişiklik yapılmadığı sürece, eli kolu bağlı olduğu için, değişiklik için kamuoyuna ihtiyacı vardı. Aynı partiden İç İşleri Bakanı Schaeuble ise, mitingin konularından biri olan sanal alanda, yani internette genel bir arama-tarama yasası talep ediyordu. "Nükleer silahlarla Almanya'ya saldırı olabilir, bunu engellemek için her araç mübahtır" diyordu. Ancak her iki bakanının kaldırdığı taş, ayaklarına düştü. Yapılan anketlerde yüzde yetmiş yakın Alman, "bunlar panik ortamı yaratmak istiyor" dediler. Asıl tepkiyi alan, tabi ki sivil yolcuların içinde bulunduğu uçağı düşürme önerisiydi.

Tüm bu "güvenlik" histeri ortamında, sonbaharda çıkarılmak istenen Telekomünikasyon Yasası'na karşı "Denetim ve Kontrol Devleti İstemiyoruz" başlığı altında bir miting yapıldı. Bu yılın Nisan ayından itibaren başlayan bu doğrultudaki eylemlere birkaç yüz kişi katılırken, son mitingde 15 bin kişi sokaktaydı.

Yeni Yasa Neler Getirecek?

Yeni yasa, Avrupa Parlamentosu tarafından Aralık 2005'de çıkarılmış, Avrupa Komisyonu tarafından onaylanmış ve AB'de olduğu gibi diğer ülkelerin tek tek kendi yasalarına bunu entegre etmeleri için bu sonbahara kadar da süre verilmişti.

Yasaya göre; telefonla ve internetle yapılan tüm görüşmeler, en az altı ay en çok 24 ay depolanacak. Bu bilgi havuzu da polis, iç ve dış gizli servis, gümrük ve sınır polisi ve vb. tarafından kullanılabilir. Bu bilgiler bir suç işlendiğini düşündüğü durumda, mahkemeler tarafından kullanılabilir. Yani kim kimle, ne zaman, hangi numaradan telefonla görüşmüş, internetten kime e-mail göndermiş, hangi sayfalara girmiş fişlenecek. Hangi profildeki insanın hangi sayfalara girdiği, bir eylemde bulunup bulunmadığı cep telefonu üzerinden tespit edilecek vb. vb.

Bu maddeler, Alman Anayasa'sının özgür haberleşme hakkını zedelediği için Alman yasalarında da kapsamlı değişiklikler gerektiriyor.

Mitingte özellikle gazeteciler, doktorlar ve protestan klisesi temsilcileri konuşma yaptılar. Gazeteciler, "böylece haber alma kaynaklarımız denetlenecek, eleştirel gazeteciliğin altı oyulacak" dediler. Protestan klisesi temsilcisi, yılda iki milyon kişinin telefonla

onlara dertlerini anlatıp çözüm aradığını, bu yöntemle tüm bu insanları korkutarak yardım istemelerinin önüne geçileceğini, bireyin özel yaşamının bu sayıyla ortadan kaldırılmaya çalışıldığını anlattı. Doktor ve avukatlar, gizlilik altında olan hasta ve müvekkillerinin artık hiçbir korumasının kalmayacağı, tüm havuzu kontrol altında tutanları denetlemenin, yani denetleyenleri denetlemenin mümkün olmadığını vurguladılar.

Elektronik Hastalık Sigorta Kartı,

Parmak İzi Olan Nüfus Cüzdanı ve Pasaport...

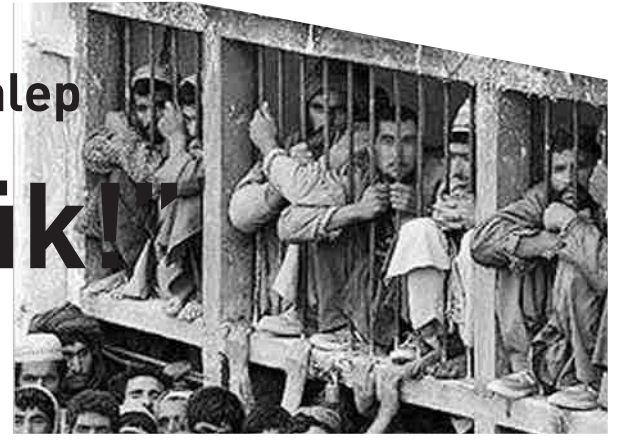
Doktorlar, devletin Elektronik Hastalık Sigorta Kartı ile işlemleri hızlandırdığı iddiasının bir yalan olduğunu, asıl yapılanın hastanın tüm kayıtlarının merkezi bir havuzda toparlanması ile ilaç şirketlerine çalışıldığını, yine her hastanın hangi hastalığının olduğu bilgileri burada kayıtlı olacağı için, sigortaların masraflı hastaları almayacağını, bilginin "yanlış" ellere düşmesi ile şantaj vb. mümkün olacağını anlattılar. "Hasta bilgilerinin gizliliği" ilkesinin bu şekilde tamamen çiğnendiğini söylediler. Devlet, sigorta kartının sahibi olmayan kişiler tarafından kullanılmasını engellemek için, bu kartı çıkardığını söylese de inandırıcı olmuyor. Çünkü şu an kullanılan sigorta kartları fotoğraflı ve doktorda kimlik göstermek zorunluluğu var zaten.

Almanya'da pasaport ve kimlikler chipli. Yani chipde taranmış bir fotoğraf var. Bu yılın Ekim sonuna ise parmak izinin olduğu kimlikler çıkacak. Bunun devamında da irisli kimlikler. Bu da "teröristlerin" ülkeye girişini engellemek olarak gerekçelendiriliyor. Ancak şimdiye kadar eylemde bulunan hiç kimsenin başka birisinin pasaportu ile ülkeye giriş yaptığı tespit edilmemiş.

Diğer bir yeni yasa taslağı ise PİN numarası. Herkese bir PİN numarası verilecek. Bu numara her yerde kişinin kimliğini tespit etmek için kayıtlı olacak.

Tüm bu histeri "saklayacak birşeyi olmayanın korkmasına da gerek yok" sloganı ile yürütülüyor. Cumartesi günü eylemciler ise, "biz bir Nazi dönemini atlattık, korkmamız gereken çok şey var" dediler.

Almanya'da çok önemli bir alan gözden kaçıyor bu kontrolleri saydığımızda. O da sosyal yardım ve işsizlik parası, yani Hartz IV alanlar. Şu an devlet, yasaları kapsamında onların evlerine ani baskınlar düzenleyebiliyor, yatak odalarına vb. her yere girebiliyor, konto dekontlarını inceliyor, bulundukları şehrin dışına izinsiz çıkanların parasını kesiyor, değişik saatlerde işsiz kişinin gerçekten evde olup olmadığını telefonla kontrol edebiliyor. Şimdi de anket yapmaya zorluyor onları. Yok hangi tatil yerini seviyorlarmış, hangi diziyi en çok izliyorlarmış vb. Yine Ordu, İş ve İşçi Bulma Kurumlarına işsizlerden asker devşirmek için bürolar açmış durumda. Paralı asker arıyorlar! Her iki uygulamaya karşı yapılan eylemler şimdi bu uygulamaları yavaşlattı ise de tepkiler çoğaldıkça uygulama o yöne.

"Güvenlik" yasaları kime hizmet ediyor?

AB ülkelerinin hepsi için çıkarılan bu yasa, henüz çok az ülke tarafından imzalanmış durumda. Kamuoyunda istenilen düzeyde olmasa da önemli bir hassasiyet var.

11 Eylül sonrası masaya konulan bu yasalar, Avrupa Parlamentosu'nda tartışılma da üzerinde bir uzlaşma sağlanamamıştı. Bunun önemli nedeni burjuva demokratik ülkelerin temel özgürlükler konusundaki vaa-diydi. Ancak 2004'te Madrid'de patlayan bombalardan sonra, Avrupa Komisyonu yasa taslağını parlamento-yaya sundu.

Bu yasaya uzmanlar aynı Irak savaşında olduğu gibi "önleyici yasa" diyorlar. Yani hedeflerinin, herhangi bir olay meydana gelmeden olayı aydınlatmak ve önlemek olduğunu söylüyorlar. Ancak yapılan araştırmalarda tüm telefon ve internet görüşmeleri depolansa da olayları aydınlatma oranı, 0.006 olmuş.

O zaman bu yasalar niye çıkarılıyor?

Devlet, bu yasalarla korku yaymak, herkesi birbirine güvensizleştirmek istiyor. Daha önemlisi ise, 'önleyici konseptle' önümüzdeki yıllar gelişebilecek olan tüm başkaldırıların önünü almayı amaçlıyor. İnsanlar hakkında tüm bilgileri elinde toplayarak, olağanüstü bir DENETİM ve KONTROL aygıtı kurmak istiyor. Bu yöntemle herkesin her hareketini kontrol altında tutma ve susturma olanağına sahip olmaya çalışıyor. Sosyal ayaklanmalardan, devrimlerden korkuyor.

Göçmenlerin payına ne düşüyor?

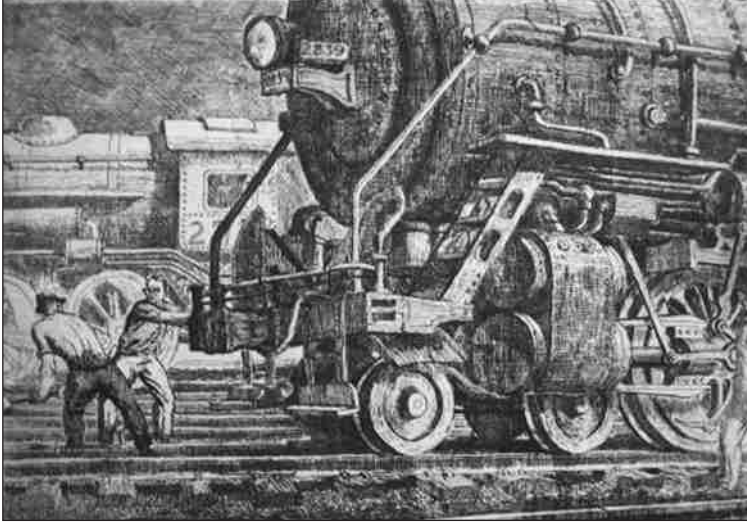
Özellikle erkek ve müslüman olan herkes için merkezi bilgi havuzu oluşturulmuş durumda. İlticacıların tümü zaten parmak iziyle kayıtlı, yani solun her renginin devletin havuzunda bilgisi var zaten. Diğer yandan politik olan mültecilerin hepsinin izlendiği, telefonlarının dinlendiği gerçeğini herkes biliyor ya da en geç vatandaşlığa başvuru sırasında anlıyor. Göçmenler sürekli oturum uzatmaya gittiği için, en geç 2005'te çıkan yasayla sürekli polisten ve gizli servisten bilgi istendiğinden, kabarık dosyaya sahip.

Bu yasalar AB'de yaşayan herkesin hakkını kısıtlıyor, ancak göçmenleri daha ağır vuruyor. Bir defa onlar 11 Eylül'den beri zaten potansiyel suçlu. Diğer yandan, sürekli oturumları tehlikede. Şüpheler üzerine dahi sınır dışı edilebiliyorlar. Ceza yasasındaki 129 a maddesi ile Alman solu terörize ediliyor. 129 b ile de yurtdışında "illegal" faaliyet gösterenlere yardım yataklık edenler, üyesi olanlar vb. çeşitli cezalara çarptırılıyor. 129 b, 129 a kadar yaygın kullanılsa da, çabalar o yöne.

Mitingde özellikle kendisine "radikal sol" diyen gruplar, "Hepimiz 129a'yız" sloganıyla yürüdüler. Bir de "politik tutsaklara özgürlük" sloganı dilden düşmedi. Hareket, istenilen genişlikte olmasa da gittikçe yaygınlaşıyor. Göçmenler de bu hareketin içinde olmalı, bulundukları ülke halklarıyla omuz omuza vermelidir.

Sarkozy'nin jet hak gaspı ajandasına karşı: Tren yollarında grev çağırısı

Sarkozy seçim sürecinde Fransa'yı tekrar eski gücüne kavuşturma ve AB içinde en belirleyici ülke haline getirme sözü verdi. Bu sözün anlamı Avrupa Birliği'nin 2010 Ajandası'nı –yani Alman-

ya'nın ve birçok AB ülkesinin hayata geçirdiği sosyal hak gaspları ajandasını- hayata geçirmek için kolları sıvayacağıydı. Seçimden sonra işe de o hızla koyuldu. Fransa'da planlanan boyutta bir hak gaspı gerçekleştirmek için "Sosyalist Parti"yi ve sendikaları satın alması gerekiyordu. Diğer yandan işçilere şiirin gözükerek vatanseverlik adına kendilerini feda etmeleri gerektiğine inandırması gerekiyordu.

Sarkozy, göçmen kökenli bir Fransız'ı Adalet Bakanı yaptı ve son yıllarda Fransa'yı ateş topuna çeviren gençlere yönelik cezaları ağırlaştırdı. Yine göçmen yasalarını –tüm Avrupa'da olduğu gibi- sertleştirdi, binlerce kağıtsız sınırdışı etti. Buna karşı göçmenlerin sokağa taşması önemliydi, ancak güçleri saldırıyı durdurmaya yetmedi.

Sarkozy'de zaten her şeyi oldu bittiye getirmek istiyor. Kimseye düşünme, yani eylem şansı tanımak istemiyor. O da biliyor ki, ateş bir yerden başladı mı işi zor, çünkü ondan öncekiler de her defasında ellerini yaktı.

Sarkozy, geçen hafta uzun süre sendikalarla tartıştı. Kamuoyuna vermek istediği görüntü, başından beri olduğu gibi "sosyal uzlaşma" yöntemi altında direnişi başından boğmak, ya da güçsüz kılmaktır.

Sarkozy, 6 ayda çıkaracağı yeni yasaları açıkladı. Kamu alanında çalışan özellikle tren yolları, kömür ocakları, otobüs

şöförleri ve enerji sektöründe çalışan 1 milyon 600 bin memurun, özel statülü haklarını ellerinden alacağını, emeklilik yaşını yükselteceğini bildirdi. Almanya sisteminde olduğu gibi, işsiz olup da kendisine önerilen işi kabul etmeyen, işsizlik parasının kesilmesi; devlet memurlarının sayısının azaltılması; işten atılmanın kolaylaştırılması, yani iş güvencesinin ortadan kaldırılması; haftada 35 saatlik çalışmaya son verilmesi; işyeri sendikacılığının yaygınlaştırılması;

şu an 60 olan emeklilik yaşının arttırılması; şu an 1280 olan asgari ücretin enflasyona bağlı olarak belirlenmesini ortadan kaldırarak bir komisyona verilmesi, Sarkozy'nin yasaları içinde.

Bu önerileri "sol sendikalar" diye bilinen CGT ve CFGT, "gerçekleşmesi imkansız" olarak nitelediler. Sürenin kısıltısına dikkat çekip, uzlaşmanın bu yolla sağlanamayacağını söylediler. Önümüzdeki süreç sendikaların tutumunu daha net gösterecek.

AB'nin gözü ise Fransa'nın üzerinde. Burjuva basın, Sarkozy'nin Fransa'da bunları gerçekleştirmesini bir yandan zor görürken, diğer yandan Fransız işçi ve emekçilerinin iki elinin balda olduğunu, AB'nin hiçbir yerinde olmayan haklara sahip olduklarını, zevk için grev yaptıklarını yazıp duruyor. Fransa'da son yıllarda önemli hak gaspları yaşandı, ancak her hak gaspının önüne Fransız işçi ve emekçilerinin direnişi geçti.

AB işçi ve emekçilerinin de gözü Fransız işçi ve emekçilerinin üzerinde. Onlardan hep güç ve örnek alan Avrupalı işçiler için de Fransa'da önümüzdeki günlerde yaşanacak olanlar belirleyici olacak.

Tren yolları işçi ve emekçileri, Sarkozy'nin açıklamasının hemen ardından, bu saldırı planına karşı 18 Ekim'de greve çıkma kararı aldılar. Avrupa'ya erken gelen kış ısınacağı benziyor.

Almanya Tren Yollarında Anlaşma Sağlanamadı

30 Eylül'de kadar arabulucular, Alman Demir Yolları ve Alman Makinist Sendikası GDL arasında tıkanan toplu sözleşmeye çözüm bulacaklardı. Eylül ortasında yapılacak olan toplantıdan herkes umutluydu, ancak umulan olmadı.

GDL, makinistler için istediği zamdan vazgeçmedi. Tren yolları çalışanları için asıl tehlikeli olan ise, 134 bin üyeli Transnet sendikasının Alman Demir Yolları işvereninden daha çok, GDL'ye saldırması ve anlaşma masasını terk etmesi. Böylece kamuoyunda iki sendika anlaşmıyor, yoksa Alman Demir Yolları anlaşmaya hazır havası hakim oldu.

Transnet, daha önce yüzde 3.4 artışla sözleşmeyi imzalamış, ancak GDL daha yüksek zam alırsa onun da Transnet'e üye işçilere uygulanacağı maddesini koymuştu. İki sendika arasındaki sorun, makinistlerin GDL'de örgütlü olması ve yüzde 31 zam talep etmeleri. Transnet, bunu bölücülük olarak değerlendiriyor. GDL, TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine henüz yeni eylem planını açıklamadı, ancak ihracat şampiyonu Alman devletinin ulaşımı kontrol altında tutmak için grevi önlemenin yollarını aradığı, daha önce yasaklanmaya çalışılan uyarı grevlerinde görülmüştü.

İki sendika kendi aralarında kavga ederken, Alman Demir Yolları'nın özelleştirilmesi tartışmaları ve hazırlıkları son sürat devam ediyor. Özelleştirme sonucu tren yollarında işçi kıyımı bekleniyor.

İsviçre'de ırkçılığa karşı Taş ve ateş

18 Eylül'de, İsviçre Adalet Bakanı Blocher'in Ekonomi Fuarı'nı ziyaretinde sırasında, 2500 kişi "suç" işleyen yabancıların sınır dışı edilmesi referandumuna karşı sokaktaydı.

Polis eylemin sonuna doğru saldırdı. Saldırıya cevap veren eylemciler ve polis arasında iki saat süren çatışmalar yaşandı. Taşlar havada uçtu, sokaklar ateşe verildi.

Eyleme beklenenin üzerinde bir katılım gerçekleşti. İsviçre göçmenlere yönelik saldırı konusunda başı çeken ülkelerden biri. Kısa aralıklarla gittikçe sertleştirilen yabancılar yasası çıkarılıyor, açıktan ırkçılık yapılıyor.

Irak'ta kayıp silahlar, yolsuzluklar Savaşın rantı arttı

İşgalde geçen süre boyunca, 1 milyondan fazla Iraklı, 3 binden fazla ABD askeri öldü; 2,5 milyon kadar olduğu tahmin edilen Iraklı ise komşu ülkelere mülteci olarak kaçtı. ABD emperyalizmi, başta kendi ülkesi olmak üzere tüm dünyada teşhir oldu, işgali ve savaşı protesto eylemleri dünyaya yayıldı. Asker cenazelerinin, savaşın ekonomiye verdiği zararın yarattığı tepkiler, hükümeti oldukça zor duruma soktu. Savaşın maliyeti, düşünülenin çok üzerine çıktı.

Irak savaşı, ABD açısından tam bir karadelik özelliği taşıyor. Haziran 2007 itibarıyla, ABD'nin Irak'ta harcadığı paranın toplamı 505 milyar dolara ulaştı. Savaşın aylık maliyeti ABD'ye 10.1 milyar dolara patlıyor. İngiltere'nin Irak'a yaptığı harcamalar ise, aylık 160 milyon dolar civarında. Hesabı küçülttüğümüzde rakamın çarpıcılığı daha net ortaya çıkıyor. Irak işgalinin ABD'ye saniyelik maliyeti 4 bin doları buluyor. Amerikan Kongresi Bütçe Ofisi, Irak ve Afganistan'daki savaşların maliyetinin 1 trilyon dolardan fazla olacağını tahmin ediyor. Hazırlanan rapora göre, şu anda Irak'ta 160 bin, Afganistan'da 25 bin asker bulunuyor ve yakın bir gelecekte bu sayının azalacağına dair bir belirti de yok.

Irak'ın resmi olarak maliyeti bu olmakla beraber, gayriresmi maliyeti de hiç de azımsanmayacak boyutlarda. Irak'ta gerçekleştirilen yolsuzlukların had-di hesabı yok. Ve bunlar, asıl olarak ABD'li yetkililer tarafından gerçekleştiriliyor.

Son iki ayda tartışmalara damgasını vuran kayıp silahlar konusu bunun bir parçası. ABD'de açılan Sayıştay raporunda, "Ordu, Irak güçlerine verildiği bildirilen 110 bin AK-47 makineli tüfek (Kalaşnikof), 80 bin tabanca, 135 bin koruma ekipmanı ve 115 bin kaskın akıbetinin ne olduğunu söyleyemiyor" ifadesi yer alıyor. Haziran 2004-Eylül 2005 tarihleri arasında kaybolan bu silahların, ne zaman ve kime teslim edildiğine dair hiçbir kayıt bulunmuyor. Bu silahların bir kısmının El Kaide'ye karşı savaşması için Sünni direnişçilere verildiği biliniyor. Bir kısmıyla PKK silahlandırılıyor. Silahların bir kısmının da Türkiye'deki Danıştay saldırısı ve Rahip Santaro cinayeti gibi kontra eylemlerinde kullanıldığı açığa çıktı.

İşgalin önündeki engelleri kaldırmak ya da işgali kolaylaştırmak için Irak'taki çeşitli örgütlere silah ve para yardımı yapılması, işgalin başından bu yana kullanılan bir yöntem. Bu nedenle 190 bin silahın ortadan kaybolması tesadüfi ve tekil bir olay değil. Sayıştay'ın raporu yaklaşık bir, buçuk bir yıllık süreye ilişkin olarak tutulmuş. 4,5 yıllık raporlar ortaya döküldüğünde rakam bunun birkaç katına rahatlıkla çıkacaktır. Çünkü ABD, işgalde zorluklarla karşılaştıkça, karşısındaki direnişle baş edemedikçe, satın alma yöntemini sınırsız bir biçimde kullanmaya çalışmıştır. Tıpkı işgalin başladığı ilk günlerde beklediğinin çok üzerinde bir direnişle karşılaştığı zaman, savaşa 20 günlük, nedeni belirsiz bir ara vermesi gibi. Bu süre içinde, doğrudan ABD'nin üst düzey yetkilileri tarafından diplomatik turlar atılmış, rüşvetler verilmiş, böylece Bağdat satın alınmıştı.

Emperyalist savaşın doğası da bunu gerektiriyor zaten. Emperyalist hesaplar doğrultusunda silahlar ve paralar sınırsız bir biçimde yağdırılıyor. Bir taraftan doğrudan bürokrasinin üst tabakalarında bulunan yöneticiler eliyle silah kaçakçılığı ve paranın önemli bir kısmını iç etme, zimmetine geçirme gibi yolsuzluklar gerçekleştiriliyor ve bu yöneticiler, yürütülen kirli savaşın rantıyla kendi paylarına zenginleşiyorlar. Bir taraftan da karşı tarafı satın almak için bu araçlar kullanılıyor. Her iki durumda da, kimin kime ne kadar silah ya da para teslim ettiğinin hiçbir kaydı tutulmuyor.

Harcanan paranın hesabı yok!

Kayıp silah skandalından daha önce, Şubat ayında patlayan yolsuzluk skandalı da bu çarkın nasıl işlediğini gösteren çarpıcı bir örnek. İşgalin hemen arkasından, ABD'den Bağdat'a uçaklarla nakit para yollandı. Bu banknot desteleri 360 ton ağırlığındaydı ve miktarı 9 milyar dolardı. İlk elde gönderilen bu paranın ne olduğu, kime verildiği, nereye harcandığı belli değil. Para aslında, zaten Irak'a ait bir paraydı; Irak'ın petrol gelirleri, BM'nin yürüttüğü gıda karşılığı petrol programı ve Saddam Hüseyin döneminden kalma dondurulmuş hesaplara ait bir paraydı. Ve sözde, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" için kullanılacaktı. O dönem, Irak'taki geçici yönetimin başında bulunan Paul Bremer, bu paranın nereye harcandığını açıklayamıyor. O dönem, ABD'de yönetimi de Paul Bremer'e nakit olarak bu kadar paranın niye gönderildiğini de açıklayamıyor.

Yine işgalin ilk yıllarına ilişkin bir yolsuzluk skandalı da ihaleler konusunda patladı. 2003-2004 yıllarında Irak'ın yeniden yapılandırılması ile ilgili olarak ihaleye verilmesi gereken işlerin, doğrudan belli müteahhitlere verildiği, bunun karşılığında bütçeden sorumlu subayların 8 milyon dolar rüşvet aldığı, aynı çarkın içindeki araçlar ve daha düşük pay sahiplerinin ise, lüks villalardan özel tatillere kadar değişik düzeylerde rüşvet aldığı ortaya çıktı. Aslında bunlar açığa çıkanlar ve daha küçük ölçekli işler. Mesela işgal hükümetinin Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in başında bulunduğu şirket olan Haliburton'un aldığı ihaleler ise henüz gündeme bile getirilmedi. Oysa, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" konusunda en büyük pastayı Haliburton'a ayırmışlardı.

Bir yolsuzluk da petrol konusunda ortaya çıkar-

tıldı. New York Times'in mayıs ayında yayınladığı bir habere göre, Irak'ın milyarlarca dolarlık petrolü kayıp. 2003'teki işgalden bu yana, Irak'ın 2 milyon varillik günlük üretiminden 100 ile 300 bin varilli çeşitli biçimlerde ortadan kayboluyor. Varil başına ortalama 50 dolardan hesap yapıldığında, günlük kayıp 5 milyon ile 15 milyon dolar arasında değişiyor. 4,5 yıla ulaşan işgal süresi boyunca, toplam miktar milyarlarca dolarlık kayıp oluyor.

İşgalde geçen süre boyunca, 1 milyondan fazla Iraklı, 3 binden fazla ABD askeri öldü; 2,5 milyon kadar olduğu tahmin edilen Iraklı ise komşu ülkelere mülteci olarak kaçtı. ABD emperyalizmi, başta kendi ülkesi olmak üzere tüm dünyada teşhir oldu, işgali ve savaşı protesto eylemleri dünyaya yayıldı. Asker cenazelerinin, savaşın ekonomiye verdiği zararın yarattığı tepkiler, hükümeti oldukça zor duruma soktu. Savaşın maliyeti, düşünülenin çok üzerine çıktı.

Savaşın rantı çok büyük

Ancak buna rağmen, ABD bu işgali sürdürmekte son derece kararlı davranıyor. Ortaya çıkan yolsuzluk tablosuna bakmak, bunun nedenini anlamaya yetiyor. Patlayan yolsuzluk skandalları, aslında Irak'ta yaşanan yolsuzlukların son derece küçük bir parçası, sınırlı tarihler arasında yaşanmış sınırlı miktarlar bunlar. Bunlara bakarak, 4,5 yıl boyunca ne kadar büyük vurgunların vurulduğunu görmek ise mümkün. Resmi yollarla kazanılan rant ve kar ise bunun çok daha üstündedir. ABD'li tekellerin Irak'ta elde ettikleri kazanç sınırsızdır.

Son aylarda Irak'taki başarısızlık üzerine, doğrudan ABD'li yetkililer tarafından yapılan açıklamalarda bir artış oldu. İşgalin ilk yılında Irak'taki koalisyon güçlerine komuta eden emekli General Ricardo Sanchez, Haziran ayında yaptığı açıklamada "Irak'ta başarısız olduk" dedi ve Irak'taki durumun "iç karartıcı" olduğunu söyledi. ABD Başkanı Bush da geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada, "Irak'ta bir zaferden söz edilemez" dedi. Irak işgalinin başarıya ulaşmadığı, "demokrasi getirme" yolundaki demagojilerin tüm dünyanın gözünün önünde tuzla buz olduğu, Irak halkı için yaşamın her cephesinde işkence, yokluk, açlık, göç ve ölüm anlamına geldiği ortada. Ancak bütün bu sıkıntılar içinde, ABD'li tekeller büyük bir rant elde etmeyi başardılar. Bu nedenle savaş Irak'la sınırlı tutmayıp, İran'ı da içine alacak biçimde büyütmeyi hedefliyorlar.

“Blackwater” Türkçe adıyla “Kara Su”. Irak’ta emperyalist işgal sonrası görev yapan “güvenlik şirketleri”nden birinin adı. Kara Su da petrol demek. Yani Amerika’nın Irak’taki petrol rezervlerini hedefleyen saldırılarına uygun bir isim. Zaten dünyanın her tarafını bu yüzden kana bulamadılar mı?

Blackwater’in ismi 190 bin silahın kaybolması olayıyla gündem oldu. Kendi çalışanlarının itiraflarıyla kanıtlanan bu durum, şirketin silah kaçakçılığı yaptığını da gösterdi. Tabi ki bu kaçakçılık ABD emperyalizminin denetiminde yürüdü. Çünkü bu kaybolan 190 bin silah orduya ait olanlardı.

Silah ve petrol tekellerine tüm imkanları açan ABD, Irak’taki iç savaşı kışkırtmak ve kitleler üzerinde terör estirmek için bu güvenlik şirketlerini devreye sokuyor. ABD askerlerinin yapamayacağı “iş”ler bu şirketlere ihale ediliyor ve bunu hak etmek için de bu şirketler, ellerini her türlü pislığe bulamaktan kaçınmıyor. Sokak infazları, ev baskınları, camilere roket ve bomba saldırıları, alışveriş merkezlerinin taranması ve diğer provokasyonlar...

Yaptıkları katliamlar öylesine ayyuka çıktı ki, Blackwater ismi son aylarda daha sık duyulmaya başladı. Son olarak bu şirkete bağlı katiller, El Yarmurk kentinin Nufur meydanında etrafa rasgele açarak aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 20 kişiyi öldürdü.

İşgal ordusunun kontrgerillası

Irak’ta sayıları her geçen gün artan güvenlik şirketlerinin yaptığı katliamlar ve işkencelerin ancak çok az bir kısmı kamuoyuna yansıyor. Şu anda Irak’ta görev yapan 169 bin ABD askeri var iken, 190 bin kişi güvenlik şirketlerinin personeli durumundaki “paralı askerler” daha doğrusu katiller sürüsü... Son dört yılda Irak’ta adeta egemenlik kuran bu şirketler, Amerikalı görevlilerin korunmasından cezaevlerine, devriye görevlerine kadar birçok “güvenlik” işlemini yürütüyorlar.

Ebu Garib Cezaevi’nde tutsaklara işkencelerin görüntülerini hatırlamakta kimse zorluk çekmeyecek. Çıtırçıtlık soyulan tutsaklara tecavüzden kaba dayağa kadar her türlü işkence yapılmış, bu işkenceyi yapanlar da görevlerini iyi yaptıklarının verdiği mutlulukla pozlar vermişlerdi. Kamuoyuna yansıyan işkence görüntülerine karşı artan kitle tepkisini bastırmak için de birkaç göstermelik mahkeme açılmış ve hafif cezalarla katiller ödüllendirilmişti. Üstelik bu işkenceyi yapanlar emirleri üstlerinden aldıklarını bildirmelerine rağmen, Amerikalı hiçbir üst rütbeli hakkında soruşturma açılmadı.

Şimdi Blackwater adlı şirketin paralı askerleri gündemde. Bu şirkete mensup dört askerin bundan dört yıl önce Felluce’de direnişçiler tarafından öldürülmesinin ardından, Felluce günlerce bombalanmış, çocuk çocuk demeden birçok sivil öldürülmüştü. Televizyon ekranlarından günlerce bu katliamı izlettirdiler. Sözde “terörist” avına çıkan emperyalist vampirler, evleri, camileri, sivillerin gittikleri alışveriş merkezlerini, düğünleri hedefleyerek saldırılar düzenlemişti.

Blackwater’ın kirli sicili

Blackwater şirketi, 1997 yılında Amerika Carolina merkezli askeri ve güvenlik şirketi olarak kuruldu. Kurucuları Eric Prince ve Al Clark. Eric Prince, eski bir Amerikan deniz kuvvetleri mensubu. 1992’de girdiği deniz kuvvetlerinde birçok katliamın gerçekleştiği; Bosna, Haiti, Ortadoğu ve Akdeniz’de görevlerde bulunduğu belirtiliyor. Bu görevlerin sivil halkı katletmek,

Blackwater: “Profesyonel Katiller”

halkları birbirine kırdırmak vb. görevler olduğu açık. Yani Eric Prince’in geçmişi “parlak”. Babası ölünce 27 yaşında Blackwater şirketini kurmuş. Zaten milyoner olan Prince, babasına ait otomobil yedek parçası işi yapan şirketi 1.3 milyon dolara satmış. Yılda 40 bin kişiye askeri ve güvenlik eğitimi veren şirketin, “iş hacmi”nin yüzde 90’ını Amerikan hükümeti sağlıyor.

“Dünya çapında geniş kapsamlı profesyonel; Askeri; Kanun Yürütme; Güvenlik; Barış Düzenleyici, Denge Sağlayıcı” parolasıyla hareket eden şirketin elinde bir orduda olması gereken silahlar mevcut. “Little Bird” isimli MD-530 tipi helikopterler, büyük askeri operasyonlarda kullanılıyor. Kargo taşımasında kullanılan Skorsky S-92 helikopter, Irak’ta hala kullanılan AB 492 türü helikopter, personel taşımada kullanılan BEA –RG-31 Route Irish araçları, milyonlarca dolarlık araçlardan sadece bazıları. Yani Irak’ta görev yapan 177 güvenlik şirketi içerisinde en sağlam donanıma ve bağlantıya sahip olan Blackwater.

Bu “karanlık” şirketlerin her birinin yılda 100-150 bin dolar kazandığı, kimi özel görevler içinse 1 ila 5 bin dolar arasında para aldıkları söyleniyor. “Karanlıklar ordusu” oldukları için isimleri kayıtlı değil. Ölüler ve yaralıları da istatistiklerde yer almıyor. Buna karşın Irak’ta şimdiye kadar 700’e yakın ölü, 8 bin de yaralı bırakmışlar.

Bağdat’ta Amerikalıların sıkıştığı “yeşil bölge” içindeki tüm görevlerden onlar sorumlu. Siyah gözlükleri, çelik yelekleri ve otomatik silahlarıyla, korumadan çok korkutma görevini üstlenmiş durumdalar.

Kukla hükümet bile Blackwater’ı istemiyor

Blackwater’in gerçekleştirdiği katliamın ardından, ABD’nin kuklası durumundaki Irak hükümeti de şirketin sözleşmesini feshedeceğini açıkladı. Ancak adı üzerinde, kukla olduğu için herhangi bir yaptırım gücüne sahip değil. İşgal ordusu gibi bu “karanlık ordu”ya da yapabileceği bir şey yok. Nitekim ABD, kat-

liamın sorumlularının bulunacağını ve cezalandırılacağını söyleyerek konuyu kapattı. Şirketin bundan sonra dikkatle izleneceği konusunda da söz verdiler. Tabi bunun ne anlama geldiği açık. Birkaç “personel”e verilecek göstermelik cezalarla örtbas edilecek. Şirket ise, yeni operasyonlarını daha gizli yapmaya devam edecek.

Türkiye hükümeti de Blackwater’in kaybettiği 190 bin silahın bir bölümünün PKK’nın eline geçtiğini iddia ederek ABD’den operasyon düzenlemek için izin istedi. Bir yandan Amerika’ya giden Başbakan Erdoğan, “PKK’nin elinde tank, tüfek var” diyerek ABD’ye sitemlerini iletirken, bir yandan da Türkiye’ye gelen Irak İç İşleri Bakanı ile “sınır güvenliği” konusunda anlaşma yapılmaya çalışıldı. Ancak bu anlaşma, Türkiye’nin “sıcak takip” adı altında koparmak istediği Irak’a girme iznini vermedi. Türkiye’nin tüm uğraşlarına karşın Irak Kürt yönetiminin de baskısı ile kukla hükümet, buna imza atmadı. Elbette bu kararın arkasında ABD bulunuyor. ABD’nin başında beri Türkiye’nin Irak’a girmesine sıcak bakmadığı biliniyor.

Öte yandan bu “güvenlik şirketleri”nin Türkiye’den de “paralı asker” topladığı ortaya çıktı. Irak işgalinin başladığı günlerde, sadece Irak Kürdistanı’nda çalışmak için 4 binden fazla başvuru yapıldığı belirtiliyor. Şirket, kabul ettiği Türk vatandaşlarına ilişkin çalışma koşulları ve belgelerini gizli tutuyor. Türkiye’den kaç kişinin Irak’ta “paralı asker” olarak çalıştığını da söylemiyor.

Emperyalizmin yeni yükselen sektörü

11 Eylül sonrası, emperyalist savaşın start almasıyla birlikte, bu “karanlık ordu”ların önü iyice açıldı. Rumsfeld doktrini olarak geçen savaşların özelleştirilmesi, emperyalizmin yeni ve karlı bir alanı açmasını getirdi. Amerikan savaş makinesinin üzerinde yükselen şirket ise Blackwater oldu.

Irak’ın işgalinden beklediklerini bulamayan birçok sektörün aksine, paralı asker sektörü Irak işgali ile birlikte yükselen sektör. Her şeyi paraya tahvil eden emperyalist sistemin son büyük icadı. Daha önce kişileri ve şirketleri koruma görevi yapan bu şirketler, sonrasında emperyalist devletlerin her tür karanlık işi yapan bir orduya dönüşüyor. Emperyalistler, bunları pis işlerinde kullanıyor, böylece ellerini kirliletmemiş oluyorlar. Çünkü bu askerler, askeri yargıdan muaf. Cenevre anlaşması onları bağlamıyor. Ne asker, ne siviller, ne Amerikan ne de Irak yasalarına göre yargılanabiliyorlar. 2003 yılından bu yana sadece Irak’ta karışıklıkları olay, bini aşıyor. Ama bunların hiçbirinden yargılanmış değil. Yargılandıkları iki olay, biri iş arkadaşını öldürmekten, diğeri çocuk pornosu indirmekten...

Tam bu skandallar ve katliamlar ortasında Irak’ın üçe bölünmesi yolunda da önemli adımlar atılmış durumda. İşte bu tarz güvenlik şirketlerinin yaptıkları provokasyonlarla birbirine kırdırılan ve aralarına nefret tohumları ekilen halklar, öldürülmeye yok edilmeye devam ediyor. ‘Kara Su’yu daha iyi denetleyebilmek ve kar edebilmek uğruna...

Blackwater gibi “karanlık ordular”, Iraklılar arasında “kuduz köpek” olarak anılıyorlar. Onlar için Amerikan askerlerinden farklı değil. Hepsisi işgalci sürüsü... Emperyalizme karşı direnen halklar, bir gün mutlaka emperyalist işgale son verecekler. Katiller sürüsünden de işledikleri suçların hesabını tek tek soracaklar. Emperyalizmin her tür yasasından muaf olabilirler, ama halkların yasasından yakalarını kurta-ramayacaklar!

İran'a sıra geldi mi?

ABD Başkanı George Bush, Eylül ayı ortasında yaptığı 'ulusa sesleniş' konuşmasında, Irak'a ilişkin olarak ilk defa 'zafer' kazanmaktan bahsetmedi. Konuşmasında yıl sonuna kadar 5700, gelecek yaz ayında ise 25

bin askerin çekilebileceğini söyledi. Ancak Irak'ta 'zafer kazanmak'tan söz etmedi.

ABD, Bağdat'a girdikten yaklaşık bir ay kadar sonra, 'zafer' ilan etmişti. Ancak aradan geçen 4,5 yılın arkasından, bugün artık bunun bir zafer olmak bir yana, ABD emperyalizmi için ağır bir hezimetle dönüştüğü ortada. ABD, Irak'ta hakimiyeti sağlayamadı; işgale karşı direnişi kıramadı; 'demokrasî' ve 'diktatörden kurtuluş' vaadettiği Irak halkının yaşamı eskisine göre çok daha kötü bir hale geldi; ABD askeri gücünün 'yenilmezliği' fikri tuzla buz oldu; ABD dünya üzerinde prestijini ve bununla bağlantılı olarak hegemonya alanlarını kaybetmeye başladı. Bütün bu sonuçlar, ABD'nin Irak'ta bir 'zafer' kazanmadığını zaten yıllardır gösteriyor. Ancak ABD yönetiminin bunu örtük ve dolaylı da olsa kabul etmesi, önemli bir gelişme.

ABD, 2007'nin başında Yeni Irak Planı'nı açıklarken, 30 bin kadar yeni asker göndermek gerektiğini söylemişti. Böylece yıl içinde, Irak'taki 130 bin olan asker sayısı 160 bine çıkmıştı. Şimdi ABD, bunun sadece 5700'ünü geri çekeceğine dair kesin olmayan bir ihtimalden söz ediyor; 25 bin askerin yaza kadar çekilmesi ise, önümüzdeki dönemde hazırlanacak yeni raporlara bağlı hale getiriliyor. Yani ortada açıklandığı gibi bir asker çekme faaliyeti yok.

Ancak diğer taraftan, ABD'nin bölgeye yönelik yeni hazırlıkları olduğu da ortada. ABD'nin Irak'tan sonra İran'a girmek istediği bilinen bir gerçek. Son gelişmeler, İran saldırısının yaklaşmış olduğunu gösteriyor.

İran'a karşı saldırgan tutum

Bush, yaptığı konuşmada, "Irak'tan çekilmeleri halinde, İran'ın doğacak kaostan yararlanarak nükleer silah edinme çabalarını artıracak" dedi. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in, İran'a hava saldırısı düzenlenmesi konusunda son dönemde daha ısrarlı bir tutum içinde olması, Bush'un bu konuşmasıyla birleştirilince, İran'a dönük saldırı hazırlıklarının arttığı ortaya çıkıyor.

Zaten, saldırının nasıl gerçekleştirileceğinin planları hazır. ABD Hava Kuvvetleri bünyesinde kurulan gizli bir ekip, saldırının biçimi üzerine çalışmalar yürütüyor. "Şah Mat Projesi" adı verilen

ekip, geçtiğimiz Haziran ayından bu yana çalışmaları sürdürüyor. İngiliz The Sunday Telegraph gazetesi, İran'da vurulabilecek 2 bin hedefin listelendiğini duyurdu. Haberde, sadece nükleer tesislerin vurulmasını ve ya 2-3 gün sürecek geniş çaplı bir bombardımanı öngören başlıca iki plan hazırlandığı belirtiliyor.

Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, geçen ay dünyanın "ya atom bombalı bir İran, ya da İran'ın bombalanması"yla karşı karşıya olduğunu söyleyerek, Bush'un yanında olduğunu göstermişti. Hemen arkasından Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner'in "En kötüsüne hazırlanmalıyız, bu da savaştır" ifadesini kullanması, Fransa'nın bu savaşta ABD'nin yanında aktif olarak yer almaya hazırlandığını gösteriyor. İngiltere'de savaş karşıtı tepkilerden dolayı Blair'in Başbakanlıktan ayrılmasıyla ABD'nin yanında boşalan yeri, Fransa doldurmaya hazırlanıyor.

İsrail Suriye'yi neden bombaladı

İsrail'in 6 Eylül'de Türk hava sahasını kullanarak Suriye'yi bombalaması, İran'a dönük saldırının işareti niteliğindedir. Suriye'nin, bombalamanın başlamasıyla birlikte İsrail uçaklarına ateş açtığı ve uçakları püskürttüğü bu saldırıyı, İsrail, ABD'nin bilgisi ve onayı dahilinde yapmış. Suriye'nin nükleer tesis kurmasından şüphelenen İsrail, bu tesislerin yeri olduğunu düşündüğü bölgeyi bombalamış. Yine bir İngiliz gazetesi Observer, saldırının İran'ın nükleer tesisleri için yapılacak operasyonun provası olduğunu söylüyor. Suriye'ye giren uçakların niteliği, taşıdıkları bombalar ve kullandıkları yöntem, İran'a dönük bir saldırı için hazırlık niteliğini taşıyor.

İsrail'in daha önce bu türden bir prova girişimi, onu vuran bir silaha dönüşmüştü. Geçen yıl Temmuz ayında yaşanan Lübnan savaşı da bu türden, İran'a saldırı hazırlığı için prova niteliğinde başlamıştı. Zaten Lübnan devletinin ve ordusunun hiç karışmadığı savaş, İsrail ile Lübnan Hizbullah'ı arasında, daha açık bir ifadeyle İsrail ile Hizbullah'ın arkasındaki İran arasında yaşanmıştı. Ve savaş kazanan İran olmuştu.

İsrail Suriye'ye dönük bu türden saldırılara çok nadiren başvuruyor. Resmi olarak 1973'ten bu yana savaş halinde olan İsrail ile Suriye, pratikte bir savaş yürütmüyorlar. Ama İsrail 1973 sonrasında ilk olarak 2003 yılında Şam yakınlarındaki bir Filistin kampını bombalamıştı. İkinci saldırısı ise geçen yılın Haziran ayında yaşanmıştı. İsrail uçakları, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın bulunduğu yazlık konutuna yakın uçuş gerçekleştirmiş, bunun üzerine Suriye de bu uçaklara ateş açmıştı.

Türkiye başlangıçta kendi topraklarından yürütülen bu saldırıdan habersiz gibi göründü. An-

İran'a saldırının nasıl gerçekleştirileceğinin planları hazır. ABD Hava Kuvvetleri bünyesinde kurulan gizli bir ekip, saldırının biçimi üzerine çalışmalar yürütüyor. "Şah Mat Projesi" adı verilen ekip, geçtiğimiz Haziran ayından bu yana çalışmalarını sürdürüyor.

cak uçakların yönü, uçuş sırasında boşalan ve bırakılan iki yakıt tankının Türkiye topraklarına düşmesi, tatbikat gerekçesiyle Türkiye topraklarında bulunan İsrail uçaklarının Suriye'yi bombaladığını kanıtıyor. Türkiye hava sahasını kullanması, TSK'nın da işin içinde olduğunu gösteriyor. TSK'nın haberi olmadan hava sahası açılmayacağı için, Türkiye ordusu, İsrail'in Suriye'ye saldırmasına göz yummuş oluyor.

ABD'nin kamuoyu yaratma çabası

ABD, bu saldırıya sadece kendisinin askeri olarak değil, müttefikler yönüyle de hazırlanması gerektiğini biliyor. Bu nedenle, diğer ülkeleri ikna etmeye, onları da savaşa ortak etmeye çalışıyor.

Bu konuda önemli adımlardan birini bir süredir gündemde tutuyor. İran'daki Devrim Muhafızları adlı orduyu 'terörist' ilan edeceğini söylüyor. Devrim Muhafızları, İran'ın asıl ordusundan farklı bir yapılanma. 1979'daki devrimden sonra Ayetullah Humeyni tarafından kurulmuş, kendi hava, deniz ve kara kuvvetleri olan bir askeri güç. ABD bu orduyu, İran ordusundan daha etkili ve kendisi için daha ciddi bir güç olarak görüyor ve bu nedenle hedefe çakıyor.

İkinci adım ise, Eylül ayının sonunda gerçekleşen BM toplantısında geldi. İran'a uluslararası yaptırım uygulanması için ABD somut olarak çağrıda bulundu. Aslında 2007 yılının başından bu yana, ABD, ekonomik yaptırım konusunu gündemde tutuyor. Buna karşılık İran da yıl boyunca, çeşitli ülkelerle ikili ilişkilerini artırarak, onlarla ikili ekonomik anlaşmalar imzalama yolunu seçmişti. Türkiye ile imzalanan doğalgaz anlaşması da bunlardan biriydi. Bu anlaşmalar sayesinde İran, ekonomik yaptırım tehdidini, daha hayata geçmeden önce işlevsizleştirmeyi amaçlamıştı. Şimdi ise Bush, BM'nin ekonomik yaptırım kararı alması için bastırdı. Fransa ve Almanya da bu yaptırım çağrılarına ortak oldular. Ancak BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi (Fransa dahil) ve Almanya, İran'a karşı yeni yaptırımlar için Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun Aralık ayında sunacağı raporu bekleme kararı aldılar.

Yaptırım kararı Aralık ayı sonrasına kalmış görünüyor. Ancak savaşın başlaması için herhangi bir tarihi, raporu, ya da olayı beklemek gerekmiyor. ABD, kendi planlarının hazır olduğu, İran'dan ve Çin, Rusya gibi İran'ın arkasındaki emperyalist ülkelerden gelecek tepkileri göğüsleyebileceğini düşündüğü anda savaşı başlatacaktır. Kaçınılmaz olan bu savaşın tarihini belirleyecek olan budur.

Myanmar'da cuntaya karşı direniş

Geçtiğimiz ay, askeri yönetim tarafından benzin fiyatlarının iki katına çıkmasının ardından patlak veren eylemler, giderek büyüyor. Zammın arkasından protesto eylemi yapan Budist rahiplere polis sert tavrı koymasından bir ay sonra, rahipler bu defa daha hazırlıklı ve daha örgütlü bir biçimde meydanlara döküldüler. Rahipler, askeri yönetimin, 5 Eylül'de Pokkoku'daki eylemde gerçekleşen sert müdahalesi yüzünden özür dilemesini istiyorlar. Özür için verdikleri süre 23 Eylül'de dolunca, gösterilere başladılar.

Darbe karşıtlığından renkli darbe girişimine

Onbinlerce kişinin birden sokaklara döküldüğü eylemler, hızla 100 bin kişilik bir kitleye ulaştı. 20 bin Budist rahibin başını çektiği eylemlere, çoğunluğu üniversite öğrencisi 80 bin kişi katıldı.

Askeri yönetimin bu eylemlere tepkisi ise sert oldu. Cuntanın Dini İşler Bakanı, Budist rahiplere bir muhtıra vererek, olaylara son verilmesini, aksi taktirde "yasalara uygun önlemleri alacaklarını" söyledi. Ve askeri yönetim, görece sakin geçen ilk birkaç günün ardından, müdahalelere başladı.

Önce askerler belli başlı manastırları kuşatarak Budist rahiplerin hareket etmesini engellemeye çalıştı. Bunu protesto etmek için toplanan göstericileri copladı ve havaya ateş açtı. Halk arasında rahiplere büyük bir saygı duyulduğu için devlet onlara yönelik doğrudan saldırılarını sınırlı tutmak zorunda kaldı. Mesela göstericilere ateş açarak onlarcasını öldürmesine rağmen, rahipleri öldürmekten uzak durdu. Ancak gösterilere önderlik eden rahipleri tutuklamaktan da kaçınmadı.

Rahiplerinin belli sınırlamalarla karşılaşmaları sonrasında, özellikle bazı bölgelerde gösterilerin önderliğinin öğrencilere geçtiği ve sivillerin eylemlere katılması için daha fazla çaba harcandığı söyleniyor. Aynı günlerde, gerçekleştirilen protesto eylemlerinin, son birkaç yılda farklı ülkelerde yaşanmış, ABD patentli renkli darbeler ile benzerlikleri ortaya çıkmaya başladı. Tıpkı diğer renkli darbelerde olduğu gibi, yapılan eylemlere bir isim takılmış, rahiplerin kıyafetlerinden yola çıkarak "safran devrimi" adı konmuştu. Eylemciler "demokrasi" istediklerini söylüyorlardı; oysa Asya topraklarında, "demokrasi" kelimesi "ABD hegemonyası" olarak okunmaktadır. Ev hapsindeki muhalif siyasi lider Aung San Suu Kyi ile kurulan bağlantı da, eylemlerin ABD destekli olduğu kanısını güçlendiriyor. Eylemciler, evinden çıkamayan Suu

Kyi'nin evine giderek onu orada selamladılar.

1991'de Nobel Barış ödülü alan, yani ABD tarafından ödüllendirilen Suu Kyi 62 yaşında ve son 17 yılın, toplam 11 yılını ev hapsinde geçirdi.

Olayların şiddetlendiği günlerde Myanmar yönetimi, ülkedeki haberleşme sistemini, gazete dağıtımını ve internet erişimini de engellemeye başladı. Böylece bir taraftan ABD'nin doğrudan müdahalelerini engellerken, bir taraftan da estirdiği terörün dünya basınında yer alması ihtimalini ortadan kaldırmış oldu. Ancak ABD, kendi teknoloji olanaklarını kullanarak bu engeli delmeyi başardı. Uydudan alınan görüntüler dünyaya yayan ABD, bunlardan yola çıkarak, demokrasi havarisi kesildi ve Myanmar cuntasına karşı tepkileri örgütlemeye çalıştı.

Olaylar üzerine gelişen tepkiler, olayların gerçek niteliğini de ortaya seriyor aslında. Rusya ve Çin, BM'nin Myanmar cuntasına karşı bir yaptırım uygulamasına karşı çıkarken, cuntaya karşı en sert tepki, ABD, Avustralya ve Japonya'dan (yani ABD'ye bağımlı ülkelerden) geldi. Malezya, Tayland, Endonezya, Filipinler, Japonya ve Avustralya'da, Myanmar cuntasını protesto edenler sokaklara döküldü.

Avrupa Parlamentosu da Myanmar'daki askeri yönetimi kınadı ve bu ülkeye yönelik yaptırımların artırılmasını kararlaştırdı. Myanmar, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısında da gündeme geldi ve cunta yönetimine itidal çağrısı yapıldı. Birleşmiş Milletler Özel Temsilcisi İbrahim Gambari'nin de bölgeye gitti. Hollanda ve Fransa hükümetleri, Myanmar'daki askeri yönetime yaptırım uygulanması konusunda görüş birliğine vardılar ve Avrupa Birliği düzeyinde etkili önlemler alınmasını, yaptırım uygulanmasını istediler. Başta Total petrol şirketi olmak üzere Fransız ve Hollanda şirketlerine, bu ülkeye yaptırım yapmama çağrısı yapıldı.

ABD ise, Myanmar'da "demokrasi olmamasını" protesto etmek için, Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı dahil olmak üzere 14 üst düzey Myanmar yetkilisine, ekonomik yaptırım uygulama kararı aldı ve bu kişilerin ABD bankalarındaki tüm mal varlıklarını dondurdu.

"Dünyanın ilk yerleşimcileri"

"Myanmar" yerli dilinde "dünyanın ilk yerleşimcileri" anlamına geliyor. 12. yy.da ülke yine bu ismi kullanıyormuş. Britanya İmparatorluğunun sömürgesi olduktan sonra ise İngilizler "Burma" adını takmışlar. 1948'de, İngiltere'den bağımsızlığını elde eden ülke, "Birmanya" ya da "Burma" olarak kullanılan adını değiştirip yeniden "Myanmar" adını almayı, ancak 1988'deki kitle hareketlerinden sonra başarabiliyor. Bu isim değişikliği ABD, Avustralya, İrlanda ve İngiltere tarafından tepkiyle karşılanıyor ve yeni ismi tanıtmıyorlar. BM, ülkenin ismini "Myanmar Birliği" şekliyle tanıyor. Avrupa Birliği ise, iki ismi birden "Burma/Myanmar" olarak kullanıyor.

İngiliz sömürsünden kurtulmak, Myanmar halkının sömürden kurtulması anlamına gelmiyor. 1948'den 1962'ye kadar yoğun iç karışıklıklar yaşıyor, bu tarihten sonra ise, kesintisiz bir biçimde as-

keri diktatörlükle yönetiliyor. 1988 yılında gerçekleştirilen cunta karşıtı kitle eylemleri, cuntanın sert müdahalesiyle karşılaşılıyor; 3000 kişi ölüyor bu olaylar sırasında. Arkasından 1990 yılında seçimler yapılıyor ve muhalefet lideri Aung San Suu Kyi'nin Ulusal Demokrasi Birliği, yüzde 60 oy alarak seçimleri kazanıyor. Ancak askeri yönetim, seçim sonuçlarını tanımayarak Suu Kyi'yi ev hapsine alıyor ve kendi yönetimine devam ediyor. Emperyalistler ise, 1991 yılında Suu Kyi'ye Nobel Barış Ödülü vererek sahip çıkıyorlar. 1996 yılında bu defa öğrenci eylemleri tırmanıyor cuntaya karşı. Ancak bu da kanla bastırılıyor.

45 milyon nüfusa sahip bu ülkenin insanların etnik yapısı karışık, ancak din oldukça önemli bir olgu; nüfusun yüzde 90'ı Budist ve Budizmin dini-felsefi etkileri yaşamlarında belirleyici. Su kaynakları zengin, hatta yer yer bataklık olan ülkede, pirinç ve balıkla besleniyorlar, köylerde suyun üzerine kazıklarla oturmuş evlerde barınıyorlar, sarp kayalıkların ve engebeli dağların hakim olduğu sert bir coğrafyada yaşıyorlar. Nüfusun yüzde 85'i okuma yazma biliyor ve 5-9 yaş arası çocuklara zorunlu ücretsiz eğitim söz konusu. Nüfusun çok büyük bir bölümü tarımla uğraşıyor. Sanayileşme öylesine geri ki, nüfusun sadece yüzde 10'u sanayi alanında çalışıyor.

Dünyanın unutulmuş görünen bir köşesinde, unutulmuş görünen bir parçası Myanmar. Ama paylaşılmış toprakları yeniden paylaşma mücadelesi sürdüren emperyalistlerin onu unutmaması mümkün değil elbette. Myanmar, İMF'den Dünya Ticaret Örgütüne, BM'den, Asya Kalkınma Bankasına, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'ndan Uluslararası Sivil Havacılık Örgütü'ne kadar pek çok emperyalist kuruma üye. Zengin doğalgaz ve petrol yataklarına, su kaynaklarına (ihtiyacı olandan fazla elektrik üretimi gerçekleştiriyor) tropikal iklimin bir sonucu olarak büyük ormanlık alanlara ve bu sayede kereste kaynaklarına, bakır, kalay ve değerli taşların çıkarıldığı madenlerle sahip. Ve bu doğal kaynakları nedeniyle emperyalistlerin hegemonya savaşının tam ortasında yer alıyor Myanmar.

İngiltere'nin sömürgesinden kurtulduğundan bu yana Batılı emperyalistlere mesafeli duruşu, ilişkilerini asıl olarak Çin ve Hindistan'la yürütüyor oluşu, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin hışmını çekiyor. Bir taraftan ülkede nefes aldırmayan bir cunta yönetiminin sömürsü, bir taraftan emperyalistlerin oynamaya çalıştığı oyunlar, yoksul Myanmar halkının yaşamını daha da zorlaştırıyor.

☆ 1 Ekim 1949-

Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

Çin Komünist Partisi, Mao Zedung önderliğinde bir köylü devrimi gerçekleştirdi. Önce Japonya'nın işgaline, sonrasında ABD'nin müdahalesine karşı gelişen direniş, kitlelerin büyük desteğini alarak devrimci mücadeleye dönüştü. Demokratik halk devrimini gerçekleştiren Çin'de, önderliğin ufkunun sınırlı olması, sosyalizm perspektifinin olmaması gibi etkenlerden dolayı, demokratik devrimle sınırlı kaldı. 'Kültür devrimi' adı verilen cılız bir okuma yazma seferberliği ve ekonomik olarak kısmi iyileştirmelere rağmen, ülkede devrim ilerletilemedi.

☆ 5 Ekim 1934-

Asturias Ayaklanması

İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri, devlet baskısı ve faşist teröre karşı ayaklanma başlattılar. Asturias'ta maden ocaklarının bulunduğu bölgede gelişen eylemleri, devrimci ve komünist partilerden ve sendikalardan oluşan bir devrim komitesi yönetmekteydi. 6 Ekim'de devrimciler yönetimi ele geçirip İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurdular. Hükümet, Fas'ta bulunan yabancı lejyon askerlerini, Asturias'taki kurulan komüne müdahale etmek üzere çağırды. İşçiler lejyon askerlerin iki hafta boyunca, tüm güçleriyle direndiler. İki hafta içinde 3 bin kişi öldürüldü ve direniş bastırıldı. 1934'teki halk ayaklanması ve onun kanlı biçimde bastırılması, iki yıl sonra başlayacak olan iç savaşın habercisiydi.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla katliamı

TKP-ML TİKKO üyesi 4 devrimci, bir eylem hazırlığı sırasında arabayla giderken, Tuzla köprüsü altında devlet tarafından durduruldu ve öldürüldüler.

☆ 8 Ekim 1978-

Bahçelivler Katliamı

Sivil faşistlerin gerçekleştirdiği katliamda 7 TİP'li öğrenci işkence edilerek öldürüldü. Katliamı gerçekleştirenler arasında yer alan Abdullah Çatlı, Oral Çe-

lik, Haluk Kırıcı gibi isimler, sonraki yıllarda sivil faşist hareketin önderleri haline geldiler ve devletin en kirli işlerini gerçekleştiren ekibi oluşturdular. 1996 yılında Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı, İstanbul'dan Azerbaycan'a kadar pekçok farklı noktada kontra eylemleri gerçekleştirmişti. Haluk Kırıcı, bugün bile devletin en fazla koruduğu, hapisten çıkması için özel olarak uğraştığı bir kontra mensubu. Oral Çelik ise, 12 Eylül öncesinden bugüne, elinde devrimcilerin kanı olan mayfa adamıdır. Bahçelievler katliamının yargılaması doğru düzgün yapılmamış, katliamın belgeleri devletin mahkemelerinde örtbas edilmiştir. Sivil faşist katillerin yargılamasını, kitlelerin yükselen mücadelesi gerçekleştirecektir.

☆ 11 Ekim 2005-

Şair ve Yazar Atilla İlhan Öldü

1925 yılında İzmir'de doğan Atilla İlhan, yazar, şair, senaryo yazarı ve yönetmenlik yaptı. 12 Eylül öncesinde yükselen toplumsal hareketten etkilendi ve toplumsal içerikli şiirler yazdı. Kavgaya çağırıcı dizelerin unutulmaz şairi oldu. Ancak 12 Eylül sonrası, Kemalizm'in etkileri, eserlerinde ağır basmaya başladı. Devrimci mücadelenin gerilediği yıllarda aydınlarda görülen tipik kitlelere güvensizlik onda da gelişti ve Kemalizm'in sözcülerinden biri oldu.

☆ 14 Ekim 1971

Hikmet Kıvılcımlı Öldü

TKP'nin 1923'teki ikinci kongrede merkez komiteye seçilen Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl cezaevinde kaldı. Kemalizm, devlet ve ordu konusunda yanlış ve çarpık fikirlere sahip olan Kıvılcımlı, inançlarından taviz vermeyen kişiliğiyle yer etti belleklerde. 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 22 Ekim 1984-

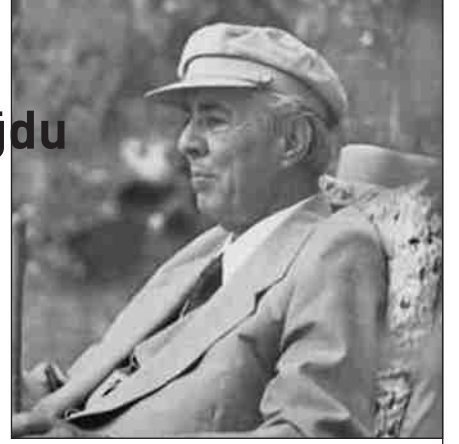
Kürt Şair Cîğêrhun Öldü

Kürt halkının yetiştirdiği en önemli kişiliklerden biri olan Cîğêrhun'un şiirleri Kürt ulusal mücadelesini anlatan önemli kaynaklardır.

16 Ekim 1908

Enver Hoca Doğdu

Arnavutluk devriminin komünist önderi Enver Hoca Arnavutluk'un Cirokastra'da şehrinde 16 Ekim 1908'de doğdu. Genç yaşlardan itibaren Zago gericiliğine karşı mücadele eden Enver Hoca, Fransa'da

gördüğü öğrenim süresince ML görüşlerini güçlendirdi. Ülkeye döndü ve mücadelesine devam etti. 1941 yılında Arnavutluk'taki tüm grupları bir araya getiren kongrede Arnavutluk Komünist Partisi kuruldu ve Enver Hoca Genel Sekreterliğe seçildi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Arnavutluk, İtalyan faşist ordusu tarafından işgal edilmişti. İşgale karşı yükselen direnişin önderliğini Komünist Parti yürütüyordu. KP, dağlara çekilen antifaşist çetelerin ve milis güçlerinin de mücadelesine yön veriyor, onların partiye bağlı ve koordineli bir şekilde çalışmasını sağlıyordu.

İşgale karşı direniş, devrim mücadelesiyle birleşti ve Arnavutluk demokratik devrimini gerçekleştirdi. Enver Hoca, devrim sonrasında devlet başkanı seçildi ve devrimin inşası sürecinin başında yer aldı. Sovyetler Birliği'nde Stalin'in ölümünden sonra başlayan revizyonistleşme süreci, Enver Hoca için yeni bir dönemi başlattı. Kruşçev revizyonizmini tespit ve teşhir eden Enver Hoca, dünya komünist hareketinin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelesinin önderliğini yaptı. Sovyetler Birliği'ndeki geriye dönüş sürecini tahlil etti. '70'li yıllarda ise, bu defa Çin'den yükselen revizyonist görüşlerle mücadele etmeye başladı. Dünyayı kamplara bölen ve her ülkenin proletaryasını kendi burjuvazisi ile işbirliği yapmaya çağıran revizyonist Üç Dünya Teorisi ve Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı mücadele bayrağını yükseltmek görevi, yine Enver Hoca'ya düşmüştü.

Stalin'den sonra, dünya komünist hareketinin önderliğini Arnavutluk Emek Partisi ve onun lideri Enver Hoca devraldı. Sadece birkaç milyon nüfusu olan kendi küçük ülkesinin sınırlarının çok ötesinde bir rol oynadı. Enver Hoca'nın ölümü, dünya komünist hareketi için de önemli bir kayıptı.

17 Ekim 1889-Rus Yazar Çernişevski Öldü

Rusya'nın yetiştirdiği en önemli yazarlardan biri olan Çernişevski, toplumsal gelişime ve sorunlara karşı duyarlı olan politik bir hat izledi. Görüşleri dönemin devrimci fikirleriydi ve yazdıkları yüzünden cezaevine girdi. Pişmanlık dilemesi istendi ama o dilemedi, mücadelesine devam etti. Yazdıklarıyla dönemin devrimcilerine olduğu kadar Lenin'e de esin kaynağı oldu. Çernişevski'nin özellikle Nasıl Yapmalı adlı romanı dünya edebiyatının en önemli eserleri arasına girdi. Rusya'da henüz devrimci hareketin çok geri olduğu bir dönemde yazdığı romanda, sosyalist ekonomi, sosyalist insan ilişkileri ve sevgi konularını oldukça etkileyici bir yaklaşım ve güzel bir üslupla işledi. Nasıl Yapmalı, bugün de devrimci fikirlere yakınlık yaratmada önemli bir rol üstlenmektedir.

“Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin...” CHE YAŞIYOR!

hiçbir ye-
rinde
meydana
gelen
olaylara
kayıtsız
kalamayız.

Bir ülkenin emperyalizme karşı zaferi bizim zaferimizdir. Yenilgisi de bizim yenilgimizdir” dedi.

* * *

Bu seyahatin ardından Küba’ya dönen Che, tüm görevlerini bıraktı ve Küba’dan ayrıldı. Ayrılmasının ardından birçok spekülasyon yapıldı. Kimisi Sovyet-Çin çekişmesine, kimi Sovyetler’in füzeleri çekerek Küba’ya ihanet ettiği fikrine kapılmasına bağladı. Castro, Che’nin ölümünden sonra okuması için bıraktığı tarihsiz mektubunu açıkladı. Mektubunda Che, başka ülkelerinin devrimlerine yardımcı olmak istediğini belirtiyor ve buralara gitmeyi tercih ettiğini söylüyordu.

Kongo’da gerillaları eğiten Che, astım hastalığının nüksetmesiyle birlikte, Kongo’daki karşıdevrim saldırılarının artması ve Kongo devrimci birliklerinin kısır çekişmelere düşmesinin ardından buradan ayrıldı ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti’ne gitti. Küba’ya gitmesinin “tüm bağlantıları kopardığını” açıklayan mektubundan sonra ahlaki olmayacağını düşündüğü için böyle yapmıştı. Che, Latin Amerika ülkelerine geçti. Bolivya’da, Bolivya Ulusal Hareketi’nin eğitilmesinde ve eylemlerin örgütlenmesinde yerini aldı. Kısmi başarılar da elde edildi. Ancak ülkenin sosyo-ekonomik yapısındaki yanlış tahlillerden kaynaklı başarıya ulaşamadı. Bir süre sonra gerilla birlikleri sıkıştırıldı.

Che’nin birliği bir muhbirin ihbar etmesi sonucu 8 Ekim’de kuşatıldı. Che ve bazı gerillalar sağ yakalandı. Bolivya devlet Başkanı “Che’nin kellesini La Paz’da sergilemek istiyorum” demişti ve Che 9 Ekim 1967’de yargısız bir şekilde infaz edildi.

* * *

İşte Che’nin kısa hayatı... Bugün Che posterleri, birçok gencin üzerinde ya da odasında bulunuyor. Tanımayan yok gibi. Ancak Che’yi burjuvazi “asi gençliğin simgesi” olarak gösteriyor. Che’nin fikirlerini, mücadelesini, enternasyonal devrimciliğini gözlerden gizlemeye çalışıyor

Che bir meta değil, bir devrim sembolü ve kahramanıdır. Che’nin hayatını ve yaptıklarını, genç nesillere anlatmak, burjuvazinin bu oyununu bozmak görevimizdir. Keza devrimin bir hayal değil, gerçek olduğunu geniş kitlelere göstermek gerekir. Che’nin dediği gibi gerçekçi olduktan sonra, başaramayacak hiçbir şey yoktur.

Değerli olan; ne satılığa çıkarılan Che’nin saçıdır, ne de diğer materyalleridir... Değerli olan, Che’nin bıraktığı kararlılık, mücadele ve halklara adanmış sadakattir. Che’den bize kalan gerçek miras budur.

Che... Adı devrimciler için de emperyalistler için de çok şey ifade ediyor. Devrimciler için, Küba devriminin önderlerinden biri ve enternasyonal devrimciliğin simgesi... Emperyalizm için, karizmasından, yakışıklılığından dem vurularak sömürülmeye çalışılan, içi boşaltılan, tüketim aracı haline getirilen bir nesne... Bir yanda emperyalizm tarafından hiç olmayacak devrim hayallerinin metaya dönüşmüş “romantik kahramanı”. Bir yanda “gerçekçi olup imkansız iste”yenlerin devrimci önderi...

* * *

Ernesto Guevera de la Serna, İspanyol ve İrlanda kökenli bir ailenin en büyük çocuğu olarak 14 Haziran 1928’de doğdu. Che’nin ailesinin kökeni İspanya’da Bask’lılara dayanıyor. Çocukluğunda astım hastalığıyla boğuşmasına rağmen iyi bir sporcuydu. Gençlik yıllarında Pablo Neruda şiirlerini okudu. Kendisi de şiirler yazdı... Okuduğu kitaplar arasında felsefe, sosyoloji dikkat çekerken, politikaya da eğilim duydu. Jack London, Jules Verne gibi romancılarının yanı sıra gençliğin getirmiş olduğu bir açıklıkla her çeşit kitabı okuyup araştırdı. Ayrıca fotoğraf çekip, hayatla iç içe büyüdü.

1948’de tıp öğrenimi için Buenos Aires Üniversitesi’ne girdi ve 1953’te okulu bitirdi. Che, 1951 yılında arkadaşı Alberto Granado ile birlikte Latin Amerika ülkelerini motosikletle bir baştan bir başa dolaştı. Peru ve Amazon kıyılarına kadar gittiler. Amaçları cüzam kolonilerinde gönüllü olarak çalışmaktı. Che’nin bu seyahatini anlattığı günlük, filme de çevrildi. Bu yolculukları Che’nin yoksulluğu ve halkların ezilmişliğini yakından görmesini sağlarken, zaten sol eğilimli olan görüşleri Marksizm’den etkilenmeye başladı. Artık bu yoksulluğu ve fakirliği ancak devrimin yok edeceğine inanıyor, bu doğrultuda kendini geliştirmeye çalışıyordu. Hayali, birleşik bir Latin Amerika devrimi gerçekleştirebilmeydi.

Tıp öğrenimi bittikten sonra Guatemala’ya gitti. Latin Amerika ülkelerinin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükseldiği bir dönemde, Guatemala’da da solcu bir başkan vardı. Toprak reformu yapmaya çalışıyordu. Che, burada kendini mükemmelleştirerek iyi bir devrimci olmayı düşünüyordu. Guatemala’da Che, birçok ülkeden devrimciyle tanıştı. Bu bağlantıları sonrasında ona çok şey kazandırdı. Ekonomik durumu kötüleşen Che, Guatemala’dan bir süre ayrıldı. Geri döndüğünde solcu hükümete karşı darbe girişimi ile karşılaştı. Darbe süresince Che, direnişte yer aldı. Kısa bir süre silahlı birliklerde bulundu, ancak silahlı birlikler gerekli hamleyi yapmakta bocalayınca, doktorluğu sürdürdü. Hükümeti devirmeyi başaran darbelerin baskısı artınca Che, Meksika’ya kaçtı. Che bu süreçte, emperyalizm konusundaki görüşlerini netleştirdi ve devrim mücadelesine tüm benliğiyle atılmaya karar verdi.

1954 yılında Meksika’da Guatemala’da tanıştığı devrimcilerle bağlantı kurdu. Onlar Raul Castro ile tanışmasını sağladılar. 1955’te cezaevinden çıkan Fidel Castro ile tanışmasının ardından, Castro’nun başını çektiği “26 Temmuz Hareketi”ne katılmaya karar verdi. İlk etapta örgütün doktoru olarak görevlendirilmesine rağmen, silahlı eğitimlere de katıldı ve bu alandaki yeteneğiyle dikkatleri üzerine çekti.

* * *

25 Kasım 1956’da Meksika’dan yola çıkan eylemci grubun içinde bir tek Che Kübalı değildi. Fidel ve arkadaşları karaya ayak bastıkları anda Batista’nın askerleri tarafından saldırıya uğradılar. Ancak 15-20 kadar devrimci, Sierra Meastra dağlarına ulaştı ve burada Batista diktatörlüğüne karşı gerilla savaşına başladı. Che “doktorluktan savaşçılığa geçtiği an” diye anlatmıştır ilerleyen günlerde o tarihi.

Che artık, savaşın ustası olmuş, yoldaşları için vazgeçilmez bir lider, düşmanları içinse korkulan bir devrimciydi. O kadar ki, tüm eylemlerin en tehlikeli işlerini üstlenen Che’nin ekibi oluyor, bundan da başarıyla çıkmasını biliyordu. Gittikçe büyüyen gerilla hareketi, tüm Küba’yı içine alacak şekilde genişledi ve 1 Ocak 1959’da Batista’nın Küba’dan kaçmasıyla devrimi gerçekleştirdi.

Devrimden sonra Che, Küba vatandaşı oldu. Bir süre Batista döneminde görevli kişilerin yargılandığı mahkemelerin ve cezaevlerinin sorumluluğunu üstlendi. Ulusal Toprak Reformu Enstitüsü’nde bir müddet görev yaptıktan sonra, Merkez Bankası Başkanlığı’na atandı. -Bu konuyla ilgili geçen diyalog gayet hoş bir diyalogdur. Önemli bir toplantıda Castro aranızda ekonomist olanlar parmak kaldırsın demiş. Bir tek Che parmak kaldırmış. Che’ye “Senin ekonomiden anladığını bilmiyordum” diyen Casro’ya Che, “Ben senin aranızda komünist var mı diye sorduğunu anladım” demiş. İspanyolca’da ekonomist ve komünist sözcükleri birbirine çok yakın bir şekilde söylenmektedir- Ancak Che yine de bu görevini başarıyla yerine getirdi. Che aslında paranın kalkmasından yanaydı, bu yüzden paraya olan tepkisini paraların üzerini imzalayarak gösterdi. Che sonradan ülkenin yeniden inşasında Sanayi Bakanı olarak görev yaptı. Sosyal aktivitelere de sık sak katıldı. Ulusal çapta düzenlenen satranç turnuvalarına katıldığı gibi, gençlerin yetişmesine de yoğun bir emek harcadı.

Amerika’nın Domuzlar Körfezi çıkarmasının püskürtülmesinde aktif rol aldı. Amerika ile SSCB arasında patlak veren ve bugün hala konuşulan krizde, füzelerin Küba’ya sokulmasının en baş savunucusu oldu. Küba adına son görevini Birleşmiş Milletler Heyeti Başkanı olarak yaptı. Üç aylık bir seyahate çıktı. 28 Şubat 1965’te Cezayir’de son konuşmasını yaptı. Bu konuşmasında; “ölümüne olan bu mücadelede hiçbir sınır yoktur. Dünyanın

İlk idam Necdet Adalı 12 Eylül idamları

“Sizleri ve ezilen halklar adına mücadeleyi, erken bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bundan ve içinde bulunduğum durumdan hiçbir zaman pişmanlık duymadan ve şu kısacık yaşamımda hiçbir şahsı çıkar gözetmeden ezilen halklar adına verilen mücadele yerimi almaya çalıştım ve bundan dolayı gurur duyuyorum. Hakim sınıfların göstermek istediği gibi biz hiçbir zaman savunmasız insanlara karşı katliam girişiminde bulunmadık. Fakat onların bizi böyle göstermeleri ve faşistlerle bizi aynı kefeye koyarak cezalandırmaları, bizim nezdimizde ezilen halkların mücadelesine yapılan bir saldırıdır” diye yazmış Necdet Adalı ailesine ve tüm devrimcilere. Tıpkı Denizler, Hüseyinler, Yusufklar gibi... Tıpkı Pir Sultanlar, Tanyalar gibi... Boyunlarına takılan yağlı urganı, halklarına ve devrime olan inançlarıyla, bu kavgada bulunmanın onuruyla taşıyan nice devrimci ve halk önderleri gibi.

Necdet Adalı... 12 Eylül faşist diktatörlüğünün astığı ilk devrimciydi. Henüz yaşı çok gençti ama egemen sınıflar her dönem olduğu gibi halkın başkaldırısını katliamlarla, idamlarla ve infazlarla susturmaya çalıştığı için Necdet gibi daha binlerce genci katletmekten geri durmadı.

İdamlar... İster silahla, ister iple, ister giyotinle olsun hep onurluca karşıladılar onu devrimciler. Tanya, idama giderken “Geliyor bizimkiler, duyuyorum seslerini” diyordu. Daha 18 yaşındaydı ama halkına, partisine olan inancı o ipin ucunda şiirleşiyordu. Denizler, Hüseyinler, Yusufklar sloganlarla gittiler idama, devrime ve halka inançlarını haykırdılar. Onlar, 12 Mart muhtırasının ardından, halkın mücadelesini geriletmek için asılmışlardı. Ama mücadele sonrasında çok daha geniş kitlelerle büyüyerek sürdü.

Aradan on yıl geçmişti ve 12 Eylül, 12 Mart’ın başaramadığını yapmaya çalıştı. Sokaklar, karakollar, cezaevleri birer işkence yuvasına dönüştürüldü. Her taraf soluksuz bırakılmak istendi. Kimsenin güveneceği bir tek kişi kalmamalıydı, geleceğe dair hiçbir umut beslenmemeliydi. Çünkü umut biterse her şey biterdi. Ne kadar çok isterlerdi egemenler, darağacına götürdükleri devrimcilerin ayaklarının titremesini, bunun propagandasını yapmayı. İstedikleri gibi olmadı ve 12 Eylül yıllarında idam edilen devrimciler, Denizlerin geleneğini sürdürdüler.

12 Eylül’de ilk asılan Necdet Adalı oldu. Adalı 7 Ekim 1980’de Ankara’da idam edildi. Henüz 12 Eylül’ün üzerinden bir ay geçmeden. Sonrasında

18 devrimci daha idam edildi. 12 Eylül’cüler “sağa da sola da karşıyız” diyorlardı ya, arada göstermelik olsun diye 8 sivil faşisti de astılar. O kadar azgındılar ki, yaşı tutmayan devrimcilerin yaşını büyüttüler. Erdal henüz 17’sinde hızla yargılandı ve 13 Aralık 1980’de idam edildi. Geçtiğimiz günlerde Erdal’a idam cezası veren mahkeme heyetinde tem muhalif şerhini koyan hakim konuştu. Onun yaşının küçük olduğunu ve yargılandığı asker öldürme olayında Erdal’ın önden ateş ettiğini, ancak askerin arkadan vurulduğunu, bunun daha o zamandan bilindiğini söylüyordu.

Aceleleri vardı... Kimse uyanmadan, gece yarılarında geldiler hücrelere. Korkuyorlardı günışığından... İdama giden devrimciler sloganlarını haykırdılar, devrime olan inançlarını döktüler sataırlara. İçerde devrimci tutsaklar, sloganları, açlık grevleri, isyanları ile onların uğurladı. Dışarıda ise cuntanın estirdiği teröre inat, ihtilalci komünistler sokakları “İdamlara Hayır!” pullamaları ve yazılamalarıyla doldurdu. Bildirilerle ulaştı işçi ve emekçi evlerine, servislere, fabrika önlerinde...

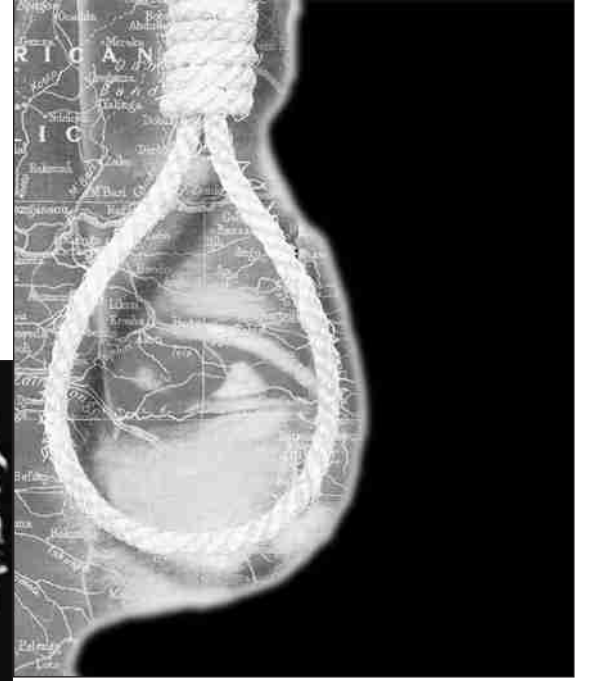
Son darağacı, 24 Ekim 1984’te İlyas Has ile Hıdır Aslan’a kuruldu. Evren “Asmayalım da besleyelim mi” diyordu attığı nutuklarda. Ama cezaevlerinde ölüm oruçları, açlık grevleri ve fiili direnişlerle umut serpilmeye devam ediyordu. Tutsak yakınları ilk hareketlenen kesim olmuş, onca baskıya rağmen seslerini yükseltmişlerdi. Toprak yeniden filize duruyordu...

Karanlığın en koyu olduğu an aslında aydınlığa en yakın olunan andır. Yağlı urgan, 12 Eylül’de Necdet Adalı, Serdar Soyergin, Erdal Eren, Veysel Güney, Ahmet Saner, Kadir Tandoğan, Mustafa Özenç, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardır, Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan, Mehmet Kambur, İlyas Has ve Hıdır Aslan’ın boyunlarına geçirildi.

1984’ten itibaren resmen idam yapılmadı. Hatta idamın kaldırılması tartışmaları günlerce sürdü. Ama sokak ortasında infazlar, gözaltında kayıplar, işkencede katletmeler, ev baskınları hep oldu ve bu sistemde de var olmaya devam edecek. Ta ki,

9 Ekim 1980-
Necdet Adalı İdam Edildi

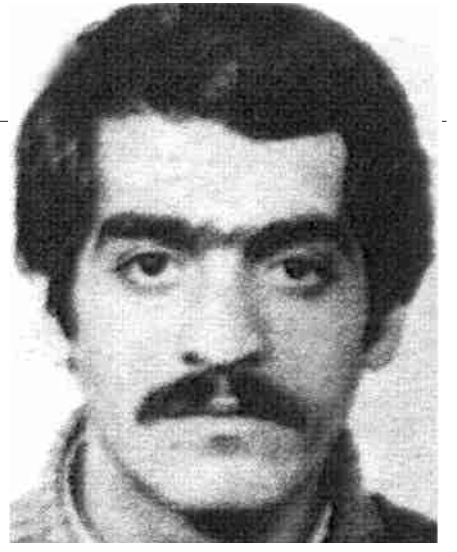
bu düzen yıkılıncaya kadar...

Onlar şehitlerimizin cenazelerini bile kaçırıyor, mezarlarını saklıyor, son mektuplarını dahi vermek istemiyorlar. Veysel Güney’in mezarı yıllardan sonra bulunabildi örneğin. Biliyorlar ki, onlardan kalacak her miras, her sataı, mücadelenin biraz daha harlanmasına, sınıf kinimizin büyümesine neden olacak.

Şehitlerimiz bizi izlemeye devam ediyor. Onların yüzünü kızartmayacağız. Mustafa Özenç, idama gitmeden önce yazdığı şiirinde ne kadar da güzel ifade etmiş devrime duyduğu inancı, devrim ve sosyalizm mücadelesinde hep yaşayacaklarını...

*“O büyük gün geldiğinde
ben kimbilir kaç yıldan beri
ebedi yatağında toprağın derinliklerinde
sonsuz bir uykuda uyuyor olacağım
fakat alınca ne zamandır beklediğim haberi
uyanıp, sesimi kimse duymadan
o büyük zaferin tarifsiz coşkusuyla
kara toprağın altından ben de haykıracağım.
Unutup geçmişte kalan acı dünü
Kimbilir belki bir kış günü
Üzerimi yorgan gibi kaplayan
Bembeyaz karın soğuşundan
Ya da sonbahar mevsiminde
Kemiklerime işleyen yağmurdan duyacağım
Ve milyonları saran o doyulmaz sevince
Ben de sessizce ortak olacağım
Mevsim ilkbahar sıcak bir yaz olsa da
Gece gündüz fark etmez ben her zaman hazırım
Adımın yazıldığı taş bile yıkılsa
Kalmamış da olsa dünyada mezarım
Hatırlayıp tek canlı gelmese de baş ucuma
O müjdeyi ben doğadan alacağım
Nasırlı ellerce yaratılan o görkemli bayrama
Fark etmeden ben de katılacağım”*

Adana'nın "sürme gözlü" sü İstanbul'un "Kara Murat"ı ATAMAN İNCE

Ataman İnce, "Ekim şehitleri" olarak her yıl andığımız ihtilalci komünist bir önderdir. Faşist cuntanın en azgınca saldırdığı bir dönemde 25 Ekim 1981 tarihinde İstanbul'da işkencede katledildi. Aşağıdaki yazı, Ataman'ın en belirgin özelliklerini bir yoldaşının kaleminden sunuyor. "Proleter Devrimci Duruş" dergisinin Ekim 2000 tarihli sayısında yayınlanan bu yazıyı, Ataman'ı yeni kuşaklara tanıtmak ve onun özelliklerini unutmamak için yeniden yayınlıyoruz.

Adana'nın "Sedat"ı, "sürme gözlüsü", İstanbul'un "Kara Murat"ı ATAMAN İNCE'yi, birçok yönü ve özellikleriyle anlatmak mümkün. Ama her şeyden önce farklı bir yönetici ve önder özellikleriyle anlatılmalıdır. Hele ki, bürokratik-kariyerist önderlik tarzının devrimci harekete sirayet ettiği bir dönemde onun o mütevazı, sessiz ama gerektiği yerde katı ve uzlaşmaz tutumu, aynı zamanda özeleştiril tarzı çok daha önem kazanıyor.

Bölgemize İK üyesi olarak geldiğinde Ataman'la ilk karşılaşmamızdaki duygularım, şaşkınlık ve garipsemeydi. Bir defa, İK'da yer alması yönüyle oldukça gençti. (Onun henüz 14 yaşında kavgaya atıldığını bilemezdik tabii) İkincisi, son derece sade, güler yüzlü, alçakgönüllüydü. Gençliği ve yapısal özellikleriyle akranımız gibiydi. Yanında aynı düzeyde bir yoldaşınızın, sevdiğiniz bir arkadaşınızın yanındaymış gibi bir rahatlık duyabilir, espriler yapabilirsiniz. Birlikte çalıştığı, aynı evi paylaştığı genç yoldaşlarla şakalaşıp boğuştuğu bile olurdu. Kısaca Ataman o güne dek tanıdığımız 'önder' tipine hiç benzemiyordu. O dönem, yaşları 15-20 arasında olan bizlere göre 'önder' olarak gördüklerimiz 'yaşlı' yoldaşlardı. Bizimle ilişkileri ciddi ve mesafeliydi. O yüzden Ataman'ın birçok tavrına şaşıp kalıyor ve yadırgıyorduk...

Onu ilk zamanlar sadece örgütçü özellikleri ile tanıyıyorduk. Ama Ataman gerçekten çok yönlüydü. Şehit cenazelerimizde, yasadışı gösterilerimizde elinde otomatik silah en önde yürürken de görecektik, yoldaşlarımızın mezarı başında kitleye çektiği ajitasyon ve silahlar havada içtirdiği devrim andıyla da. Örgütümüzün askeri eylemlerinde, cezaevi yaşamında, katliamlarda, firarlarda... O sessiz, mütevazı insanın ne çok yetenek taşıdığını, zaman bize gösterecekti.

Kitlelere Açıklık ve Özeleştirisi

Ataman'la ilk görüşmemde yaşadığım şaşkınlık, onunla birlikte geçen kimi olaylarda daha da artıyor fakat onu tanıdıkça bu şaşkınlık, giderek büyük bir sevgiye ve saygıya dönüşüyordu.

Bunlardan biri, o yıllarda çok moda olan farklı siyasetlerle yapılan tartışma toplantılarından birinde yaşandı. Konu, Mao Zedung'tu. O dönem, tartışmasız, önder, hatta 'usta' kabul edilen Mao Zedung'un tarafımızdan 'revizyonist' ilan edilmesi, bomba etkisi yapmıştı tüm devrimci hareketlerde. 'Üç Dünya Teorisi'nin reddi ile başlayan ve ardından Mao Zedung Düşüncesi'nin de reddini izleyen başını AEP'in çektiği uluslararası komünist hareketin Türkiye Devrimci Hareketi'ni sarsan baş döndürücü gelişmeler yaşanıyordu. Biz de kuruluşumuzdan itibaren başta ÜDT olmak üzere MZD'ye karşı çıkarak o güne dek kesin doğru görülen birçok anlayışı yerle bir etmiştik. 'Yarı feodal, yarı sömürge' tahlilinden 'halk savaşı'na kadar Çin Devrimi ve Mao'dan etkilenerek şabloncu bir

şekilde Türkiye'ye uyarlanan teorileri eleştirerek adeta bir çığır açmıştık. Tartışma toplantısı aldığımız yapı ise, Mao'cu çizgiyi ısrarla ve en katı haliyle savunan Partizan'dı.

Toplantı, Ataman yoldaşın sorumluluk bölgesinde alınmıştı ve dolayısıyla hazırlığı da konuşmacıları da onlar belirleyecekti.

Toplantıya güle oynaya gidildi. Bizimkiler toplantıdan üstün çıkacaklarından gayet emin ve rahattılar. O yönde espriler yapıp gülüyorlardı. Bahar aylarına girmiş olmamızdan dolayı toplantı yeri, şehrin dışında kırsal bir alanda seçilmişti. Oraya ulaştığımızda Partizanlı arkadaşların daha önceden gelmiş olduklarını gördük. Tartışma yerlerini almış ve ciddi bir şekilde bekliyorlardı. Yine aynı bölgeden farklı siyasi hareketlere mensup devrimciler de gelmişti dinleyici olarak.

Toplantıyı yönetecek bir kişi belirlendikten sonra (bu görev daha çok tartışma yapan gruplar dışından gelenlerden seçilirdi) toplantı başladı. İlk söz hakkı bize verildi ve sözcü konumundaki yoldaş uzunca bir giriş konuşması yaptı. Aynı şekilde Partizanlı arkadaşlar da sözcüleri vasıtasıyla uzun uzun kitaplardan alıntılar yaparak görüşlerini kanıtlamaya çalıştılar. Toplantıya birçok kitap da getirip önlerine yığılmışlardı. Daha önceden belirledikleri bölümleri açıp açıp alıntıları okuyorlardı.

Bize gelince, bölge komitemizin ve sözcümüzün gerek hazırlıkları, gerekse de tartışmada sergiledikleri performans oldukça vasattı. Tartışma ilerledikçe bizimkiler gerekli yanıtları vermekte zorlanıyor, toplantı üstünlüğünü karşı tarafa kaptırıyorlardı. Bu kadar hakim olduğumuz bir konuda böyle bir tabloyu hiç beklemiyorduk. Karşı taraf, tartışmayı oldukça ciddiye almış ve iyi hazırlanmıştı. Süre ilerledikçe, sıkıntımız da artmaya başladı. İçim içimi yiyordu. Sıkıntıdan kıvrandığımı fark eden Ataman yanıma geldi ve 'konuşmak istiyorsan, söz al konuş' dedi.

Toplantıya gelirken özel bir hazırlık yapmamıştım. Görevli yoldaşların iyi bir hazırlıkla geleceklerinden ve toplantıdan çok net bir üstünlük kuracağımızdan emindim. Çünkü MZD hakkında diğer siyasetlerle daha önceden de irili ufaklı bir dizi tartışma yaşamıştık. Yayın organlarımızda sayfalarca yazılmış, Maoçu akımlarla polemikler yürütülmüştü. Ayrıca hemen tüm kadrolarımız, komitelerimiz Mao Zedung konusunda özel bir eğitimden geçmiş, ML temel klasikler ile Mao'nun neredeyse bütün ciltleri hatmedilmişti. Gerçi aradan bir yıla yakın bir zaman geçmişti ama bunlar öyle kısa sürede unutulacak konular değildi.

Hazırlıksız gelişin sıkıntısına rağmen eskiye dayanan bilgilerime güvenerek biraz da Ataman'ın cesaretlendirmesiyle söz aldım. Yoldaşların eksik bıraktığını düşündüğüm konuları açtım ve karşı tarafın ileri sürdüğü savları çürütecek görüşlerimizi ortaya koymaya çalıştım. Daha sonra Ataman da kısa bir konuşma yaptı. Durumu biraz toparlamaya çalıştı. Bu çabalarla toplantı sonuna doğru dengeyi sağlamış gibi olduk. Yine de içim buruktu ve kızgındım. Böyle bir sonucu hak etmediğimizi düşünüyor, hazırlıksız gelen komiteye de kendime de kızıyordum. Sonuçta toplantı, adeta bir 'pat' durumuyla, iki tarafın birbirine tam üstünlük kuramamasıyla sonlandı. Ayrıca,

kavgasız, gürültüsüz, el sıkışarak ayrılan bir tartışma toplantısı yapmış olmanın olumluluğu da vardı.

Geldiğimiz yoldan geri dönüyorduk. Giderken ki hava yoktu tabii. Son ataklarla durumu kurtarmıştık ama yine de ezik bir mutluluktan bu. Özellikle lümpen özellikleri baskın olan kimi sempatizanlar, bu durumu abartıp üst perdeden konuşmaya başladılar: 'Biz yendik', 'ezdik', vb. ifadelerle üstün çıktığımızı söylüyorlar, ağırlaşan havayı dağıtmaya, etraflarını güldürmeye çalışıyorlardı. Bunun üzerine Ataman müdahale etti: 'Hayır, üstün falan değildik. Karşı tarafı küçümsemenin, konuya hakimiz diye hazırlıksız gelişimizin karşılığını aldık. Daha önceki tartışmalarda üstün gelmiş olmanın rahatlığı, başarı sarhoşluğu ile hareket ettik. Bize iyi bir ders verdiler' dedi.

İşte Ataman buydu. Büyük bir içtenlik ve açıklıkla, en geri taraftarımızın önünde çekinmeksizin özeleştirilen alçakgönüllü bir önderdi o.

Ataman'ın bu sözleri ile ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Herkes biliyordu ki Ataman, içten içe kabul edilen ama söylenmeye cesaret edilemeyen gerçeği dile getirmişti. Bu acı gerçek sindirilmeliydi önce. Havadaki ağırlığı yine Ataman'ın sesi bozdu. 'Ama – dedi- bunun altında da kalmayacağız. Bundan sonra daha hazırlıklı olacağız ve bunun rövanşını alacağız.' Herkesi rahatlatmıştı bu kez. Ve hepimiz, gerçekten bundan sonra öyle bir toplantı yaşanmayacağını biliyor, ona inanıyorduk. Yeniden güle oynaya, espriler yaparak yolumuza devam ettik.

Kadrolara Yaklaşım ve Düzeltme Yöntemi

Ataman'ın önderlik anlayışındaki farkı ve büyüklüğünü, her olayda daha iyi anlayacak ve ilk zamanlardaki garipseyişimden, hatta kimi etkilenmeler ve önyargılarla bir yönetici olarak zayıf bulmamdan dolayı üzülecek, utanacaktım. Bu durumun rahatsızlığını o kadar derin yaşıyordum ki, Ataman'a açılmak, onunla konuşup özür dilemek isteği her geçen gün artıyordu.

Faşizmin ve oportünizmin saldırılarının iyice yoğunlaştığı günlerdi. Her gün, gözaltı ve tutuklama, çatışma ve ölüm haberleri alıyorduk. Bulunduğumuz bölgelerde gece-gündüz nöbet tutmaya başladık. Böyle nöbetlerden birinde Ataman'la yalnız kaldığımız bir anda, daha fazla dayanamayıp girdim konuya. Kısa ve kesik kesik anlatmaya çalıştım. İlk gözlemlerimi, bunun nedenlerini, sonra yanıldığımı anlatıyışımı, ardından yaşadığım pişmanlığı... Ataman'ın fark ettirmese de kızacağı, önyargılar üzerine bir-iki şey söyleyeceğini bekliyordum ama olmadı. Ataman, beni bir kez daha şaşırttı.

'Bunları biliyordum' dedi. Kendisine aktarıldığını söyledi. (Benim ve benim gibi önyargılı değerlendirmelerin kariyerist 'sekreter' tarafından onu ezmenin aracı haline getirilebileceğini nereden bilebilirdik?) Bunları duyduğumda üzüldüm tabii. Ama sizlerin devrimci özelliklerini düşündükçe nasıl kızabilirdim ki? Ben de zamana bıraktım.'

Gerçekten de o güne kadar hakkındaki düşüncelerimi bildiğine dair en küçük bir imada bulunmadığı gibi hiçbir zaman kırıgın ya da soğuk yaklaşmamıştı. Her zaman dostça, yoldaşça davrandı. Düşündüğü gibi 'zaman' sorunu olumlu bir şekilde çözdü. Ama bunda hiç kuşkusuz Ataman'ın özellikleri, yaklaşımı

belirleyici oldu. Hem onu gerçek anlamda tanımam, hem de hakkındaki tüm önyargılı düşüncelerime rağmen son derece olgun-vakur yaklaşımı beni utandır-mış ve değiştirmişti. Buna rağmen yine her zamanki alçak gönüllüğü ve sevecenliği ile kendi payının hiç sözünü bile etmeden, aksine beni onure eden sözlerle ve bende yarattığı üzüntüyü ve acıyı olabildiğince hafifleterek sorunu kapatıyordu.

Ataman'ın büyüklük taslamak, kendini olduğundan farklı göstermek gibi bir derdi olmadı hiçbir zaman. Bozulmamış her devrimci gibi, sindirerek ve hak ederek bulunduğu yere gelen her yönetici gibi, olduğu gibi göründü hep. Kendine karşı da eleştireldi. Kendine güvenli bir insandı çünkü. Kadroları anlamaya çalışır, onlarla birlikte öğrenmekten en küçük bir rahatsızlık duymazdı. Ama hepsinden önemlisi, devrimin ve örgütünün kazanımını, her şeyin üzerinde görürdü. Bundan dolayıdır ki, genç yoldaşlarının kendi hakkındaki olumsuz önyargılarını, yapılan haksızlıkları olgunlukla karşılayabilmiş ve hiç hissettirmeden kaldırmasını başarabilmişti.

Konuyu açmış, konuşmuş olmanın, bu ağırlıktan kurtulmanın rahatlığı vardı içimde. Ama o anda öğrendiklerim, içine düştüğüm durum ve Ataman'ın yaşının o çok üstünde olgunluğu ve büyüklüğü karşısında, -onun tüm çabasına rağmen- ezildim. Fakat bu olayın bana kazandırdığı çok önemli şeyler oldu. Bir daha bu tür yanılgılara düşmemeye, bilinçsiz de olsa kimi hesaplara alet olmamaya yemin ettim.

Ataman'la o günden sonra da birlikte olduğumuz çok zamanlar oldu, ama o, bir daha bu konuyu hiç açmadı. Tek tesellim, ona düştüğüm yanılgıyı açmış ve pişmanlığımı paylaşmış olmaktı.

Kadroların ve Örgütün Önünü Açan Bir Önderlik

Muzip gülüşünle, sevimli hallerinle bizi ziyarete geldiğin görüş kabinindeki yüzünle karşımdasın Ataman. Şaşkınlık ve sevinç çığlıklarımız arasında 'nasıl girdin' sorumuza, 'bir yolunu buldum işte' demiştin.

Cezaevine yeni girmiştim henüz. Şube sürecimi anlattım ona. O dönem en uzun kalanlardandık. O yüzden 'öldü' haberleri yayılmış, yoldaşları ve tüm tanıdıkları büyük bir telaş ve endişe sarmıştı. İşkence yöntemleri üzerine konuştuk. Dışarıda iken bu konuda ne kadar cahil olduğumuzu ve bazı şeyleri yanlış öğrendiğimizi söyledim. 'Mesela bir yoldaş, falakaya iki-üç kez yatırıldıktan sonra ayakların uyuştüğünü, hiçbir şey hissetmediğini söylemişti. Ben de öyle olacağını bekledim. Ama tam tersi her defasında acının şiddeti daha da arttı' dedim. 'Ya o hiç işkence görmemiş, ya da benim ayaklarım çok farklı' diye de ekledim. Güldük birlikte. Daha birçok olayı dolu dizgin sıraladım. Dikkat etmemiz gereken şeyleri, polis nelerde yoğunlaştığını, ölümü yakınımnda hissettiğim zamanki duygularımı... 'Yazsana bunları' dedi. İş yazmaya gelince, sıkıntılıydı. Konuşmak gibi rahat olmuyordu. O yüzden geçiştirmek istedim. İşte anlatıyordum ya, o da diğer yoldaşlara aktarsındı. 'Yanlış bilgilendirdikleri için başkalarına kızılıyorsun, aynı durumun bir daha yaşanmamasını istiyorsan yazmalısın' dedi. Bu konuda ısrarlı oldu. Daha sonra görüşümüne gelen sorumlu yoldaşa da bildirmiş olmalı ki, aynı istem ondan da geldi.

O zamanki halimle bu tür yazıların önemini, yaratacağı etkiyi, geleceğe taşıyacağı desleri tahmin edemezdim. Ayrıca nereden başlayıp nasıl anlatacağımı, orada yaşanları tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemiyor, bunun sıkıntısını yaşıyordum. Ama el mahkumdu artık. Yoldaşlar yazmamı istiyordu. Ne yapıp edip bu yazı çıkmalıydı. Yazmaya oturdum ve bir oturuşta hepsini yazıp bitirdim. İşkence yöntemleri kadar, papaz ve cellat rollerini, bunların etkilerini, direnişin altında yatan nedenleri o anki çıkarımlarımla ortaya sermeye çalıştım. İlegalitenin önemini yaşadığım örneklerle anlatıp, dışarıda gerek kurallar gerekse eğitim yönüyle nelere dikkat etmek gerektiğini yazdım. Tabii, böyle bir yazının yazılmasındaki asıl

nedene; işkence konusundaki toyluğun aşılması, deneyimlerle önceden hazırlıklı kılınması üzerine durdu.

Yazı, önce bölgemizde bir 'iç yazı' olarak dağıtıldı. Sonra da Orak-Çekiç'te çıktı. 12 Eylül yıllarındaki 'Direme Savaşı' köşesinin ilk denemesiydi denilebilir. Yoldaşlar, yazıyı sadece belli ara bölümlere ayırmış, bir de güzel bir başlık koymuşlardı. 'Asla Konuşmamak, Sonunda Ölüm Olsa Dahil'

İşkencede, cezaevinde direnen birçok yoldaşımızın yazıları çıktı daha sonra bu köşede. Ve bu köşe, siyasi polisin, sıkıyönetim mahkemelerinin kayıtlarına geçti. 'Kadrolarını böyle eğitip hazırlıyorlar' diye. Gerçekten de birçok yeni, tecrübesiz yoldaşımızın direnişinde o köşede yayınlanan yazıların önemli etkisi olmuştur. Tek tek direnişlerin örgüt düzeyinde direnişe yükselmesinde iyi bir araç, önemli bir katkı sundu. Hiç şüphe yok ki, bu konudaki ısrarı ve öngörüsüyle bizleri teşvik eden Ataman gibi önder yoldaşlarımızın payı büyüktür.

"Yapmak, En İyi Söyleme Tartzıdır"

1. Konferansımız yeni yapılmıştı. Ataman da delegeler olarak katılmıştı. Ne yazık ki, konferanstan çok kısa bir süre sonra yakalandı. İşkencede direniş geleceğimize bir halka daha ekleyerek...

İçerde ilk karşılaşmamızda bana gözleri parlayarak konferans kararlarını anlattı. Belgelerin çıktığını ve cezaevine ulaştığını söyledi. Tabi kendinin katıldığına dair en küçük bir belirti yoktu. Bilinmemesi gereken şeyleri -söylemek şöyle dursun- hissettirmek bile onun yapmayacağı bir şeydi.

Gerçek kimliği şubede açığa çıkmış olmasına rağmen hepimizden ustaca gizlenmesini bildi. İsmi abisinden dolayı ünlüydü. Oportünistler daha dışarıda iken sağda-solda 'Aktan'ın kardeşi buralardaymış' gibi gevezelikler yapıyordu. Fakat Ataman kimliğini o süre boyunca gizleyebilmişti. Aynı tutumu cezaevinde de sürdürdü.

Cezaevi anonsundan 'Ataman İnce' ismini duyuyorduk zaman zaman. Ama isim benzerliğine veriyorduk. Aynı koşu ta kalan yoldaşlar bile Ataman'ın gerçek ismini bilmiyordu. Çünkü Ataman, ismi okunduğunda hiç aldırış etmez, yaptığı işe devam ederdi. Daha sonra hissettirmeden neden çağrıldığını öğrenir, gerekeni yaparmış.

Yoğun işkencelerden geçerek gelmişti. Zaten zayıf olan bünyesi, iyice zayıf düşmüştü.

Daha ilk geldiği gün yoldaşlar onun için ayrı bir yere özel yemek hazırlayıp getiriyorlar. Ataman, 'Bu ne?' diyor. "Senin için hazırladık yoldaş, iyi şeyler yemen lazım" diyorlar. Ataman yemeği alıyor ve orada bulunanların şaşkın bakışları arasında çöpe döküyor. "Herkes nerede ve ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim" diyor. Bazı kişilerin 'ayrıcalıklı' davranışları içinde olduğunu, dışarıdayken duyuyor Ataman. Bu kadar keskin davranışının altında bu tarza duyduğu tepki ve önünü alma çabası yatıyor. Ve gerçekten de Ataman'ın bu tavrından sonra her tür 'ayrıcalık' ortadan kalkıyor, hiç kimse buna cesaret dahi edemiyor.

İşte Ataman buydu. Fazla konuşmaz, havalara girmez, ama bir tavırla, bir hareketle çok şey anlatır ve adeta bıçak gibi keserdi. Jose Marti'nin, 'yapmak, en iyi söyleme tarzıdır' sözü Ataman'ı çok iyi tanımlar.

Onun bu tarzına bir örnek daha.:

'80 öncesi yıllarda, devrimci saflara anti-faşist özellikleri olan çok sayıda lümpen genç katılmıştı. Bunların içinden kendini arındıran, şehit düşenler de oldu, bu özellikleri sürdürüp bir dizi hata ve yanlışla batan da...

Böyle unsurlardan biri, dönemin kendine özgü yanlarından dolayı hızla ileri fırlamış, birçok işe de el atmıştı. Herkes onun zayıflıklarını, yetersizliklerini bilir, ama öyle kabul ederdi. Yetenekleri ve o sıra yap-

tığı işler, zayıf yanlarını kapatıyordu çünkü. Okumayı hiç sevmeydi mesela. Bildirileri okumadan dağıtan tiplerdendi. Fakat daha vahim olanı, eski özelliklerini yeni duruma uydurarak sürdürmesiydi. Geçmiş, uyuşturucudan hırsızlığa kadar uzanan her tür pisliği barındırıyordu. Yaşının çok genç olmasının da etkisiyle devrimci olduktan sonra bunlardan kopmasını bilmişti. Ama tabii ki, izleri bir çırpıda kaybolmuyordu.

O yıllar, sivil faşistlerle mücadelenin öne çıktığı ve kıyasıya çatışmaların sürdüğü yıllardı. Tüm semtler, okullar, işyerleri devrimci ya da faşistlerin denetiminde olmak üzere ikiye ayrılmış, adeta 'kurtarılmış bölgeler' ilan edilmişti. Ve buralarda, üstünlük kimde ise onlar nöbet tutar, kimlik kontrolü yapar, üst aramasına kadar tam bir denetim kurulurdu. Bizim denetimimizde olan bölgeler de vardı. Lümpen özellikleri taşıyan genç devrimciler de görev alırlardı. Faşist olduklarından şüphelendikleri olursa kendi tarzlarınca araştırır ve kesinleştirdiklerinde iyice döverlerdi.

Sözünü ettiğim yoldaşımız da bu tür nöbet işlerinin daimi unsurlarından biriydi. Yakaladıkları faşistleri dövdükten sonra üzerinde bulunan kalem, çakmak, yüzük vb. değerleri eşyalara da 'el koyar'dı. Oysa örgütün, -kimlik dışında- bu tür gasplara onayı yoktu. Sorumlu yoldaşlar, bu tür davranışları eleştirir, ama özellikle de ona karşı hoşgörülü davranıp es geçerdiler. Bu yaklaşımla, onun o eski özelliklerini daha masum bir şekilde sürdürmesine göz yummuş, pirim vermiş olurlardı aslında. O da 'el koyma'ların çapını giderek büyütür, zayıf ve zaaflı yönlerini daha da pekiştirir ve adeta bir erdemmiş, ona özgü bir yetenekmiş gibi davranırdı. Evet aldığı her şeyi örgüte sunardı. Ona göre örgütün ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ama 'amaçla-aracı' arasındaki ilişki yanlış kuruluyor ve her yolu mübah gören bir anlayış yerleşiyordu.

Ataman, onun bulunduğu bölgeye 'sorumlu' olarak geldiğinde, Ataman'ın gençliği ve dostça yaklaşımı, birçoğumuz gibi onu da yanıltmıştı. Diğer 'sorumlu' ile nasıl bir ilişki kurduysa aynen sürdürebileceğini, hatta Ataman'la daha rahat olacağını sanıyordu. Ama bir olay, ona farklı bir 'sorumlu' ile karşı karşıya olduğunu çok sarıcı bir şekilde gösterdi.

Ataman'la olan ilk randevuların birine elinde kocaman bir teyple gider. Ataman elindeki teybi görünce şaşırır ve "bu da ne böyle" der. "Teyp abi, faşistlerden aldım, sana getirdim, ihtiyacın vardır, dinlersin" der böbürlenerek. Ataman'ın sevineceğini, hatta sırtını sıvazlayacağını sanır. Fakat Ataman durumu anlar. Hiçbir şey söylemeden teybi alır yere bırakır, etrafına bakınıp kocaman bir taş bulur ve teybin hurdasını çıkaracak şekilde taşla parçalar. 'Bir daha sakın böyle şeylerle gelme' der. Bizimki buz keser, ama bu olay gerçekten de 'son' olur. Böylece Ataman'ı çok seven ama ondan bu türlü dersler aldıkları için hata yapmamaya dikkat eden onlarca, yüzlerce genç devrimciler kervanına o da katılır. (1)

Ataman'ın 12 Eylül sonrası üstlendiği ve hakkıyla yerine getirdiği büyük sorumluluklarda, oportünizme ve faşizme karşı direnişinde, en sonu işkencehanelerde ser verip sır vermeyerek şehit düşüşünde, hiç kuşku yok ki, onun bu uzlaşmaz, kararlı yapısının büyük rolü olmuştur.

Cezaevi, Katliam, Firar...

Çok yoğun ve kitlesel işkencelerin yaşandığı bir dönemdi. Sadece komünist ve devrimciler değil, sıradan insanların dahi işkenceye tabi tutulduğu günlerdi. O yüzden hemen her yoldaş hakkında polis, birçok bilgi ve ayrıntılı ifade alabiliyordu. Özellikle bölge sorumlularıyla ilgili çok bilgi toplamaya çalışıyordu. Bunlardan biri de Ataman'dı. Gerçek kimliği bilinmediği için bolca tip tarifi alıyorlardı. Öyle ki, ayakkabı numarasını bile kayıtlara geçirmişlerdi. Üzerindeki ablukayı iyice arttırdılar ve bir gün bir yoldaş ile birlikte yakaladılar. Kimliğini açığa çıkarmayı başarmışlardı ama ağızından tek bir kelime dahi

alamadılar, o zaman da.

Cezaevinde kaldığı altı ay gibi kısa bir süre içinde cezaevi yaşamını düzeltme, komün hayatını kolektifleştirme, siyasal düzeyi yükseltme, yoldaşça ilişkileri oturtmada çok önemli değişiklikler yarattı.

O geldiğinde temsilciliğimizi genç bir yoldaş yapıyordu, birçok eksiği vardı, ama varolanlar içinde en iyisi olduğu için o görevlendirilmişti. Ataman geldiğinde; ‘yoldaş temsilciliği yürütmeye devam etsin, inisiyatifini kırmayalım, eksikliklerini tamamlayız’ dedi. O güne kadar dışardan gelen daha ileri düzeydeki kadrolar, diğer siyasetlerde de bizde de temsilciliği üstlenirdi. Ataman bu konuda da farklı bir yaklaşım-la hareket etmiş, yerinde ve doğru bir kararla yine bize güzel bir örnek olmuştu.

Ataman’ın gelişinden kısa bir süre sonra, firar girişimini bahane eden faşist idare, koşu-lara baskın yaptı. Gecenin bir yarısı asker-gardiyan eli silahlı gü-ruh, koridorları doldurdu. Tutsakların nöbet sistemi sayesinde durumdan haberdar olmasıyla tüm koşu-larda barikatlar kuruldu. Onlar da tüm silahları kuşa-narak gelmişti. Cezaevi duvarlarına keskin nişancıla-rı yerleştirmişler, kurşun ve bombalarla saldırıya geçmişlerdi. Devrimci tutsaklar ise ellerinde ne var-sa, tüp, ranza, hatta elektrik kablosu, her şey bir si-laha dönüştürmüş, amansız bir kavga başlamıştı. Bir süre sonra koşu-lardan birinden ‘İsmailler Ölmez!’ sloganı duyuldu. Ardından ‘İsmailler, Ahmetler Öl-mez!’ Ve belli aralıklarla yeni bir isim daha eklenerek sloganlar devam ediyordu. Sabaha doğru, tan yeri ağarırken dörde çıkmıştı şehit sayısı...(2)

Hepimiz bir yoldaşımızın, tanıdık bir devrimcinin ismini duyacağımız korkusuyla nefeslerimizi tutmuş-tuk. Sabaha kadar slogan atmaktan sesimiz de kısıl-mıştı iyice. Güneşin etrafı yeni yeni aydınlatmaya başladığı, evlerinde işçilerin, emekçilerin, öğrencile-rin işe-okula gitmek için kalktığı saatlerde bir haykı-rış yükseldi koşu-ların birinden. “HALKIMIZ UYA-NIN FAŞİST KATLİAM VAR!” Bütün gücünü toplaya-rak haykıran bu ses, cezaevi çevresindeki gecekon-dularda, oradan şehrin diğer varoşlarına, fabrikaları-na, okullarına ulaştı. Tüm şehirde yankılandı. İşçiler şalterleri indirip cezaevine aktı. Semtler ayağa kalktı. Tüm engellemelere rağmen demir kapıları kırarak tutsaklarla görüşmeyi başardılar.

Dört devrimci firar etmiş, dört devrimci de şehit düşmüştü. Ve tüm devrimci tutsaklar şehitlerinin başı üzerine yemin ettiler. Bu duvarları mutlaka aşacak, onların idealleri için savaşmaya devam edeceklerdi. Çok değil üç-dört ay gibi kısa bir süre sonra, cezaevi duvarlarını aşıp sıcak mücadelenin içine dalanlar ol-du. Bunlardan biri de Ataman’dı. Çıktığı gün görüşü-müze gelen bir yoldaş, ‘özgürlükten selam’ını ilet-ti bize. Onun sağ-salim dışarıda olduğunu öğrenmek ve bu güzel selamını almak, yüreğimizi sevinçle, gözlerimizi yaşla doldurdu. Başarmıştık işte! İdare-nin, devletin ruhu bile duymamıştı. (Bu toplu firarlar, aylar sonra açığa çıkacaktı.)

Ondan aldığım son haber bu oldu. ‘Özgürlükten selam’ını aldıktan bir yıl sonra, ölüm haberini alaca-ğımızı nereden bilebilirdik...

Deniz’lerden Ataman’a

Onu son görenlerin aklında kalan tek şey; yüzünün çok şiş olduğu, tanınmaz hale getirildiği ve ‘ben ko-münistim’ haykırışıdır. 14 yaşında kavgaya atılan Di-yarbakırlı bu Kürt delikanlısı, ‘81 Ekim’inde daha 25 yaşında genç bir fidan iken şehit düştü. Ama bu on yıllık mücadele yaşamına o kadar çok şey sığdırdı, çıraklıktan ustalığa o kadar hızla koştu ki, devrimin hem sade bir neferi, hem de önderi olmayı başardı.

Deniz Gezmiş ve o dönemin devrimcileri ile geçen kısacık süre, onun için çok değerli ve geleceğinde önemli yer tutan bir zaman dilimidir. Onlardan her zaman büyük bir hayranlık ve sevgiyle bahseder ve adlarının geçtiği her yerde, bu saygı ve sevgi gözleri-

nin parlamışından fark edilirdi.

‘Cezaevinin maskotu gibiydim’ diye anlatmıştı bir defasında. 15 yaşında Deniz’lerle Mamak’ta geçen anılarını... Futbol maçlarının değişmez oyuncusu ol-duğunu, herkesin kendi takımına almaya çalıştığını ama Deniz’in onu hep kendi takımında oynattığını biraz da gururlanarak anlatmıştı.

“Kimi geceler Deniz’in sesiyle irkilirdik. Deniz, hücrelerinden gür sesiyle ‘Bir baba hindi’ tekerlemesi-ne başlar ve ‘Erim’e de bindi’ ile bitirirdi. (Nihat Erim, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğünün baş-bakanıydı ve Denizler onun döneminde asıldı.) İlk andaki şaşkınlık, yerini gevsemeye bırakır ve hep-i-mizi kahkahalara boğardı” demişti. Zaten Deniz’i çok espritu-el, hayat dolu bir insan olarak tarif ederdi. De-niz’den ve o dönemki devrimcilerden çok etkilendiği belliydi.

Ataman ’71 devrimcilerinin militan ve ihtilalci özel-liklerini, aynı zamanda duygu yüklü, insansal yan-la-rını, sadeliklerini almış, o özellikleri yeni dönemin gerekleriyle birleştirerek kendine maletmişti.

Geçmişinden, çocukluğundan gülerек ve sevecen-likle söz ederdi hep. Evin en küçük çocuğu olduğu için annesinin üzerine nasıl titrediğini, ağabeyleri gibi onun da gideceğinden duyduğu kaygıyla onu nasıl sakınarak büyüttüğünden söz ederdi. Ama bu yoğun çabaların kar etmediği ve Ataman’ın daha çocuk de-necek yaşta kavgaya atıldığı durumda da nasıl kol-landığını annesine duyduğu sevgiyle anımsardı. “An-nemi üzmemek için, bir süre ne yaptığımı gizlemeye çalıştım. Ama eve her gece yorgun geliyor ve kendi-mi yatağa atıyordum. Böyle gecelerden birinde ‘fa-şizme, emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı Halk Kurtuluşu’ diye sayıklamaya başlamışım. Gün-düz yaptığımız dergi satışlarını rüyamda görüyormu-şum demek. Sabah kalktığımda annem vahvahlana-rak; ‘Oğlum, sana gazete mi sattırıyorlar yoksa, pa-ran yetmiyorsa daha fazla vereyim’ diyerek cebime para sıkıştırmaya çalışmasın mı? Ne yapacağımı şa-şırdım. Annem, gerçekten para kazanmak için sattı-ğımı düşünüyordu.”

Onun devrimci olmasında ağabeylerinin, özellikle de Aktan İnce’nin önemli bir yeri olduğu tartışma gö-türmez. Ataman, Aktan’ın kardeşi ya da bir yakını olduğunu hissettirmeden, ondan övgüyle söz ederdi. Abisi, yoldaşı, önderiydi O. Ve bir döneme damgası-nı vuran karizmasıyla birçok devrimci gibi Ataman’ı da fazlasıyla etkilemişti. Böylesine bağlandığı ve ya-şamında çok önemli bir yeri olan abisinin gerilemesi ve 12 Eylül sonrası mücadeleyi terk etmesi karşısın-da ise, hiç tereddüt etmeden gereken tavrı koydu.

Onu büyük kılan özelliklerden biri de, her kritik dönemeçte gösterdiği net ve kesin tavırlar olmuştur. O, HK oportünizminin her tür saldırılarına olduğu ka-dar, grup-çevre özelliklerine, kariyerist-bürokratik önder tarzına da cepheden tavır koymasını bilmiştir. Bunu yapan o güne dek çok değer verdiği, sevip saydığı, devrimci olmasında büyük bir paya sahip yoldaşı, abisi olsa bile....

Ataman’ın bu tavırlarından bugün için de alınması gereken çok ders olduğu açıktır. O, kişileri değil, ör-gütü ve devrimi hep ön planda tutmuş, yönünü ona göre belirlemiştir. İsmail Cüneyt, Sezai Ekinci yol-daşlar gibi Ataman da örgüt bilinci ve kültürünün ge-lişmesi, grup-çevre alışkanlıklarından arınması için yoğun çaba sarf eden genç önderlerimizdendi. Kısa ama dolu dolu geçen onurlu yaşamında örgüt-içi mücadeleleri de bir o kadar tavizsiz ve net olmuştur. Bu yönüyle bugün de bize örnek ve önderdir.

“ATO Ölmüş!”

12 Eylül sonrası, kaçkınlığın ve teslimiyetin diz bo-yu olduğu bir dönemde İstanbul’da arşınlanmadığı yer yoktu Ataman’ın. O, sadece kendi örgütünü ayakta tutmak ve geliştirmekle kalmıyor, tasfiyeci örgütlerin yüzüstü bıraktığı devrimci unsurları toparlamaya,

devrim cephesini güçlendirmeye çalışıyordu. O dö-nem, farklı yapılardan birçok insanı kazanmış, dev-rimci kalmalarını başarmıştır. 12 Eylül sonrası faali-yetlerimizin kesintisiz sürmesinde, işçi ve emekçile-rin en küçük tepkisinin örgütlenmesinde Ataman’ın büyük emeği vardır. O yüzden de faşist cuntanın boy hedefi yaptığı komünist ve devrimcilerden biriydi Ataman. Cuntadan çok kısa bir süre önce cezaevin-den firar etmiş olması, onu aynı zamanda “firariler” listesine sokmuş, daha ciddi aranır yapmıştı.

Onun ölümü, içerde-dışarda tüm yoldaşlarının bağrına kara saplı bir bıçak gibi saplandı.

“ATO ölmüş!” Onu tanıyan yoldaşlarının ATO’suy-du o. Ama bu iki kelime, Ato’un ölmüş olması, söy-leyenin de duyanların da inanmadıkları, inanmak istemedikleri bir şeydi.

Dalga dalga yayıldı kötü haber. Ve yine dört duvar arasında iken ulaştı bize. ‘Ataman İnce ismindeki yoldaşımızı işkencede katletmişler’ dedi bir yoldaş, avukat görüşünden geldiğinde. “ATAMAN İNCE!” HK’lıların Aktan’ın kardeşi olarak yaydıkları bir isim olarak kalmış belleklerimizde sadece.

Onu tanıyor muyduk? Hiç karşılaşmış mıydık? Bu bizim, hepimizin dostu, can yoldaşı, abisi miydi yok-sa? O olabilir miydi, O muydu? Hayır! Olmamalıydı!

Bu kez “öldüğü kesin miymiş, bir yanlışlık olamaz mı, belki hastahane, belki... “ Çırpınışlarımız boşu-naydı. Ama inanmak, inanabilmek ne kadar zordu...

“Kesin” dediler. “İşkenceciler hakkında dava açıl-mış” dediler. “Tüberkülozdan öldüğüne dair düzmece bir rapor hazırlamışlar” dediler...

Yoldaşlarımız Ataman’ın hesabını soracağını her yerde haykırdı. İşin peşini bırakmadılar. Her mahke-me duruşması, Ataman hakkında yapılan suç duy-u-rusu, işkencecilere karşı kin ve öfkenin haykırıldığı kürsüler yapıldı. Dışarıda İsmail Cüneyt’in önderli-ğinde her yere Ataman’ın adı yazıldı. Yoldaşlar o en karanlık günlerde faaliyetlerini iki katına çıkarak çalıştılar. Ajitasyon-propaganda faaliyetleri kadar ey-lemsel olarak da çalışmaların düzeyini arttırdılar...

‘ATO öldü’ mü gerçekten?

Sen hep bizimlesin Ataman! Emperyalizme, faşiz-me ve tasfiyeciliğe karşı seninle birlikte savaşıyoruz. Yine senden güç alıyor, gösterdiğin, öğrettiğin özel-liklerinle donanarak ve yeni Atamanlar yaratarak kavganı, kavgamızı sürdürüyoruz. Sen rahat uyu!

Dipnotlar

1- Bizim aramızda adıyla ‘Deniz’, gerçek ismiyle Rama-zan Ceviz, Ataman’la birlikte firar eden ikinci yoldaşımız-dı. Şube tavrı konusunda örgüte açık davranmadığından dolayı görevlerinden alındı. 12 Eylül sonrası dönemin ağırlığını da kaldıramayarak örgütten ayrıldı. Daha sonra TİKKO saflarında yer aldı. Uzun yıllar cezaevinde yattı ve çıktıktan kısa bir süre sonra ‘92 yılında Kartal’da polisle girdiği çatışmada yoldaşlarıyla birlikte şehit düştü. Ada-na’ya gelen cenazesi yoldaşlarımızın büyük bir katılımı ve çabasıyla görkemli bir şekilde kaldırıldı. Tüm hata ve ek-sikliklerine rağmen kendini aşma çabasıyla mücadeleye devam edip en sonu şehitlik mertebesine ulaşan Ramazan Ceviz’i ve birlikte düştüğü yoldaşlarını saygıyla anıyorum.

2- ‘80 Haziran’ında Adana Kapalı Cezaevi’nde gerçekle-şen firar ve ardından yapılan katliamda ismini hatırladığım İsmail Şahin ve 14 yaşındaki Ahmet’le birlikte dört dev-rimci şehit düşmüştü. Firarilerden biri olan Mustafa Özenç ise, dört-beş ay gibi kısa bir süre sonra çatışarak yakala-nacak ve yine Adana Cezaevi’nin avlusunda asılacaktı. 26 Ekim’de Serdar Soyergin, Aralık ayında ise Mustafa Özenç aynı yerde asılarak şehitler kervanına katıldılar. Onlar, Deniz’lerin darağaçlarındaki boyun eğmez mirasını sürdürdüler. Sloganlarla, marşlarla uğurlandılar ve sandal-yelerine tekmeyi kendileri vurdular. Adana Cezaevi’nde katledilen dört devrimciyi, Serdar Soyergin, Mustafa Özenç ve idam sehpalarında yiğitçe şehit düşenleri say-gıyla anıyorum.

Ekim Devrimi 90 yaşında!

**Hala canlı,
hala insanlığın
umudu, özlemi...**

Bindokuzyüzonyedi

İkinci teşrin yedi...

Yumuşak ve derin sesiyle Lenin;

“Dün erkendi, yarın geç,

Vakit tamam, bugün” dedi.

Yağlı çarıkhlılarla, yağlı işçiler:

“Bugün” dedi.

Ölümü açlıktan öldüren siper:

“Bugün” dedi.

Ağır, çelik, kara toplarıyla AVRORA

“Bugün” dedi.

“Bugün” dedi.

Artık

Ne kışkık sarayda sarhoş eteklerin ipekli sesi,

Ne paskalya çanlarında deli duası çarın,

Ne Sibirya yollarında zincir iniltisi...

Artık votka kadeblerinde ıslanmayacak

Sarı sarkık bıyıkları pameşçiklerin.

Kara toprağın üstünde,

Bir avuç kan gibi yanmayacak,

Bakır sakalları açlıktan ölen mujiklerin...

Artık kararmayacaktır karlı sokaklar

Kara bir rüzgar gibi geçen Çarın Kazaklarından.

Sarkmayacaktır işçi kadınların kanlı saçları

Kara kalpaklı Kazakların mızraklarından.

Yandı kanatları iki başlı kartalın

Düştü yere,

Öldü,

Buzlu Baltık Denizi’nin kıyısında

Bir pencere örtüldü,

Açıldı bir pencere...

Bindokuzyüzonyedi,

İkinci teşrin yedi...

Nazım Hikmet